

Openbaar Leven van Jezus

Hoofdstuk XX –

**Jezus' reis naar het Oosten. – Hij bezoekt de H. Driekoningen. – Hij trekt door Chaldea en over Egypte naar Palestina terug
(van 16 oktober 1820 tot 9 januari 1821)
(vervolg).**

Genezing van een afgodendienares die leed aan bloedvloeïing.

1600.

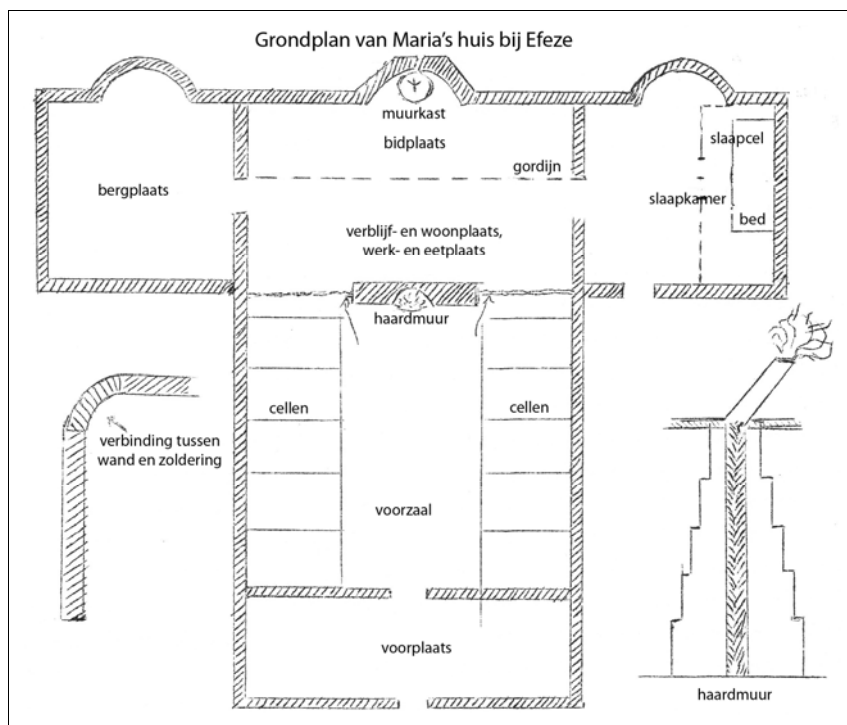
Vrijdag, 15 december. –

Ik zag Jezus met de jongelingen 's avonds niet in het huis van Azaria, maar weer in de open hut zijn intrek nemen, waarin zij de eerste nacht doorgebracht en geslapen hadden. Zij bereidden een lamp (die steeds brandde op iedere sabbat, fasc. 19, nr. 832, voetnoot 424), deden hun lange witte klederen aan (de gebedsmantel of talit) en de leerlingen stonden als naar gewoonte, twee aan Jezus' zijden en één achter Hem (cfr. fasc. 27, nr. 1583).

Ik was ook in het huis van Azaria; het was van binnen met fijne, veelkleurige tapijten, prachtig ingericht. (Vermoedelijk waren de

kamertjes der ruime voorplaats door neerhangende mooie tapijten gevormd) en daarachter lag de woning van zijn vrouw (apart in een achtergebouw, zoals dit in voorname huizen het geval was), en dit was ingedeeld bijna als de woning van Gods Moeder bij Efeze. Haar verblijf was met het voorhuis verbonden door een gang die met tentdoek overdekt was. In de voorkamer van dit achterhuis was een plaats om vuur te maken en daarachter lagen aan beide zijden de woonkamers van de vrouw. En tussen deze, doch aan het einde van het achterverblijf was een afgodsbeeld geplaatst in de verste hoek (der achterruimte, die met een hoekige nis eindigde, zoals in Maria's huis nabij Efeze; zie fasc. 34, nr. 2197).

De vrouw had vele kinderen; er waren nog verscheidene andere vrouwen of meiden aanwezig. Ik zag op een tamelijk grote, door

zuilen onderschraagde tafel, een klein voetstuk met aan alle zijden gaten, en ook met loofwerk versierd. Op dit voetstuk stond de afgod, die zeer geleek op een hond (ze zei: mopshondje) die op zijn achterstel zit. Hij zat op schrijfbladeren, die een boek schenen te moeten verbeelden. Het boek bestond uit verscheidene tafelen, die met snoeren aan elkander gehecht waren. Het beeld hield zijn ene voorpoot op, als om op het boek te wijzen; zijn kop was lang, plat en dik en had iets van een mensenhoofd.

Ik zag dat priesters in een buis vuur uit het bekken vóór de tempel haalden en dit vuur onder het beeld uitgoten. Nu bemerkte ik dat het beeld hol was, want er spatten vonken en er walmde damp uit zijn muil en neus en de ogen schitterden.

Boven dit afgodsbeeld stond nog een tweede met vele armen⁸²⁷. Het was alsof het op slangen zat; de betekenis van het beeld verhoogde zijn afschuwelijkheid, want er was een aanbedding van het vrouwelijk geslacht mee verbonden; ik kan dit niet goed uitdrukken. Het was een Indisch afgodsbeeld, en ik vernam in een bijvisioen hoe deze afgodsdienst in dit gewest bij deze mensen ingevoerd was.

1601.

Ik zag nu ook een zieke vrouw van Azaria door 2 andere vrouwen binnengeleid worden. Het was zijn voornaamste vrouw, die leed aan bloedvloeiing; zij hoopten haar vóór het afgodsbeeld te zullen genezen; zij zetten haar neer op een soort van troon op kussens en tapijten; haar kinderen stonden naast haar.

De priesters baden, wierookten en offerden, dunkt mij, ook vogelen aan het afgodsbeeld, maar het wilde niet lukken: de vlammen sloegen uit het beeld; een dikke walm steeg eruit op en

⁸²⁷ Het was een Indisch beeld. – Een levensbeschrijver van de H. Xaverius somt onder de voorwerpen van verering die de Heilige in Indië allerwegen aantrof: veelarmige goden en godinnen.

De hoofdgod Brahma wordt voorgesteld met 4 hoofden en 4 armen.

er kwamen ijselijke mopsfiguren (zinnebeeldige gestalten van duivelen) eruit te voorschijn; ze vlogen weg en verdwenen, maar de zieke bleef ziek, ja, verslechterde erbarmelijk. Terwijl zij op een ogenblik als dood in onmacht neerzank, riep zij uit: “Die goden kunnen mij niet helpen; het zijn boze geesten; zij kunnen het hier niet langer uithouden; zij vluchten voor de Profeet, voor de Koning van de Joden, die bij ons is. Wij hebben zijn ster gezien en zijn ze gevolgd. De Profeet alleen kan mij helpen.”

Dit was de inhoud van haar weinige woorden, en aanstonds daarop zank zij geheel beweegloos als dood ineens, en allen waren met huiver bevangen; zij hadden niet duidelijk geweten dat Jezus zelf de Koning en Profeet van de Joden was; zij hadden gemeend dat Hij slechts de gezant van de Koning was.

1602.

Zij gingen nu eerbiedig tot Jezus, die afgezonderd in de hut de sabbat met de leerlingen vierde; zij baden Hem tot de zieke te komen, omdat deze gezegd had dat Hij alleen haar kon helpen, dat de afgoden onmachtig op de vlucht geslagen, ja, vernietigd waren.

Hierop zag ik Jezus met de leerlingen bij de zieke komen, die onmachtig als op sterven lag; zij hadden hun sabbatklederen aangehouden. *Jezus sprak zeer heftig tegen hun afgodendienst: “Gij hebt, sprak Hij, de satan gediend, geheel uw afgodendienst is niets waard.”*

Hij verweet aan Azaria dat hij, sedert zijn terugkeer van Bethlehem (waarheen hij als jongeling met de H. Driekoningen gereisd was), weer zo diep in de gruwelen van de afgoderij teruggewallen was.

Dan sprak Hij verder: “Indien gij aan mijn woord en leer geloof hecht, de geboden van God nakomen wilt en u later, wanneer ik na 3 jaren mijn apostel (Tomas) zal zenden, wilt laten dopen, dan wil Ik de vrouw helpen.”

Hij ondervroeg hieromtrent ook de vrouw zelfen zij antwoordde: "Ja, ik geloof!" Dan verzekerden ook de overigen dat zij geloofden.

De tentdoekwanden waren nu rondom losgemaakt en ter zijde gezet, en zeer vele personen stonden rondom de vrouw.

Jezus vroeg om een bekken met water, doch geen uit hun heilige bron, maar gewoon water. Ook nam Hij hun waterkwast niet aan; zij moesten Hem een verse groene tak brengen en zij brachten er een met smalle, fijne bladertjes. Daarna deed Hij hen de afgodsbeelden bedekken; zij hingen er fijne, witte, met goud geborduurde tapijten over.

Hij plaatste het water op het altaar; één van de drie leerlingen, van wie er bij dit alles 2 naast Hem en één achter Hem stonden, bood Hem een rond metalen busje aan uit de reiszak die zij op zich droegen. Verscheidene busjes zaten boven elkander ineens, en, naar ik bemerkte, bevatte één daarvan olie, en een ander boomwol. In het busje dat de leerling Jezus overreikte, was een fijn wit stof. Ik kan niet verzekeren dat het zout was, maar het scheen mij ten minste zout.

Jezus strooide daarvan een weinig in het water en boog er zich overheen; ik weet niet of Hij erover ademde of blies, maar Hij was er in elk geval over gebukt.

Hij bad, en zegende het met een handgebaar, doopte dan de tak erin en sprenkelde water over alle aanwezigen in het rond.

Daarna stak Hij zijn hand naar de vrouw uit en beval haar op te staan en zij stond op en was gezond. Zij viel op de knieën en wilde zijn voeten omarmen, maar Hij liet zich niet door haar aanraken.

Genezing van een vrouw die door de duivel der verliefdheid bezeten was.

1603.

Na deze vrouw genezen te hebben zegde Jezus: "Hier is ook een vrouw die nog veel zieker is en mijn hulp niet begeert; zij aanbidt een manspersoon."

Ik zag die vrouw; zij heette Ratimiris. Ik doorzag ook de aard van haar ziekte, die een zo verregaande en zondige verliefdheid op een jongen was, dat, wanneer zij hem zag, of zijn naam maar hoorde of aan hem dacht, zij scheen te zullen sterven, en toch had zij een man, ja, meer dan één. Die jongen echter wist daarvan niets.

De zienster moest om die zwakheid lachen, want zij kon zo iets niet begrijpen.

Jezus liet de zieke Ratimiris roepen en zij naderde zeer verlegen tot Hem. Hij trad met haar ter zijde en Hij openbaarde haar alle omstandigheden van haar ziekte en van haar zonden en zij bekende Hem alles. De jongeling die haar zulke liefdecrisissen veroorzaakte, was een tempelbediende, en telkens als zij hem haar offers voor de tempel aanbood, kreeg zij haar gewone crisis.

Nadat Jezus nu met haar alleen gesproken had, bracht Hij haar weer bij de mensen en vroeg haar of zij in Hem geloofde en zich wilde laten dopen, wanneer Hij later hun zijn gezanten zou zenden.

Zij antwoordde "Ja" en zij geloofde inderdaad en had ook berouw over haar zonden.

Toen dreef Jezus de duivel van de onzuivere liefde uit haar, en ik zag een zwarte damp uit haar ontsnappen en kronkelend wegvliegen.

Die jongeling heette Cesar; hij was zeer liefvallig en slank en had in zijn uiterlijk iets weg van Joannes; hij was zeer kuis en rein; hij was een afstammeling van Ketura en een verwant van Eremenzear, die ook van deze plaats was. *Hierom had Jezus in de ceremonie bij zijn aankomst en ontvangst de vredetak eerst aan Eremenzear overhandigd.*

Cesar sprak met de 3 jongelingen en had sedert lang een voor gevoel van de zaligheid gehad. Hij vertelde hun meerdere dromen die Hij had gehad; zo had hij ondermeer gedroomd dat hij zeer vele mensen door een water had gedragen (gered door de toediening van het doopsel of anders op de weg der zaligheid gebracht). De jongelingen meenden dat Hij wellicht nog vele mensen zou bekeren en dopen. Ik vernam dat hij met Jezus van hier zal vertrekken.

Ik zag in een bijvisioen, dat hij, 3 jaren na de Hemelvaart van Christus, wanneer Tomas hier doopte, met Taddetüs hierheen kwam (nrs. 2291-2292). Ook werd mij nog meegedeeld dat hij later door Tomas tot bisschop gewijd en naar een stad gezonden werd, waar hij nadien tot grote vreugde van zijn ziel gekruisigd geworden is voor het geloof.

Jezus onderrichtte hier de aanwezigen, totdat de dag (16 december) aanbrak en de lampen uitgedoofd werden.

Hij beval hun de beelden van de duivel te verbrijzelen en Hij verweet hun dat zij het vrouwelijk geslacht in een duivelsbeeld aanbaden en nochtans de vrouwen voor minder waard en slechter hielden dan hun honden, die zij voor heilig aanzagen.

(In het Mazdeïsme worden de honden hoog vereerd zie fasc. 27, nrs. 1580 en 1590, voetnoot 822).

Met de morgen begaf Jezus zich met de jongelingen weer in de eenzame hut om de sabbatviering voort te zetten.

‘s Avonds zegde de zienster in extatische toestand:
Jezus heeft met deze heidenen zo stoutmoedig en

zonder terughouding gesproken, en met anderen was Hij nochtans zo zacht en omzichtig. Hij heeft zeer verschillende wijzen om de mensen te onderrichten.

Ik had wel gewild dat de heer X. dit zag en er de les uit trok dat men niet iedereen uit dezelfde pot kan smeren, zoals hij het wil doen.

Over de geheimhouding van deze reis. – Bijzonderheden.

1604.

Ook werd mij de reden bekend gemaakt, waarom deze reis van Jezus zo onbekend gebleven is; het volgende weet ik er nog van.

Jezus had tot zijn apostelen en leerlingen gezegd dat Hij zich voor enige tijd wilde verwijderen, om de aandacht van zich af te leiden en zich te doen vergeten. Zelfs was het de apostelen en leerlingen onbekend dat Hij HIER was (cfr. fasc. 27, nr. 1489, 12 oktober).

De Heer had slechts deze uiterst eenvoudige jongelingen meegenomen, daar zij geen ergernis opvatten over zijn reis tot de heidenen en ook niet nieuwsgierig op alles letten.

Ik meen ook dat Hij hun streng had verboden later aan anderen over die reis te spreken, waarop één van hen met de eenvoud van een kind antwoordde: “De blinde, die ziende geworden is, aan wie Gij verboden hadt zijn genezing te verkondigen, heeft dit toch gedaan en is niet gestraft geworden.”

Maar Jezus antwoordde hierop: “Dit geschiedde tot verheerlijking van God, maar uit ons geval zou grote ergernis voortvloeien.”

Ik meen dat Hij bedoelde te zeggen dat de Joden en zelfs de meeste apostelen zich geërgerd zouden hebben, indien zij vernamen dat Hij bij de heidenen geweest was.

Ik zag ook dat, benevens Cesar van hier, nog enige jongelingen uit Egypte (en de Negeb of Zuid-Palestina) Jezus als leerlingen zullen volgen.

Dat ik zo vele omstandigheden nopens Cesar gezien heb, komt hieruit voort dat ik een gebeente van hem en van nog anderen in een zakje in mijn nabijheid heb. Ik ben al hun namen weer vergeten, maar ik weet nog dat verscheidene van die relikwieën verkeerdelijk voor die van apostelen gehouden worden en met hun naam getekend zijn.

Ik zie altijd duidelijker de geschiedenis van heilige personen, van wie, of van wier verwanten ik relikwieën in mijn nabijheid heb; ja, het is of ik door de aanraking met iets van hun zelfstandigheid alles zie wat hen betreft.

Een variante van deze tekst luidt, maar hij komt op hetzelfde neer: "Ik vernam ook dat van hier en uit Egypte nog enige leerlingen (d.i. Cesar en Deodatus, en nog een drietal uit de Negeb) met Hem meegegaan zijn, en dat gebeenten van beiden (Cesar en Deodatus) in mijn nabijheid zijn. Ik wist ook hun namen (nl. van heel dit groepje) en men houdt ze voor apostelen.

Ik heb ze gisteren in het zakje van de schooljuffrouw aangewezen ... Men beschouwt de relikwieën van die beiden als de relikwieën van apostelen, want hun relikwieën waren met apostelnamen betiteld." (Glw. 148).

1605.

16 december; Sabbat. –

In de avond van de sabbat liet de Heer nog alle inwoners samenroepen om hen te onderrichten. Hierna wijdde Hij water voor hen en zij moesten ook zulk een kelk vervaardigen, gelijk die bij Mensor. Hij wijdde ook brood en een rood vocht voor hen, zoals Hij dit bij Mensor gedaan had.

In de beker, waarin Eremenzear bij hun aankomst de tak gestoken had, opdat hij, volgens Jezus' woord, groen zou blijven (of worden), was een geelgroene brij (waarschijnlijk de 'haoma'; zie fasc. 27, nr. 1572, voetnoot 817), die bereid was met de droesem van een uitgeperste plant, waarvan zij het sap als een heilige drank nuttigden.

Ik zag dat Jezus de gehele nacht van zaterdag op zondag (16-17 december) bij de tempel het woord tot het volk richtte, en dat Hijzelf hun afgodsbeelden hielp verbrijzelen en hun zegde de waarde van het metaal aan de armen uit te delen.

Ik zag dat Hij ook hier zijn handen op de schouders van de priesters legde, zoals Hij vroeger met de priesters van Mensor gedaan had en dat Hij hen ook het gewijde brood leerde uitdelen. Hij bereidde ook hier, zoals daar, de drank, maar hier was de vaas veel groter.

Azaria is later priester en martelaar geworden.

Ook zijn de 2 vrouwen, die Jezus hier genas, gelijk Kuppes, later voor het geloof gestorven en martelaressen geworden.

De Heer sprak ook hier tegen de veelwijverij en onderrichtte hen over de huwelijkse staat.
(De veelwijverij wordt door het Mazdeïsme aangeprezen).

De vrouw van Azaria en ook Ratimiris gaven de wens te kennen aanstonds door Jezus gedoopt te worden, maar *Hij zei hun, dat, hoewel Hij dit kon, het toch nu nog minder passend was, dat Hij eerst tot zijn Vader moest wederkeren en de Trooster zenden, en dat zij dan door zijn gezanten gedoopt zouden worden.*
Zij moesten voortaan een leven leiden overeenkomstig zijn Wil en leer en beziel met de begeerte naar de

doop; voor hen die stierven vóór de komst van zijn gezanten, zou deze begeerte tot doopsel dienen.

Ratimiris werd door Tomas gedoopt en Emilia genoemd, wanneer hij, 3 jaren na de hemelvaart van Christus, met Taddeüs en Cesar in deze gewesten kwam en het volk en de koningen doopte. Maar de apostel kwam van dieper uit het zuiden noordwaarts hierheen dan Jezus.

Reis van Atom naar Sikdor.

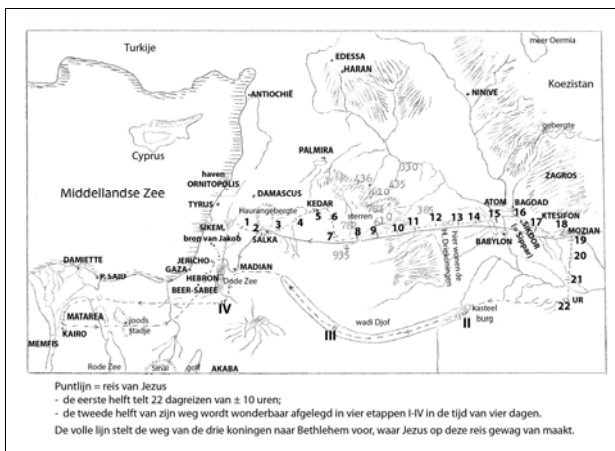
1606.

Zondag, 17 december. –

Ik meen dat Jezus de zondag uit Atom vertrokken is. Ik herinner me niet meer nauwkeurig het afscheid. Hij is eerst naar het zuiden gereisd en dan naar het oosten.

(Reis volgen op het kaartje, dat wij hierna nogmaals plaatsen. De plaatsnamen, afgezien van Ur, kunnen slechts bij benadering aangeduid worden).

Op onderstaand kaartje is de reis in haar geheel uitgestippeld om een klaarder overzicht te geven.

Het gewest dat Hij doortrok was zeer vruchtbaar en met stromen en kanalen doorsneden⁸²⁸. Het is overvloedig met vruchtbomen beplant; dit zijn overwegend perzikbomen die in rijen staan. Ik hoorde de namen Tigris, Eufraat en Chaldar. (Het is opvallend dat in het Oosten de namen van vele rivieren en stromen op ‘AR’ eindigen). En ik geloof dat UR, het land van Abraham, niet ver van hier gelegen is (naar het zuidzuidoosten), zoals ook de stad waarin Taddeus de marteldood gestorven is. (Deze stad, door K. niet genoemd, lag in elk geval in de streek van Babylon).

Jezus kwam tegen de avond in een stad, die op de grote baan scheen te liggen en die door Chaldeeën bewoond was; het was geen eigenlijke stad; er stonden slechts enige platte, stenen huizen, hier en daar aan de weg. Ik hoorde dat de plaats Sikdor heette.

(Op het kaartje hiervoor is Sikdor te lokaliseren, bij benadering, aan de Tigris en aan het einde van de 16^e dregraad).

⁸²⁸ Vruchtbaar gewest met stromen en kanalen doorsneden. – Over Chaldea schrijft Morton, een geleerd Bijbelkenner en reiziger:

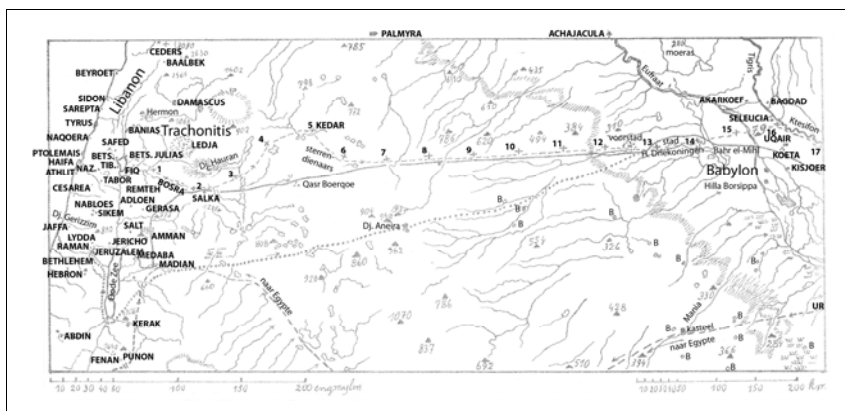
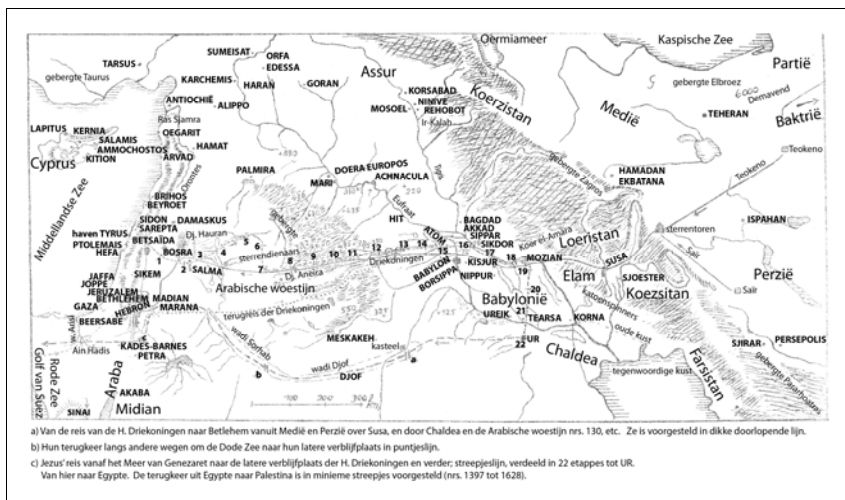
“Toen Abraham in UR woonde en de kinderen Israëls gevankelijk naar Babel gevoerd werden, zagen zij daar een geheel ander land dan ik nu. Als wij ons de tarweprairies van Canada kunnen voorstellen, afgewisseld door bosjes dadelbomen en in alle richtingen met kanalen doorsneden, dan hebben wij enig idee, hoe het oude Babylonië er uitzag. Landbouw is er altijd onmogelijk geweest, tenzij de waterfloeden, die in de lentetijd door de beide stromen worden meegevoerd, opgehouden en aangewend worden om in het droge jaargetijde het land te besproeien.

De Chaldeeën, de Babyloniërs en Assyriërs waren experts in het bevoeien van het land en zij beteugelden de Tigris en Eufraat door een ingewikkeld controlesysteem, waarmee zij het water naar behoefte konden verdelen.

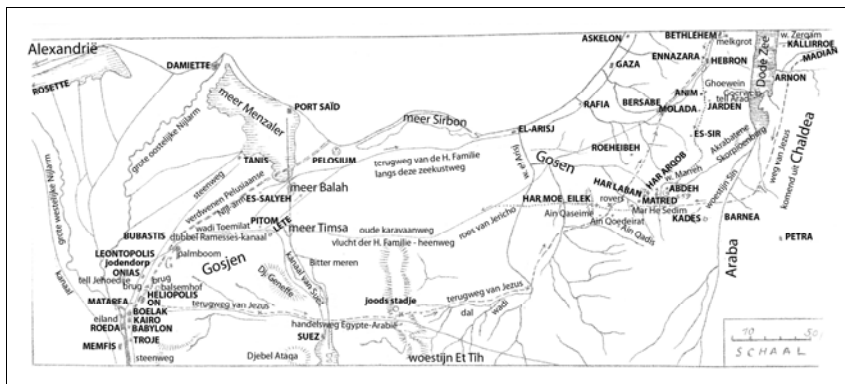
Met het verval van die prachtige waterwerken met zoveel ingewikkelde dammen en dijken ging er een erfdeel van de eerste beschavingen der wereld verloren.

Het herstel daarvan om aan het verwilderde land zijn vroegere vruchtbaarheid, terug te geven, plaatst de ingenieurs thans voor honderden problemen.” (Langs Bijbelse paden, blz. 55).

Kaarten met meer details, waarop ook deze reis van Jezus naar Chaldea uitgestippeld is, vindt men in het Leven der H. Maagd, in de geschiedenis der H. Driekoningen, fasc. 6, nr. 142 en nr. 153.

Jezus' verdere reis tot in Egypte en terugreis naar Palestina, zie hiervoor fasc. 7, nr. 177.

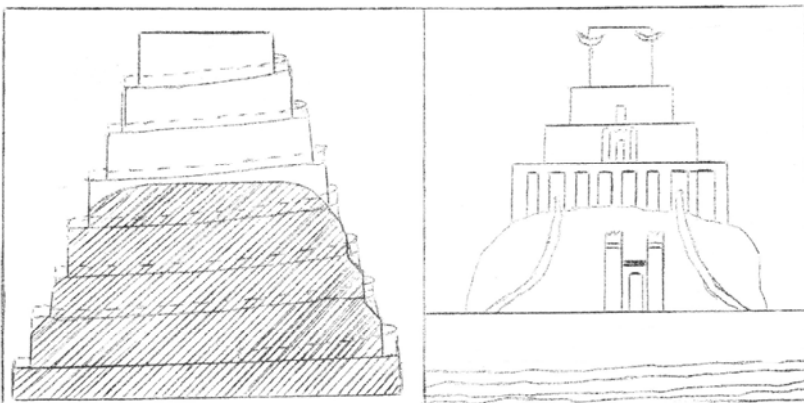

De bewoners waren goedaardig en *Jezus onderrichtte hen*; zij hadden een berg (of hoogte) in de nabijheid en op die berg stond een hoge piramide⁸²⁹, met aangebouwde, naar boven lopende trappen.

Boven waren gaanderijen, banken en grote kijkbuizen, waardoor zij de sterren waarnamen. (Een sterrenwacht die steeds de hoogste verdieping van zulke torens was). Hier zag ik vele jongelingen, zodat hier een school scheen te zijn.

⁸²⁹ De volgende paar bladzijden plaatste Brentano in het Leven der H. Maagd, als uittreksel in nota (zie fasc. 5, nr. 122).

Die nota hebben wij daar weggelaten, zoals ter plaats gezegd is, en de nu volgende beschrijving hebben wij met een paar trekken uit die nota aangevuld en verduidelijkt.

nr. 122: Sterrentoren met horizontale terrassen te bereiken met trappen, terwijl om de toren hierboven (links) een draaiende, zacht stijgende weg rond de verdiepen opwaarts loopt (H.L., 16e jaargang, blz. 47).

De mensen waren hier niet geheel bedekt, gelijk bij de H. Driekoningen, doch zij droegen dekenmantels en, (om hun middellijf) gordels. Zij deden voorzeggingen uit de loop van de dieren, legden dromen uit en profeteerden. (Zulke bijgelovigheden zijn uitwassen in het Mazdeïsme).

Zij hadden verscheidene vage denkbeelden en een zekere aanvoeling van een moeder van God. (Bedoeld is wellicht de godin Anat; zie fasc. 27, nr. 1572, voetnoot 817, midden). In hun eironde tempel stonden vele en onbeschrijfelijk prachtige metalen beelden, die van smaak en kunstzin getuigen⁸³⁰.

⁸³⁰ Beelden die van smaak en kunstzin getuigen. – Uit het zo juist genoemde werk van Morton, blz. 72:

“Een gedeelte van de ruïnes van Babylon verheft zich nog in onmiskenbare pracht, nl. de Poort van Ishtar, door Nebukadnezar gebouwd. Haar torens zijn nog 40 voet hoog en haar leemstenen dragen in bas-reliëf 152 dierenbeelden, bijna levensgroot, om de ander een rij stieren en een rij draken, eens schitterend geëmailleerd, doch nu van het email ontdaan ... Terwijl ik keek naar die oppervlakte van ruïnes en bakstenen, vroeg ik mij af of de gebouwen in dit land werkelijk zo schoon zijn geweest, als men het ons

Het voornaamste stuk was een driekantige zuil.

Aan haar ene kant stond een afgodsbeeld met vele voeten, die geen mensenvoeten, maar dierenklauwen waren; het had ook vele armen en meerdere voorwerpen in de handen, b.v. een bol, een hoepel, een grote geribde, bij de steel vastgehouden appel en een bundeltje kruiden. Deze laatste herinner ik me bijzonder goed. Zijn aangezicht was als een zon; het had vele borsten, en ik meen dat het 't afgodsbeeld van de natuurlijke voortbrenging en behoud of instandhouding (*Erhaltung*) was. Het heette Mitor of MITRAS (Perzische godheid; zijn wederhelft is Mitra).

1607.

Aan de andere kant van de zuil stond het beeld van een dier met één hoorn. Het was een eenhoorn en zijn naam luidde ongeveer als 'Asfas' of 'Aspax'. Het dier kampte met zijn hoorn tegen een ander boos dier, dat aan de derde kant van de zuil stond.

Dit laatste had een kop als van een uil met een kromme bek, 4 poten met klauwen; 2 vleugelen en een staart, die van achteren eindigde als de staart van een scorpioen. Ik weet zijn naam niet meer; ook van de andere dieren kan ik slechts zeggen dat de naam ongeveer zó luidde, daar ik ze moeilijk kan onthouden.

Boven beide laatste dieren stond vóór de scherpe hoek of ribbe van de zuil een beeld dat de moeder van alle goden voorstelde. Haar naam luidde ongeveer als 'Vrouw', 'Aloa', 'Aloas' of

heeft verteld. Doch hetgeen is overgebleven van de stieren en draken op de Poort van Ishtar, laat daar geen twijfel over bestaan.

De stieren schrijden voort met de gratie en vurigheid van jonge paarden ... uiterst fijn afgewerkt en versierd. Wat zijn het schitterende dieren!

Niet zwaar en massief, zoals de Egyptische Apis, noch fantastisch en half menselijk als de Assyrische stier, maar trotse, krachtige, jonge schepselen, voortschrijdend de morgen in, en in staat een poort met 5 zware sluitbomen op te nemen. Ik geloof dat die stieren de fijnste voorbeelden van Babylonische kunst zijn, die er nog bestaan.

Hun metgezellen, de draken, zijn even mooi uitgevoerd".

Belangrijke nota over hetzelfde onderwerp: fasc. 5, nr. 133, voetnoot 298.

‘Alfa’; zij was boven alle goden en wie van de opperste god iets wilde verkrijgen, moest het door haar afsmecken; zij noemden haar ook een korenschuur. Er groeide uit het middelpunt of de navel van haar buik een bos dikke tarwearen en het beeld hield deze bos in de handen gevat. Het hoofd was tussen de schouders gedrukt en voorwaarts gebogen en op de nek stond een vat vol wijn, doch eerst is er wijn in gegoten moeten worden.

In hun godsdienstleer kwam ondermeer deze hoofdwaarheid voor: “De tarwe moet veranderen in brood en de druif in wijn om alle mensen te verkwikken en te voeden.” (cfr. Ps. 103, 14-15).

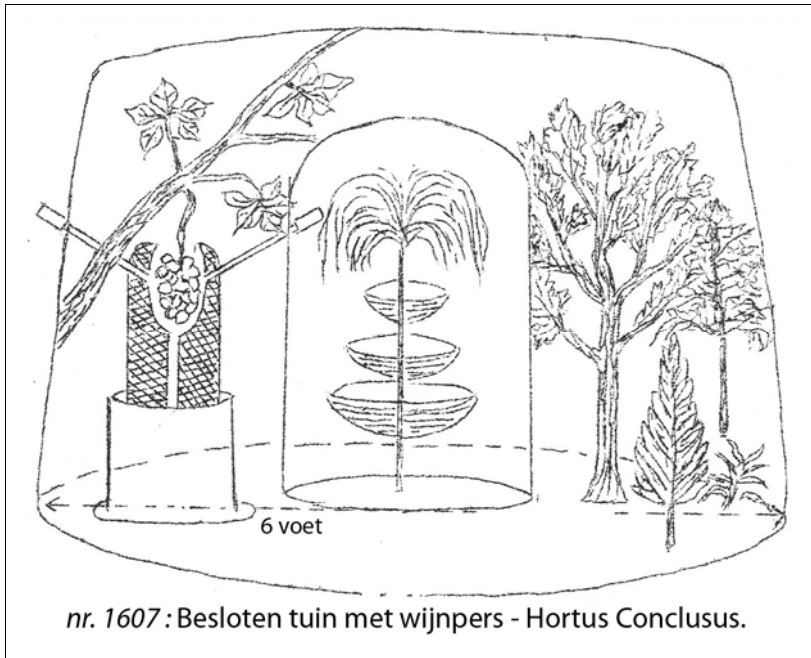
Boven dit beeld was een soort van kroon, en ik zag boven deze kroon op de zuil, 2 letters die mij ‘O’ en ‘W’ schenen te zijn (Alfa en Omega, eerste en laatste letter van het Griekse alfabet)⁸³¹.

In deze tempel stond nog een koperen altaartafel, waarop ik iets zag dat me zeer verwonderde: onder een ketelvormig licht scherm, dat zij wegnamen, stond een rond tuintje, geheel met goud om- en overtraliëd, waardoor het op een vogelkooi geleek en daarboven stond het beeld van een maagd.

Te midden van het tuintje stond onder een open tempeltje (of, naar latere mededelingen, een vierkant tuintje met afgeronde hoeken, 6 voet lang, bij 5 voet breed, zie tekening), een bron met verscheidene waterbekkens boven elkaar, die echter allemaal gesloten of verzegeld waren.

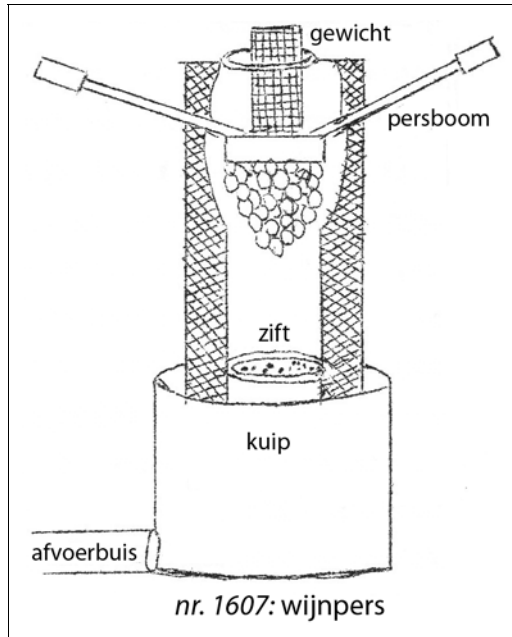
⁸³¹ Bedoeld is waarschijnlijk de godin ‘Anat’. De grondbetekenis van beide namen ‘Anat’ en ‘Alfa’ is dezelfde: ‘vrouw’, begin van alles.

Even hoger zegt K. trouwens ook: “Haar naam luidde ongeveer als ‘VROUW’, ‘Aloa’, enz.”.

Vóór deze bron stond een groene wijngaardstam met een mooie rode druiventros; deze hing neer in een zwartkleurig werktuig of pers, die mij door haar vorm aanstonds aan het kruis herinnerde. Het bovenste einde was open gelijk een trechter, of een trechter was boven in de opening geplaatst en de druiventros hing daarin. Aan het enge uiteinde van de trechter hing een zak. Dit werktuig was hol, en wat er boven in gedaan werd, kon er vanonder uit lopen.

Op de vraag naar de gedaante van de wijnpers, die zij in haar visioenen op de arbeid in de wijngaard had gezien, antwoordde zij: “De vorm van de wijnpers in de parabel geleek volkomen op die van dit werktuig, maar ze stond in een kuip.”

1608.

18 december. –

De volgende avond beschreef K. nog nader de vorm van de wijnpers en zei: De trechter die zich boven in de stam bevond, had een lederen zak. De armen of persbomen kon men bewegen; hierdoor werd de wijn of druif in de zak uitgeperst en hij vloede door openingen, die beneden in de stam waren, naar buiten. Dit werktuig was dus kruis en wijnpers tegelijk.

In een nota in Maria's leven las men nog: "Tegen deze zak drukten 2 beweegbare armen of persbomen, die aan 2 zijden tot in de holle stam drongen; zij persten de trossen die zich daarin bevonden en het vocht liep neer en kwam beneden te voorschijn door openingen (of een soort zift), die daar aangebracht waren."

Dit ronde tuintje had een lengte en breedte of doorsnede van 5 à 6 voet. Er stonden groene, fijne struikjes, bloemen en boompjes

met vruchten in; dit alles was, evenals de wijngaardstam en de druiventros, zeer natuurlijk nagemaakt en had een diepe betekenis.

Zij hadden dit beeld in de sterren gezien, en ook, geloof ik, op de ladder van Jakob⁸³². Zij hadden nog verscheidene andere voorgevoelens, zinnebeelden en voorafbeeldingen van de Moeder Gods.

Zij slachtofferden ook dieren en hadden een uitgesproken afschrik van het bloed dat zij steeds in de aarde lieten lopen. Zij hadden verder een heilig vuur, het (gewijde) water en de kelk met het heilig plantensap (haoma), en de kleine (gewijde) broden, alles gelijk bij de anderen (die het Mazdeïsme aannemen en beoefenen).

Jesus berispte hen over hun afgoderij. Hij zei hun dat er wel een zeker vermoeden of aanvoelen van de

⁸³² In het verhaal van Jezus' Bitter Lijden had Brentano voor de passage over de besloten tuin een plaats ingeruimd en hij voegde er de volgende nota aan toe: "In de besloten tuin en de verzegelde bron (Hooglied 4, 12) heeft de Kerk te allen tijde een beeld van de H. Maagd gezien.

De vermelding dat die mensen dat beeld ook op de ladder van Jakob gezien hebben, berust daarop dat K. in die ladder een profetisch beeld van de menswording van Gods Zoon herkende.

Op de sporten van die ladder zag zij in beelden en taferelen de nadering, de voorwaarden, de toestanden (of graad van nabijheid) van de verwachte Verlossing uitgedrukt.

Haar visioenen leerden haar dat niet alleen het uitverkoren volk, maar ook heidense volkeren in zekere mate kennis ontvingen van het naderend Heil, zoals het blijkt uit het geval van Bilam en de H. Driekoningen. Deze laatste kregen die kennis meegedeeld door beelden in de sterren, zoals K. het in haar visioenen aanschouwde.

Zo zag zij nu ook dat deze Chaldeeën een profetisch beeld kenden in de aard van de Jakobs ladder, en op haar sporten die besloten tuin en meer andere zinnebeelden hadden gezien, doch hun kennis was niet zo duidelijk als die van het uitverkoren volk, overeenkomstig Mk. 4, 11-12: "U is het geheim van het Rijk Gods toevertrouwd, maar de buitenstaanders ontvangen alles slecht in parabelen"."

waarheid in hun godsdienst was, maar dat de satan al die vormen (voorstellingen en ceremoniën) misvormd en met dwaling bezoedeld en vervuld had.

1609.

Hij gaf hun de uitleg van het beeld van het besloten tuintje en Hij zei hun ook dat Hij de wijnstam was, wiens Bloed de wereld zou verkwikken; dat Hij ook het tarwezaad was, dat in de aarde begraven moest worden en er weer uit zou opstaan.

Hij sprak hier nog veel meer ronduit en duidelijker dan bij de Joden, want deze mensen waren zo ootmoedig, dat zij de Joden alleen uitverkoren waanden.

De Heer troostte hen en zei dat Hij voor alle mensen gekomen was en Hij beval hun de afgodsbeelden te verbrijzelen, de stukken te gelde te maken en dit aan de armen uit te delen.

Hij berispte hen hoofdzakelijk daarover, dat zij de hemelse openbaringen en voorzeggingen en voorafbeeldingen met loutere dwaalbegrippen van satan vermengd hadden. Hier was ook een meisjesschool.⁸³³

⁸³³ In de nrs. 1606, 1607, 1608, 1609 gaat het over Jezus' oponthoud in een stad (Sikdor), bewoond door Chaldeeën.

Vooreerst zij opgemerkt dat de naam Chaldeeën hier geen etnische betekenis meer heeft, wel een maatschappelijke en godsdienstige: zo heetten toentertijd de Magiërs, leden van de priester-, astronomen- en astrologenkaste (zie Encycl. Winkler-Prins, en onze uitleg in fasc. 5, nr. 135, voetnoot 307).

Uit de reisomstandigheden en de plaatsbeschrijvingen, die K. ons verstrekt, blijkt, ons inziens, wel duidelijk dat Jezus zich hier bevindt in het aloude Sippar van de Chaldeeën.

Jezus gaat naar Mozian.

1610.

Toen de Heer Sikdor verliet, waren de mensen ontroostbaar; zij wierpen zich dwars voor zijn voeten op de weg neer om Hem tegen te houden, doch *Jezus kon hun verzoek niet in aanmerking nemen en ging verder.*

Dan is Sikdor misschien de naam van een bepaalde stadswijk of van de Tempelberg met de sterrenwacht aldaar, zoals:

- Matarea een oude wijk was van Heliopolis
- het Vatikaan een deel van Rome, althans geografisch,
- het oude Sion een deel van Jeruzalem.

Ten gerieve van onze weetgierige lezers volgen hier enkele historische gegevens over het aloude Sippar, waarvan het beroemde heiligdom E-Babbar gewijd was aan de zonnegod (Winkler-Prins).

De ruïnevelden van Sippar, ten zuidwesten van Bagdad, heten thans Aboe-Habba, en werden in 1894 onderzocht door de pater Dominicaan Jean-Vincent Sheil, de bekende ontcijferaar van de Codex Hammurabi.

Het 'heilige' SIPPAR vinden we vermeld bij Berosus (= Berossos), priester van Bêl-Mardoek te Babylon, ± 340-270 vóór Chr.

Hij schreef in het Grieks over de mythologie en de geschiedenis van Babylonië en Assyrië, d.w.z. over de Schepping, de zondvloed, de oudste koningen, enz.

En veel van die oeroude tradities, door Berosus in het Grieks naverteld, kunnen nu worden vergeleken met oorspronkelijke spijkerschriftteksten die werden teruggevonden.

In verband met de zondvloed luidt de traditie dat de laatste ante-diluviaanse koning door de godheid tevoren werd gewaarschuwd alle heilige schriften te verzamelen en op te bergen in Sippar, de residentiestad van zijn heilige voorganger Emmeduranki.

Deze laatste naam betekent: 'Heer van het Orakel (= Profeet) over de verhouding tussen hemel en aarde'; en het feit dat onze K. de Heiland nu hier op bezoek ziet, heeft voorzeker diepe zin.

Dat er in Sippar, rond 320 vóór Chr. een school gesticht werd door de beroemde astronoom Kidinnu is reeds vermeld hiervóór in nr. 1606 en in fasc. 5, nr. 122, voetnoot 270.

Nadat Hij een eind gegaan had, zag ik Hem met zijn 4 leerlingen (Cesar is de vierde) bij een huis aan de weg onder een grote boom, die met een omheining omgeven was.

Zij rustten op de daar aangebrachte banken en gebruikten honing en brood, dat men hun uit het huis kwam aanbieden. (Hier hebben wij een staaltje van de primitieve oosterse gastvrijheid, zoals wij b.v. Abraham ze zien beoefenen in Genesis 18).

In de nacht van maandag op dinsdag, 18 en 19 december, zag ik de Heer nergens binnegaan, maar met de 4 jongelingen voortreizen door de vlakke, nu eens over witte, steenachtige grond, dan weer over (of tussen) weiden, vol witte bloemen.

(Over bloemen in de winter, zie fasc. 2, nr. 60, voetnoot 129).

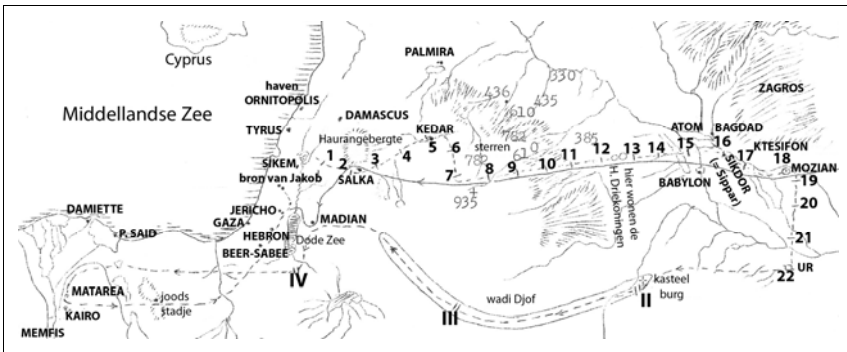
Aan de weg groeiden vele dunne en slanke perzikkbomen.

Menigmaal stond de Heer stil en sprak tot de jongelingen en wees onder het spreken in het rond. In dit land zijn vele rivieren en kanalen (nr. 1606, voetnoot 828).

Jezus reist verbazend snel en menigmaal 20 uren aan een stuk, dag en nacht.

(De tweede helft van deze grote reis heeft een wonderbaar karakter. Zie wat hierover gezegd is in fasc. 27, nr. 1497, voetnoot 795).

Zijn terugkeer naar Judea zal een zeer grote boog beschrijven (zie kaartje, nr. 1606).

Het dunkt me altijd dat Eremenzear deze reis beschreven heeft en dat zijn geschrift door het vuur vernietigd is geworden, maar dat toch het een en ander eruit gered en bewaard is.

19 december = 1 Tebet; Nieuwe Maan. –

Zij reisden aldus tot dinsdagavond. Toen zag ik de Heer met de leerlingen een stad naderen, waarvoor zich op een heuvel vele ronde tuinen uitstrekten; ze hadden meestal een bron in het midden en waren met sierlijke, fijne bomen en met struiken beplant. De Heer richtte zich naar het zuiden en Babylon lag naar het noorden; het was als ging men van hier naar Babylon afwaarts, het was lager gelegen⁸³⁴.

Ik zag nu in mijn visioen een tafereel ten noordoosten van hier. Ik zag als hoge, (van sneeuw) glinsterende bergen met vele wonderbare torens erop. Dit gebergte verheft zich boven de wolken; het is de Profetenberg, waarvan al deze stromen hun wateren ontvangen⁸³⁵.

⁸³⁴ Mozian is bij benadering te lokaliseren in de streek van Koet el-Amara aan de Tigris. Op ons kaartje (zie nr. 1606) wordt het aangeduid door 18.

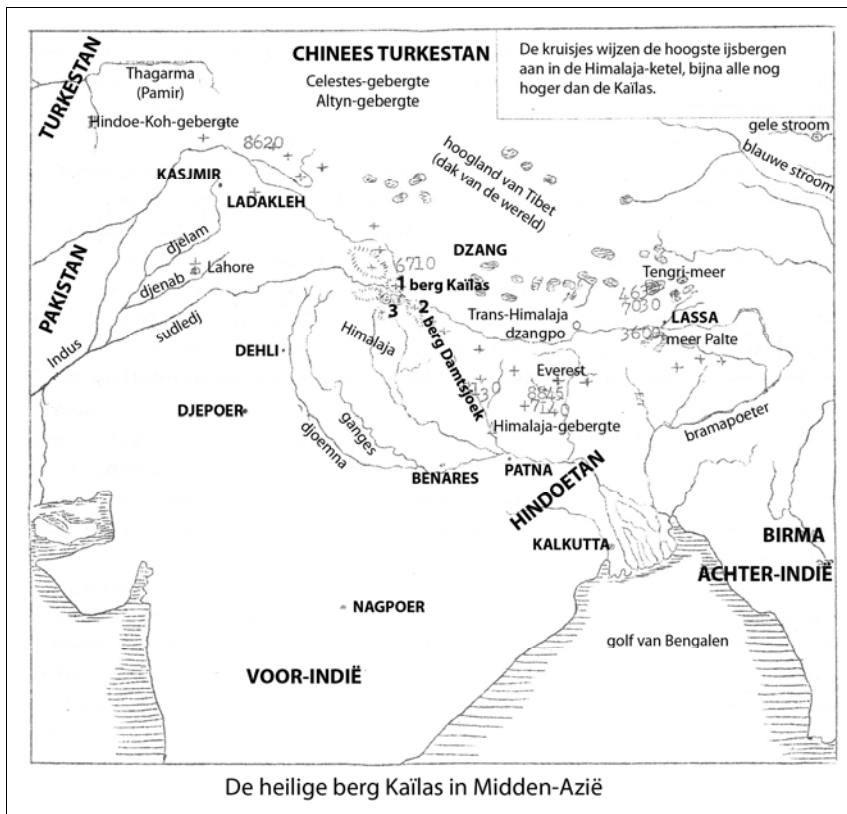
De weg loopt van hier naar Babylonië lichtjes af. In elk geval is de helling zeer zwak.

Morton noteert voor het niveau bij Bagdad 105 voet en voor dat bij Ur, 350 km meer zuidelijk, 15 voet.

⁸³⁵ De grote stromen van Midden-Azië nemen hun oorsprong rond de berg Kaïlas, maar dat de stromen van Assyrië en Chaldea, de Eufraat, Tigris, Chaldar en hun bijrivieren dezelfde oorsprong hebben, is zeker een grove vergissing, indien men ten minste niet de veronderstelling wil maken dat hun wateren ondergronds uit Midden-Azië komen.

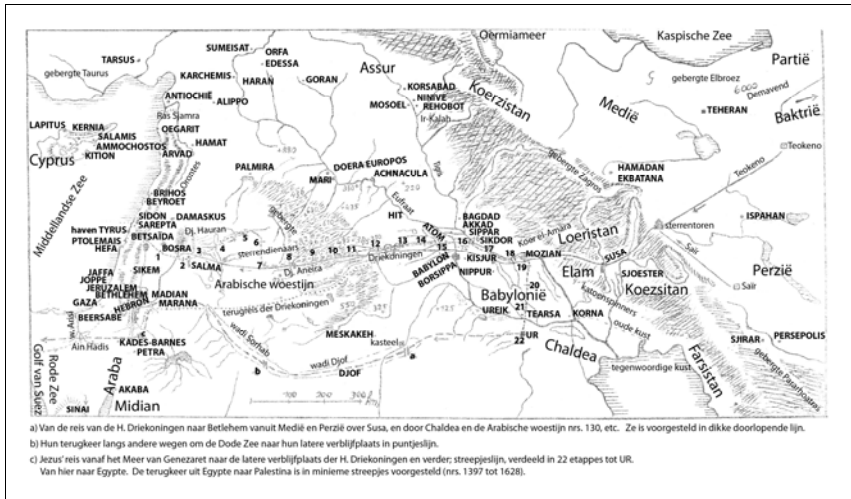
Maar we weten dat K.'s waterbeschrijvingen vaak voor verdacht gehouden moeten worden. Van het begin af aan werd hierop de aandacht gevestigd, zie de VOORREDE in fasc. 9, nr.11).

Wat de Profetenberg betreft, hierover is uitgeweid in fasc. 18, nr. 735, voetnoot 363; met een kaart als illustratie.

De vloed hier vormt bij de stad 3 armen, en deze verenigen zich weer achter de stad, die door 2 armen onspoeld en door de middelste doorsneden wordt.

De Heer zal aan gene zijde van de stad nogmaals over de stroom gaan, dan naar het zuiden (naar het gewest), waar hij in de zee uitmondt. (In die tijd drong de Perzische Golf veel dieper het land in dan nu, nl. eer de benedenstroom van de Eufraat en Tigris verzand was, zie kaart in fasc. 5, nr. 123).

Ik meen dat die stroom Tigris heet, deze naam heb ik althans gehoord.

1611.

De Heer trad zeer gerust, en zonder door iemand aangesproken te worden, de stad in. Het was avond, men zag weinige inwoners, niemand scheen acht op Hem te geven, maar welhaast zag ik enige mannen, in lange klederen volgens de mode van Abraham en met doeken rond het hoofd gewonden, Hem tegemoet komen en zich voor Hem buigen. Één van hen overhandigde Hem een kort staf, die van boven als een herdersstaf gekromd was. Het was een rietstok, gelijk men er gebruikte bij de verguizing (= beschimping; belediging, / verguizen = afkraken, beledigen, smaden, honen) (doornenkroning) van Christus. Men noemde dit de vredesstaf.

De anderen spreidden twee en twee een baan tapijt dwars over de straat open, en zodra de Heer erover gegaan was, staken dezen, die nu de achtersten waren, met hun tapijt de anderen weer voor en legden het opnieuw vóór Jezus' voeten. Dit deden zij tot zij aan een hof kwamen, die omgeven was met

een tralieafsluiting, waarop vele afgodsbeelden stonden. Van voren aan de straat hing aan een stok een vlag uit, waarop een man, eveneens met zulk een vlag afgebeeld was: het was de vredevlag.

Zij leidden de Heer door een gebouw, waarvan het dak met een borstwering omgeven was, en waarop ook een vlag uitstak; dit gebouw scheen de tempel te zijn. Binnen in de tempel stonden rondom gedekte afgodsbeelden, en ook nog één, eveneens gedekt, in het midden. Het dekkleed was boven in de vorm van een kroon toegesnoerd.

1612.

De Heer vertoefde hier niet; zij gingen door een gang, waarin men aan weerskanten slaapvertrekken zag. Zij kwamen uit in een klein omsloten binnenhof met tuin? Dit binnenhof was met talrijke veelkleurige stenen sierlijk geplaveid en daartussen groeiden sierlijke heesters en edel struikgewas. In het midden lag een bron (vijver) onder een open tempeltje. Hier ging de Heer met de jongelingen neerzitten, en de afgodendienaars brachten hun, op hun verzoek, water in een bekken. *De Heer zegende het eerst, als wilde Hij de zegen, die de heidenen er over uitgesproken hadden, daaruit verdrijven;* dan wasten de jongelingen zijn voeten *en Hij de hunne* en zij goten de rest van het water in de bron.

Hierop leidden de heidenen de Heer in een aangrenzende open zaal, waarin op lage tafels een maaltijd bereid stond van grote gele, geribde appels en andere vruchten, honigraten, broodjes gelijk wafelen en kleine vierkante koekjes; zij aten daarvan een weinig al staande.

De komst van de Heer was door de priesters van de vorige stad (Sikdor) aan deze mensen reeds aangekondigd; zij hadden reeds de gehele dag op Hem gewacht; daarom werd Hij zo plechtig onthaald. Ook Abraham had een welkomststaf, gelijk men er hier Jezus één aanbood.

Woensdag, 20 december. –

Ik heb de naam gehoord van de stad, waarin Jezus gisteren binnentrad, nl. Mozin of Mozian⁸³⁶. Het is een priesterstad en zij zitten daar diep in de afgoderij gedompeld.

Jezus ging niet in hun tempel; ik zag Hem vóór de tempel bij een bron (of vijver) op een gemetseld, van trappen voorzien verhoog, *een grote toegestroomde menigte onderrichten.*

Hij verweet hun zeer streng dat zij nog dieper in de duivelsdienst verward zaten dan hun burenen. Hij verwierp al hun godsdienstige praktijken en zei dat zij de Wet verlaten hadden.

⁸³⁶ Hier vernemen we van K. dat de stad, waarin Jezus gisteren binnentrad, Mozin heet, of Mozian.

Hierbij moet worden aangestipt dat het wel niet zal gaan over de hedendaagse puinheuvel Tepe Musyan in Iran, ± 100 km ten noordwesten van Susa en ± 140 km ten oosten van Koet-el-Amara (Al-Kut in Irak). Evenmin zal het gaan over de hedendaagse stad Mazian in Irak, ongeveer 65 km ten oosten van Al-Amara over de Tigris bij de oostgrens van Irak, ± 380 km ten zuidoosten van Sippar, en 200 km ten noordoosten van UR.

Het is echter wel mogelijk dat die moderne namen verband houden met het Mozin of Mozian waarvan K. ons hier vertelt dat de Tigris er doorheen vloeit en dat wij in nr. 1610, voetnoot 834 bij benadering lokaliseerden in de streek van Koet-el-Amara.

Ons lijkt het interessant te kunnen vaststellen dat de stadsnaam Mozin of Mozian, in de landstreek waar de Heiland thans doorheen reist, in elk geval geen loos verzinsel is van onze zienster. Zie ook een gelijkaardige vaststelling in fasc. 5, nr. 137, voetnoot 313, in verband met de stad Kausoer.

Dat zelfs de juiste naam en ligging van sommige oeroude Babylonische steden, de 'incllyta superbia Chaldaeorum', in vergetelheid zouden geraken, werd trouwens voorspeld door de profeten, b.v. Jesaja 13, 19; Jerem. 50, 39.

Over de dubbelstad Sippar spreekt de Dict. de la Bible, onder het trefwoord 'SEPHARVAÏM', met verwijzing naar II Kon. 17, 24-31. In de Bible Polyglotte van Vigouroux ziet men een afbeelding van de in SIPPAR vereerde zonnegod.

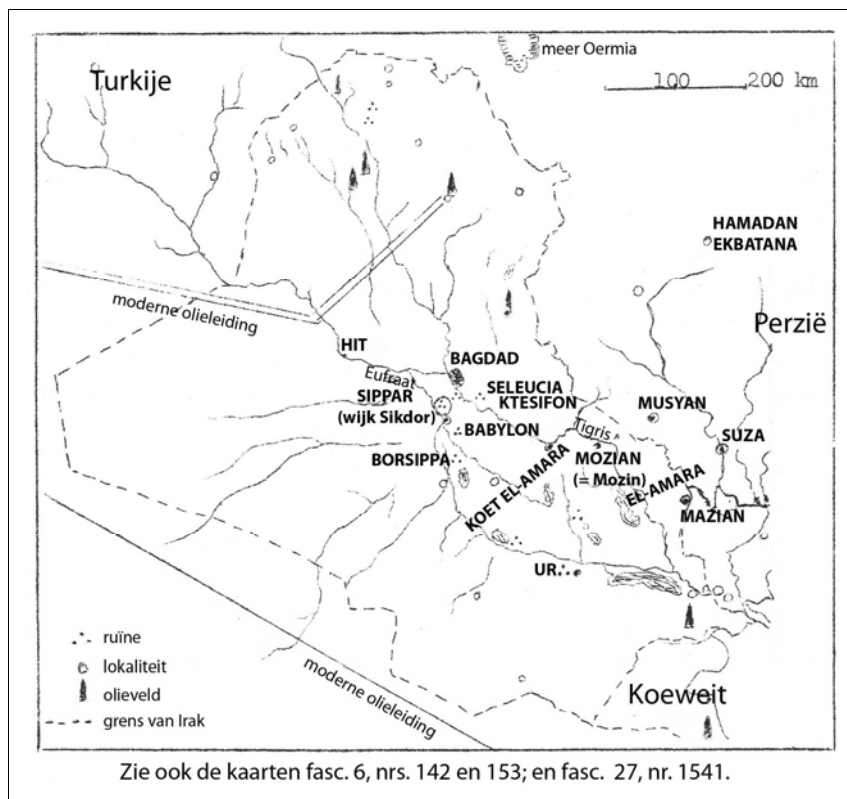
Ik hoorde dat Hij hun sprak over de verwoesting van de tempel van Jeruzalem, waarvan hun vadersen getuige waren geweest, over Nabuchodonosor en de profeet Daniël.

Hij zei dat de goedwilligen zich moesten afscheiden van de blinden die meer de duisternissen beminden dan het licht, want onder hen waren toch nog enige goede lieden. Tot deze laatsten zegde Hij waarheen zij zich konden begeven. Velen waren hardnekkig: het betrof een punt in verband met de vrouwen, dat zij niet wilden inzien; het was, geloof ik, de afschaffing van de veelwijverij.

De vrouwen waren bij hen gans afgescheiden en woonden in een straat aan het uiteinde van de stad. Tussen beide (stad en straat) waren nog dreven. Zij schenen zeer veracht te zijn en de mannen hadden er een grote afschrik van, als ze ziek waren; de meisjes mochten zich niet meer laten zien, wanneer zij een zekere leeftijd bereikt hadden. Geen vrouw heeft Jezus hier gezien; jongens waren er tegenwoordig.

Jezus zei tot deze mensen met zeer strenge uitdrukkingen, dat zij zo blind en bedorven waren, dat zij nog niet tot de doop gereed zouden zijn, wanneer de gezant hier zou komen, die Hij hun wilde sturen. En inderdaad, ik heb ook gezien, terwijl ik deze nacht het leven van Sint Tomas beschouwde (in de nacht van 20 op 21 december die zijn feestdag was), dat het zo geweest is (cfr. nr. 2275).

(Het punt van de afschaffing der veelwijverij wilden zij niet inzien, waarschijnlijk omdat ze door het Mazdeïsme aanbevolen wordt met het oog op de voortbrenging van talrijker kinderen).

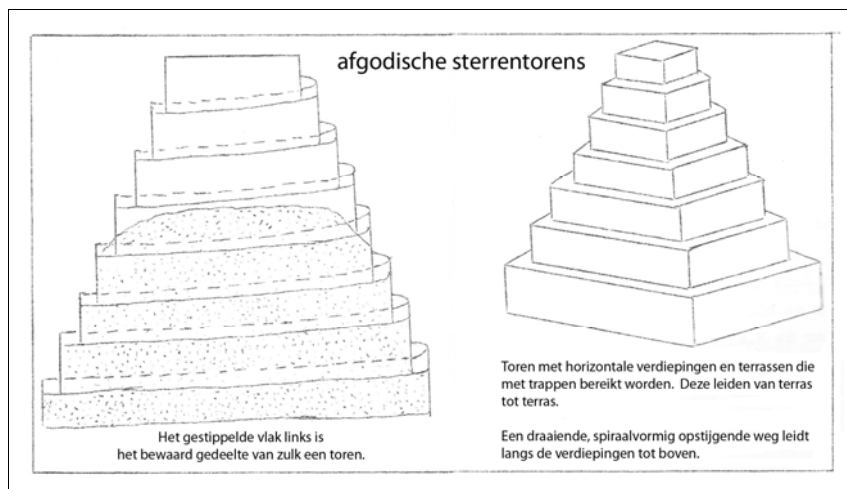

1614.

Jezus wilde niet langer bij hen blijven, en toen Hij de stad verliet, kwamen meisjes Hem bij de poort tegemoet. Zij droegen wijde broeken, hadden kransen om de armen en de hals en droegen bloemen in de handen. Zij hieven een loflied voor Hem aan en ik zag dat *Jezus ze bedankte en het woord tot hen richtte.*

Nu zag ik Jezus met zijn reisgezellen door een grote vlakte trekken. (Recht naar het zuiden, dwars door de grote vlakte van Chaldea tot Ur, een weg waaraan Hij 3 dagen en 2 nachten besteedt).

Met de middag (van de eerste dag) zag ik Hem in een tentendorp van herders treden; Hij ging daar aan een bron neerzitten en de leerlingen wasten Hem de voeten. Enige mannen naderden tot Hem met een tak in de hand en verwelkomden Hem hartelijk; zij waren meer op de wijze van Abraham, nl. met een lang gewaad gekleed.

Ook hier was een sterrentoren in de vorm van een piramide (fasc. 27, nr. 1542), maar ik zag er geen afgodsbeelden. Deze mensen schenen enkel sterrendienaars te zijn. Ik geloof ook dat zij tot de stammen behoren, waaruit enige lieden met de koningen naar Bethleem gereisd waren; zij schenen me slechts een kleine herdersgroep te zijn, van wie enkel één, namelijk de hoofdman, een vast huis had.

In dit huis at Jezus al staande wat brood en vruchten, en dronk uit een aparte beker. *Daarna deed Hij voor deze herders nog een lering bij de bron*, en wanneer Hij vertrok, vielen zij op de weg voor Hem neer, en smeekten Hem, toch nog wat bij hen te blijven.

21 december. –

De Heer ging gedurende de gehele nacht en de volgende dag (21 december). Ik zag Hem eens met de leerlingen aan een bron, onder grote, lommerrijke bomen op een rustplaats stilhouden, wat brood en wat drank gebruiken.

Jezus in de stad Ur.

1615.

22 december. –

De Heer en de leerlingen verwijderden zich nu een weinig van de stroom (een verbindingsrivier tussen Tigris en Eufraat, of de Eufraat zelf, zie kaartje in nr. 1606), terwijl zij zich naar het zuiden richtten, en kwamen tegen de avond, vóór de sabbat, bij een stad. Ook deze ligt aan een stroom (hetzij nabij de Eufraat of aan een bijrivier) ongeveer 30 uren zuidelijker dan de vorige (Mozian).

De mensen wonen daar meer door elkaar; de mannen en vrouwen houden zich minder van mekaar afgezonderd. Ik hoorde de naam van de stad, die luidde als Ur of Urhi; ze had betrekking op Abraham, hetzij Abraham uit dit gewest was, hetzij dat de inwoners uit zijn vaderland waren, dit ben ik vergeten.

Ik zag Jezus met zijn gezelschap vóór de stad bij een bron komen; deze lag in het midden van een omtuinde plaats en vormde het centraal punt van grote en lommerrijke boomlanen. Ook stonden stenen zitbanken er omheen. De jongelingen wasten hier de Heer en elkander de voeten. Hierop traden zij in de stad, die, naar ik bemerkte, in bouwtrant verschilde van de voorgaande.

Ik zag er vele torens, rond welke trappen langs binnen en buiten omhoog voerden en boven waren gaanderijen, waar men de loop van de sterren waarnam. Uit de sterren wisten zij hier de komst van de Heer voorop. (Is dit bijgeloof of had K. wellicht van sommige mensen hier deze mening of uitlating gehoord?).

Zij wachtten reeds enige tijd op Hem en daarom namen zij elke aankomende vreemdeling goed in acht.

Zodra nu enige burgers Jezus in de stad gezien hadden, liepen zij naar een groot huis of openbaar gebouw, waarvoor een markt lag, om daar zijn aankomst te berichten. Men kon op het dakterras van dat huis rondgaan en daar ver in het rond zien.

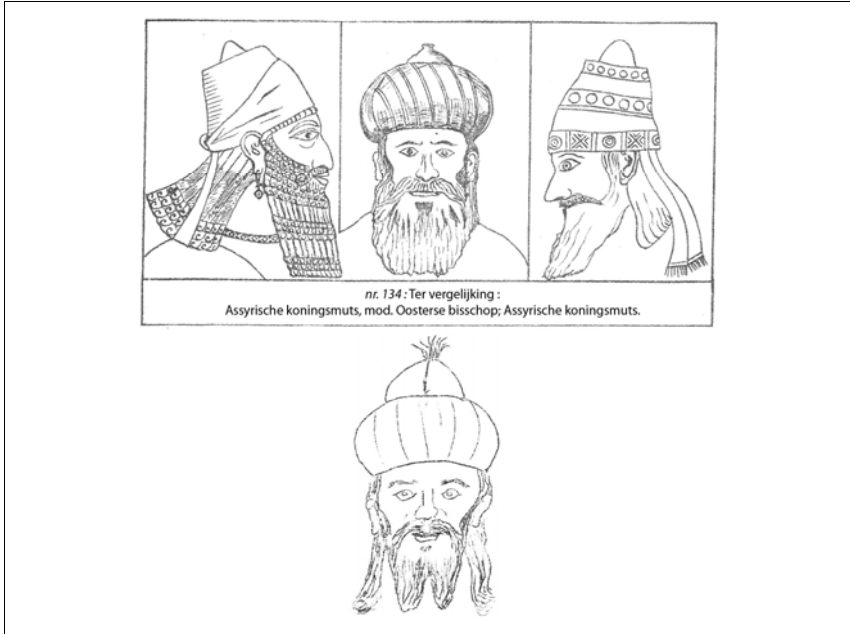
De Heer en de jongelingen hadden vóór de poort hun gordels anders omgebonden en hun klederen neergelaten. Uit het huis dat mij een school scheen te zijn, kwamen nu verscheidene mannen, die lange klederen en een gordel met afhangende riemen droegen. Hun klederen waren tamelijk eentonig van kleur. Om hun hoofd waren geen doeken gewonden, maar zij droegen mutsen als de valhoed van kinderen. De bolwring van die muts bestond uit pluk of rafeling en uit een kroezige, vlokkige stoffe, haast gelijk pluimen: ze liep boven met de ribben (of beugels) ineen en deze vormden daar een soort van vederbos. Tussen die beugels door kon men het hoofdhaar zien.

(Men kan zich deze beschrijving voorstellen als in het tekeningetje hieronder, of als in fasc. 2, nr. 34, of fasc. 5, nr. 134, of fasc. 27, nr. 1584).

Deze mannen vielen voor Jezus neer en boden Hem een tak aan. Één van hen had ook een soort scepter in de hand. Uit het huis werd een vlag uitgestoken, maar ik weet niet meer wat erop afgebeeld was. De mannen namen Jezus en de jongelingen in hun

midden en brachten hen in het huis, dat uit een grote zaal bestond; zij leidden Hem op een verheven leerstoel, waartoe men met trappen opsteeg. Daar waren meerdere zitplaatsen boven elkaar (steeds hoger). De middelste was de hoogste.

Vele mensen kwamen naar Jezus luisteren, doch zijn lering was maar kort.

Daarna brachten zij Hem in een ander huis (naar een ander deel van het gebouwencomplex), waarin men door een gang tussen 2 rijen slaapkamers in een zaal kwam, waar zij een maaltijd voor Hem klaargezet hadden. Doch Hij at slechts al staande enkele hapjes en zij leidden Hem vervolgens met de jongelingen in een kamer en zij lieten Hem daar alleen. Hier aten zij tezamen nog een weinig en begonnen *daarna met gebed de sabbat te vieren.*

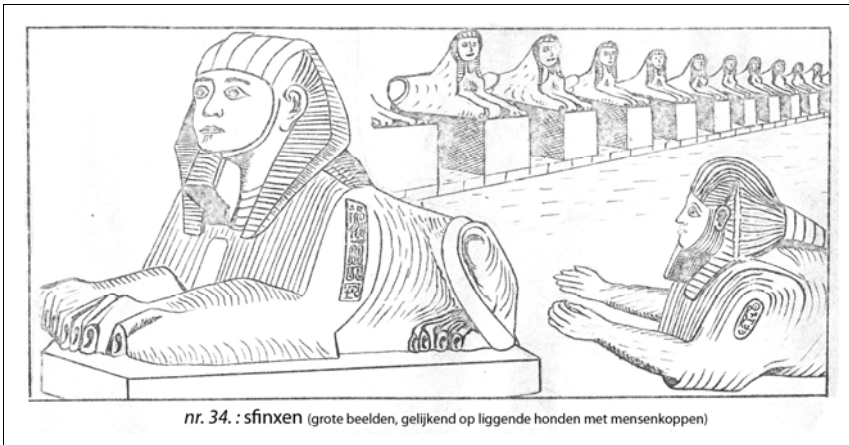
1616.

23 december; Sabbat. –

Zij vierden nog de sabbat. Ik zag Jezus heden ook op een open plaats, waar een bron (vijver) en een stenen leerstoel was.

Hier preekte Hij na de sabbat voor de vrouwen; alle vrouwen waren hier rondom Hem verzameld; zij waren eng gekleed en zo omwikkeld, dat ik niet begripen kon hoe zij aldus goed konden gaan. Enige droegen klederen van stoffe met grote bloemen, en hoeden van zulke vlokachtige stoffe als pluimpjes, gelijk hiervoor vermeld is. Deze mutsen hadden nagenoeg de vorm van een monnikskap.

(Waarschijnlijk zijn dezelfde mutsen bedoeld als even verder in nr. 1620, begin, dus mutsen waarmee men ook de sfinxen in Egypte voorstelde, zie fasc. 2, nr. 34).

Boven hadden deze mutsen een kleine ronde wrong; op het voorhoofd daalden ze met een punt neer en hingen aan weerskanten geribd of met kerven in 2 lappen neer.

Later hield Jezus nog een leerrede in het huis van de mannen. Ook in deze stad waren afgodentempels. In geen daarvan ging de Heer binnen. De beelden in deze tempels waren eveneens allemaal met omhulsels overdekt.

Jezus sprak met deze mensen met grote kracht over aartzvader Abraham en Hij toonde hun aan hoe diep zij gezonken, hoe ver zij van zijn voorbeeld afgeweken waren.

Vertrokken uit Ur, overnacht Jezus in een alleenstaand gebouw.

1617.

24 december. –

Het volk van Ur vergezelde Jezus deze morgen en strooide Hem bij zijn afreis takken op de straat. Hij reisde naar het westen en zeer lang door een schoon vlak gewest (of uitgestrekte vlakke). Dan werd het zandiger; dan reisden zij door houtland en kwamen met de middag bij een bron, waar zij neergeleggen rustten en aten. Vervolgens trokken zij door woud, waar hutten verspreid stonden en partijen bewerkt land lagen.

Tegen de avond kwamen zij aan een groot rond gebouw, dat met zijn voorhof door water omringd was. Het was rondom omgeven door huizen die platte daken hadden en een zeer logge bouwtrant. (Karakteristiek voor gebouwen in dit gewest en Chaldea). Op het terras van dit kasteel zag ik groen en zelfs bomen. Maar is dit wel mogelijk? Ik zag in de dikke muren bekrompen woningen van geringe mensen ingebouwd.

Jezus en de leerlingen gingen in het voorhof, waar, tussen velerlei bomen, een bron (of vijver) was. De leerlingen wasten Jezus, volgens gewoonte, de voeten. Nu kwamen uit het ronde huis 2 mannen die vele strikken en snoeren op hun klederen hadden en pluimachtige mutsen droegen. Een van beide, een oude man met lang kleed en hoge spitse hoed droeg een tak of tuil of bosje, waaraan bessen hingen en gaf dit aan Jezus, die met de leerlingen hem in het ronde gebouw volgde.

In het midden van het huis was een ronde kamer, waar het licht door een venster van bovenaf inviel en in die kamer bevond zich een vuurplaats op trappen. Van deze ronde zaal kwam men rondom door deuren in onregelmatige kamers, waarvan de achterwand (waarschijnlijk de buitenmuur van het ronde gebouw) een halve kring vormde. Die wand was met tapijten behangen, waarachter men huisraad en gerei bewaarde. De bodems waren mooi en zeer effen gevloerd, en gelijk de wanden met dikke tapijten belegd; zij namen hier een maaltijd, doch met grote omzichtigheid; zij aten brood met schijven van een grote vrucht. Ook was daar een ongewone drank die ik niet kende; zij dronken uit nieuwe bekers.

1618.

Daarna leidde de heer des huizes Jezus het huis rond en liet Hem alles zien. Het kasteel was als een museum van afgodsbeelden, zo vol stond het ervan; ze waren kunstig vervaardigd, de ene waren groot, de andere klein; men zag er met osse- en hondenkoppen, beelden met slangenlijven en nog veel andere beelden van dieren en ook figuren als busselkinderen. In het voorhof stonden er enige onder bomen, b.v. een vogel die omhoog keek, waar omheen nog andere dieren opgesteld waren.

Meteen werd mij de kennis meegedeeld van de godsdienst van deze bewoners; ik weet er nog slechts van dat zij dieren slachtofferden en grote afschrik hadden van het bloed, dat zij telkens in de aarde lieten vloeien⁸³⁷. Zij hadden ook een eigen

⁸³⁷ Lieten het bloed in de aarde vloeien. – Reeds troffen wij een soortgelijke mededeling aan, die gemakkelijk te verklaren is.

De oosterlingen hebben in een zeker opzicht afschrik van bloedvergieten, wanneer er bloedwraak te vrezen is. Om niet van bloedvergieten te worden verdacht, vermijden zij zorgvuldig elke bloedvlek op zich of op hun kleren, want dit zou hen van bloedvergieten verdacht kunnen maken en bloedwraak uit kunnen lokken. Vervolgens hebben zij een heilige eerbied voor het bloed dat beschouwd werd als de absolute en onvervreembare eigendom van God. Ook wordt het geacht de zetel van het leven te zijn.

gebruik, bestaande in het verdelen en eten van brood.

Hieromtrent herinner ik me nog slechts dat de voorname personen er een groter portie van wilden hebben, twee, ofwel groter stukken. Daar stond ook een afgod met verscheidene armen en hoofden op de romp, in wiens bek zij iets (als offer) schoven.

Daarna hield Jezus met een buitengewone bezieling in het voorhof bij de bron een redevoering tegen hun duivelsdienst. Zijn toespraak stond hun grotelijks tegen en het werd me toen duidelijk dat de huismeester uiterst verblind en aan zijn dwalingen verslaafd was; hij waagde het zelfs Jezus tegen te spreken.

Ik hoorde Jezus hun dan zeggen: "Ten bewijze van de waarheid mijner woorden zullen, in de verjaarnacht van het verschijnen van de ster aan de koningen, uw afgoden aan stukken vallen, uw ossenbeelden loeien, uw hondenbeelden blaffen en uw vogelbeelden krassen." In hun verzet weigerden zij hieraan geloof te hechten.

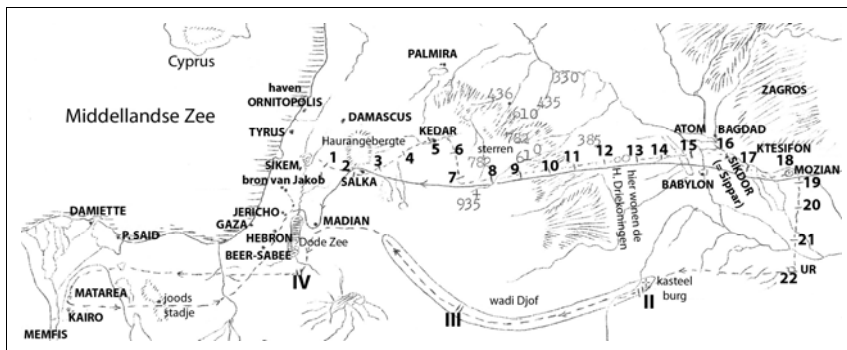
Jezus voegde er nog aan toe dat dit ook zou geschieden op alle plaatsen, waar Hij op zijn reis in het land van de heidenen gekomen was.

Nu valt het mij in dat Hij dit ook gezegd had aan de mensen van alle plaatsen, die Hij op deze reis bezocht had.

Jezus komt in de eerste Egyptische stad.

NOTA. De weg van Ur tot Matarea in Egypte wordt in 4 dagreizen afgelegd en is dus niet anders dan miraculeus te verklaren, meen ik. Deze etappen zijn door 3 romeinse cijfers, II III en IV, aangeduid.

Daarom is in Lev. 17, 10-14 bevolen het bloed van dieren in de aarde te laten uitlopen en het dan met aarde te bedekken (cfr. Ezek. 24, 7-8).

1619.

25 december. –

Om 10 uur in de avond van de 25^e zag ik de Heer en de leerlingen terug. Reeds ver van dit kasteel gingen zij op een weg (waarschijnlijk de wadi of vallei Djoef volgend) tussen bossen. In de verte zag ik allerhande vervallen muren en vele zuilen; het scheen dat er zich arme mensen tussen gehuisvest hadden. Ik zag dit in een vlugge blik.

De weg liep nog altijd naar het westen. Jezus reisde nu buitengewoon snel. Wat mij ten zeerste verwonderde, in deze kerstnacht kreeg ik, kort vóór het uur van de geboorte van de Zaligmaker, taferelen te zien van geheel deze reis van Jezus, van alle steden,

- van de heidenstad bij Kedar,
- van de eerst bezochte sterrendienaars,
- van de herders die hun afgodische dierenbeelden molken,
- van het woonkamp der H. Driekoningen, van Azaria te Atom,
- van de eerst-bezochte Chaldeeën en
- het laatst-bezochte afgodenkasteel:

ik zag overal de afgoden te pletter vallen; ik hoorde al hun dierenbeelden brullen, loeien en schreeuwen.

Ik zag de koningen in hun tempel in gebed; zij hadden het kribje met vele lichten opgeluisterd, en mij dunkt dat er nu ook het beeld

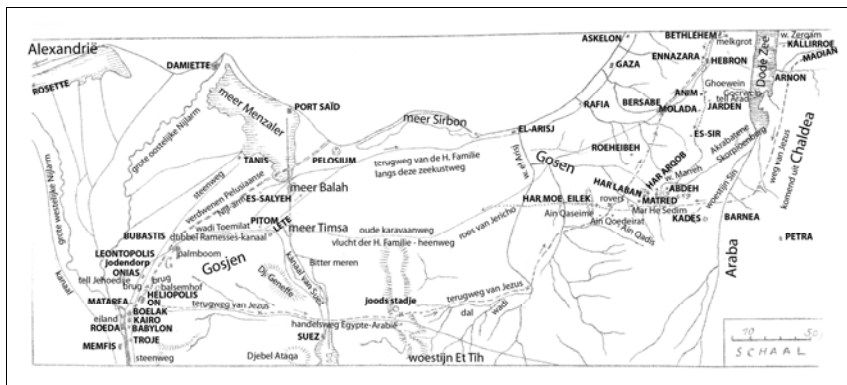
van een ezel bij stond; zij vereerden en gebruikten weliswaar hun dierenbeelden niet meer, maar deze brulden toch ook, **tot bewijs dat Jezus werkelijk Degene was tot Wie de ster hen geleid had**. Menig zwakgelovige immers twijfelde hier nog aan.

(26 december). –

Ik zag sedert gisteravond Jezus en de leerlingen nergens in een huis of hut, maar gedurig op weg. Hij doorkruiste eerst een zandige uitgestrekte woestijn, dan trok Hij over een langzaam opstijgende berg, dan weer in een groener houtland door kort struikgewas met fijne bladertjes; dit gewas geleeke op bosjes van lage jeneverboompjes; ze waren geschoren en van boven tegen elkander gegroeid; beneden vormden ze (onder de takken) als ruime hallen. Daarin moesten de dieren wel op hun gemak zijn en zeer geschikt kunnen wonen.

(27 december). –

Daarop volgde een gewest met groene stenen, die als met klimop bedekt waren, verder een streek met meer weiden en bomen; daarop een vloed, waarop een vlot van balken aan een anker vastlag. Hiermee vaarden zij over (nl. over het vloeiend kanaal bij het Meer Timsah, welk kanaal van de Nijl naar de Rode Zee loopt en beide verbindt). Wel wonen in dit gewest reeds mensen, maar zelf zetten zij zich over gedurende de nacht (zodat zij niet bemerkt werden) (op dezelfde plaats waar de H. Familie op haar vlucht zich had overgezet, zie kaart in fasc. 7, nr. 177).

De rivier was niet snel, maar diep. Een andere vloed verenigde er zich mee, of het was een arm van die vloed, dit weet ik niet meer juist.

Zij volgden deze arm (een kort eind ver) en kwamen nog heden nacht in een stad die aan beide zijden van de rivier lag. Dit was, dunkt mij, de eerste Egyptische stad.

(Mogelijk de stad door Flavius Josephus 'Lete' genoemd, waarover gesproken is in fasc. 7, nr. 179, voetnoot 380).

Alles was er stil en ik zag de Heer met de leerlingen onopgemerkt onder de voorhal van een tempel treden, waar rustplaatsen voor reizigers waren. Hier verdween het tafereel voor mijn ogen.

De stad scheen mij zeer vervallen; daar waren hoge dikke muren en logge stenen huizen en het leek me dat daar vele arme mensen woonden. Er werd mij te kennen gegeven dat Jezus door een uiteinde van de woestijn gekomen was, waar de kinderen van Israël doorgestaan waren.

1620.

28 december. –

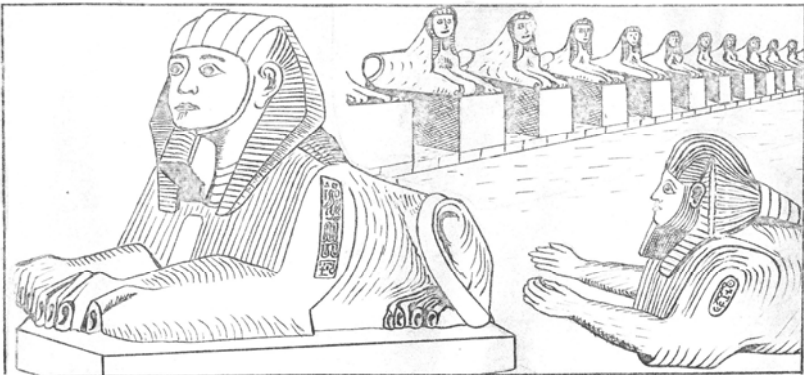
Ik zag deze morgen een groot gewoel in de Egyptische stad. Jezus en de leerlingen verwijderden zich haastig. Vele kinderen

liepen hen achterna al roepend: “Dit zijn heilige mensen.”
Alle inwoners waren op de been en zeer vergramd, doch de Heer ontweek hen met de leerlingen en geraakte buiten de stad.

In de nacht was een grote paniek ontstaan, want vele afgodsbeelden waren neergestort en de kinderen hadden van heilige reizigers gedroomd, die in de stad gekomen waren en ze hadden voorzeggingen gedaan.

Jezus en de leerlingen trokken nu door diepe holwegen (zeer waarschijnlijk de vallei Toemilat volgend, fasc. 7, kaart in nr. 177; zie hiervoor), door zandachtig land en met de avond zag ik hen niet ver van een stad aan de oorsprong van een beek.

Nadat de jongelingen Jezus en elkander de voeten gewassen hadden, gebruikten zij wat spijs om hun krachten te herstellen. Bij deze beek lag op een grote steen het beeld van een liggende hond, die als een mensenkop had en er zeer vriendelijk uitzag (sfinx); hij had een hoofdbedekking, gelijk ik er bij de mensen van het land gezien heb, met aan beide zijden van het hoofd neerhangende gekerfde lappen, een band om het hoofd en boven een kleine wrong (of hoge, naar achteren lopende band, cfr. fasc. 2, nr. 34). Hij was wel zo groot als een koe.

nr. 34. : sfinxen (grote beelden, gelijkend op liggende honden met mensenkoppen)

Vóór de stad stond onder een boom een afgodsbeeld en ik dacht reeds: “Zal dit niet omvallen?”, maar neen! het bleef staan. Het had, als ik het nog goed voorheb, een ossenkop en gaten in het lijf, om daarin iets te verbranden; ook had het verscheidene armen.

Deze stad was groot. Van de poort uit liepen 5 straten erin. Jezus sloeg de eerste straat rechts in, die binnen langs de muur door de stad leidde. Deze muur was een brede, dikke, stenen wal, met heesters, tuinen en een rijweg erop. Beneden in die dijk waren woningen met lichte deuren van vlechtwerk. Zo gingen zij in de nacht door de stad, zonder met iemand te spreken of door iemand bemerkt te worden.

Ook in deze stad waren verscheidene afgodentempels, met vele vervallen, dikke gebouwen. Tegen de muren van deze gebouwen hadden (volgens oosterse gewoonte), mensen hun woningen gevestigd.

Als zij nu weer ver buiten de stad waren, gingen zij op een brede weg als op een dam, over de grote rivier die er onder liep; ze stroomde van het zuiden naar het noorden en was de breedste die ik op deze reis gezien heb.

(Bedoeld schijnt niet de Nijl zelf, maar de Pelusiaanse Nijl-arm, die naar het noordoosten loopt, of, zoals K. ook zegt, in de richting van Judea; zie op de kaart in fasc. 7, nr. 177, waar wij ons die brug indenken kunnen, nl. 1,5 uur ten noorden van Heliopolis en ten zuidoosten van het Jodendorp.

De Nijl-arm stroomde door Heliopolis, maar is nu verزند en vervangen door een kanaal.

Aan de overkant van die arm, volgde Jezus de steenweg zuidwaarts en bereikte het westelijk gedeelte van de stad aan de westkant van de rivier).

In de rivier lagen ook eilanden en op haar oevers waren vele grachten. Het land was vlak en er lagen in de verte verscheidene zeer hoge gebouwen in de vorm van de tempels der sterrendienaars, maar ze waren van steen en zeer groot (benevens

de ons best bekende driehoekige piramiden ook trappiramiden, b.v. die van Sakkarah. Het land was slechts langs de stroom zeer vruchtbaar. (Verder hogerop is de grond zandig).

Wanneer zij aan de overzijde van de stroom (de oostelijkste Nijl-arm) verder reisden, ontwaarde ik in de verte een stad, die aan dezelfde stroom lag. Ik zag ze gelijk wanneer men een stad op een berg ziet liggen; ik weet niet of ze inderdaad hoog lag, maar me dunkt daar torens en bomen gezien te hebben.

(De ligging van Heliopolis op een hoogte is aangetoond in fasc. 7, nr. 181, begin en voetnoot 387 evenals nr. 185, voetnoot 398.

In deze laatste nota vindt men nog andere bijzonderheden over Heliopolis).

Jezus komt te Heliopolis.

1621.

29 december. –

Ik zag Jezus met de leerlingen om 4 uur in de namiddag in die stad aankomen, waar Hij als Kind, met zijn Moeder gewoond had.

(Nader bepaald, Hij kwam aan in Matarea, aan de westzijde van de oostelijkste Nijl-vertakking, waar de H. Familie verbleef, na eerst in Heliopolis zelf gewoond en dan verder in het zuiden vruchteloos werk gezocht te hebben, zie fasc. 7, nr. 185, voetnoot 398).

De stad waarin Jezus aankwam, was dezelfde die ik gisterennacht had gezien. Ik moet nog zeggen dat de stenen brug over de stroom niet dichtbij de laatste stad lag maar veel verder.

Ik meen ook dat de stad, waarin Jezus nu aankwam, aan de eerste arm van de grote stroom lag, welke arm in de richting van Judea vloeiende (naar het noordoosten). In dit gewest hier verdeelt zich de stroom (Nijl) in vele vertakkingen, die in verschillende richtingen vloeien.

Hier en daar aan de weg zag ik arbeiders aan het werk; zij snoeiden en bonden hagen; ook zag ik grote balken aanslepen en mensen aan het werk in diepe grachten, die langs de stroom lagen. Jezus en de leerlingen hadden hun klederen neergelaten, wat ik vroeger nooit onderweg gezien had. Ik zag verscheidene groepen van 5 à 6 man, die hier en daar aan de weg arbeidden, aan hun meesterknechten vragen om takken af te mogen breken en Jezus tegemoet te mogen lopen; ik zag hen dan zich voor Hem neerwerpen en Hem hun takken overreiken. Nadat Hij deze in de hand had gehad, staken zij die aan de weg in de aarde.

Ik weet niet hoe het kwam dat zij Jezus aanstonds herkenden, misschien aan zijn joodse kleding. Ik herinner mij dat zij Hem verwachtten en geloofden dat Hij hen moest verlossen. Maar ik zag ook personen, die ondeugend schenen en naar de stad liepen, misschien om het volk tegen Hem te verbitteren.

Wel 20 mannen trokken met Hem mee. Vóór de stad stonden bomen en hier bleef Jezus bij een boom op de weg stilstaan. Deze was aan de ene zijde geheel neergezonken, zodat zijn wortelen uit de aarde gebroken waren. Hierdoor was een grote put ontstaan, die vol zwart water gelopen was; nu was deze put omringd door een hoog ijzeren hek en dit was zo dicht, dat men er geen hand doorsteken kon. Hier was het dat het afgodsbeeld in de grond gezakt was, toen Maria en Jozef met het Kindje Jezus op de vlucht naar Egypte hier voorbijgekomen waren. Bij diezelfde gelegenheid was ook de boom omgezonken (fasc. 7, nr. 180 – deel Heliopolis).

Jezus' vreemde gezellen leidden Hem in de stad, waarvoor een grote vierhoekige, geheel gladde steen lag, waarop ondermeer een naam stond, die de stad aanduidde; het tweede lid van de naam was Polis. Ik zag in de stad een zeer grote tempel, omringd door 2 muren (die binnenhoven omgaven), ook verscheidene hoge zuilen, die naar boven toe verdunden en boven spits eindigden en die met vele figuren en tekens versierd (of beschreven) waren; ook zeer vele grote liggende honden met mensenkoppen (sfinxen). Deze stad was overigens zeer vervallen.

Jezus' gidsen brachten Hem onder een voorgebouw bij een dikke muur tegenover de eigenlijke tempel, en gingen dan spoedig nog verscheidene inwoners roepen. Ook kwamen er aanstonds vele aan, en daaronder hoogbejaarde mannen met lange baarden, ook jongelingen en onder de vrouwen viel mij een buitengewoon grote en sterke oude vrouw op. Allen verwelkomden Jezus eerbiedig; het waren Joden en gewezen vrienden der H. Familie, toen deze hier woonde.

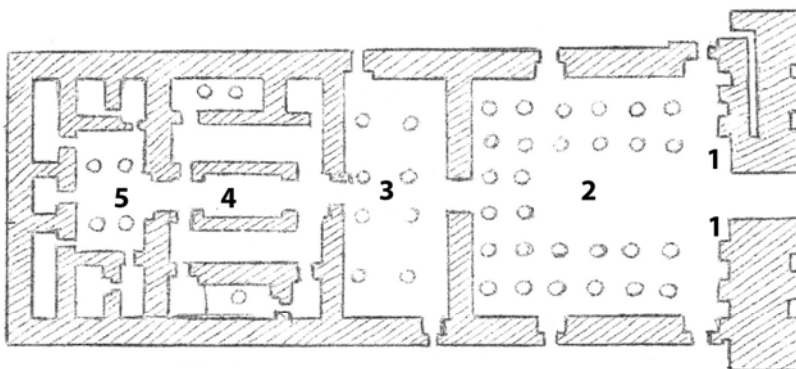
Achter het voorgebouw (dat tegenover de tempel stond), was in de muur een kamer, die thans luisterrijk versierd was. De H. Jozef had weleer daarin een woning voor de H. Familie ingericht, en de mannen die als kinderen Jezus hier gekend hadden en met

Hem omgegaan waren, leidden Hem nu hierbinnen. Er hingen lampen in⁸³⁸.

⁸³⁸ **Heliopolis.** – De stadsnaam, waarvan het tweede lid 'POLIS' was, luidde: Heliopolis; dit is Grieks en betekent: 'zonnestad'; de hebreeuwse naam is 'ON'.

De Heer komt hier klaarblijkelijk op dezelfde plaats, waar de H. Familie aankwam in fasc. 7, nr. 181.

Jozef richtte toen een hut in tegen de binnenkant van een pyloon of voorgebouw van een tempel. Deze, zegt K. hier was door 2 muren omgeven, te verstaan zoals in de passage, waar Flavius Josephus zegt dat Jeruzalem door 3 muren omgeven was, niet rondom doch alleen aan de noordkant. Het verblijf van Jozef was gelegen tegenover de 2 voorhoven en het hoofdgebouw van de tempel. Dit alles wordt verduidelijkt door het grondplan van een Egyptische tempel in fasc. 7, nr. 181.

GRONDPLAN van de tempel van Khons in Egypte. De Hebreëën namen in hun eredienst veel van de Egyptenaren over. De inrichting van de tempel van Salomon geleek treffend op dit grondplan.

Wij zien hier:

1. Pylonengebouw (ingang).
2. Voorhof van het volk.
3. Voorhof van de priesters.
4. Het Heilige.
5. Het Heilige der heiligen met rond beide laatste: verblijven.

Jozef richtte te Heliopolis zijn woning in tegen de dikke muren van zo'n voorgebouw. Een grote afgodentempel met twee binnenhoven stond er tegenover, zegt de zienster.

Door zuilen die naar boven toe versmallen en volgeschreven zijn, verstaat K. obeliskken, die spits zijn als naalden, met beeldschrift bedekt zijn en boven met een punt eindigen.

's Avonds zag ik dat een hoogbejaard man de Heer naar een school leidde, die goed ingericht en van al het nodige voorzien was (en als synagoge dienst deed). Ook hier (zoals overal in de synagogen) zaten de vrouwen achteruit op een met traliën afgesloten verhoog met een eigen lamp.

Ik zag Jezus voorbidden en onderrichten.

Uit eerbied lieten zij Hem de ereplaats bekleden.

Als Jezus naar deze stad kwam, was Hij, een uur gaans eer Hij ze bereikte, op dezelfde weg gekomen, waarlangs Hij als Kind met Maria, er heengegaan was.

1623.

30 december; Sabbat. –

Heden zag ik dat Jezus in de synagoge nogmaals onderrichtingen gaf, zoals gisteren, dat men Hem steeds met de grootste eerbied de voorrang gaf en de eerste plaats afstond.

De inwoners van deze stad dragen voor het merendeel korte rokjes en om het hoofd witte tulbanden; hun schouders en borst zijn slechts gedeeltelijk bedekt. De gebouwen zijn hier ongelooflijk dik en zwaar en er zitten ongehoord grote steenblokken in verwerkt. Hierop ziet men allerhande figuren die er in uitgehouwen zijn; sommige daarvan zijn levensgrote beelden van personen met enorme stenen op het hoofd of de nek, wat mij zeer verwonderde.

(Dit zullen wel voorstellingen zijn van taferelen uit het metselberoep. In Egypte zijn ALLE bedrijven in kunstige taferelen op steen- en rotswanden voorgesteld).

De inlanders hebben hier een vreemdsoortige afgoderij: overal vereren zij beelden van ossen (of de stiergod Apis).

De liggende honden zijn sfinxen. Soms leidde een laan van zulke dieren naar de ingang van een tempel.

Ook vindt men overal liggende honden (of sfinxen, fasc. 2, nr. 34, voetnoten 73 en 74); ze hebben een kop als van een mens.

Benevens dit, vereert en aanbidt iedere stad haar eigen beschermgod, die het een of ander dier is (of althans met een dierenkop afgebeeld wordt, fasc. 7, nr. 191, voetnoot 406; ieder van deze goden kon van meerdere steden de beschermgod zijn).

Ik heb gisteren overdag ook veel van Jozef en de overige zonen van Jakob in Egypte gezien, waarvan ik me nog herinner dat Jozef zijn broers na Jakobs begrafenis in de omstreken van deze stad verdeelde, en één die geen heilzegen van Jakob ontvangen had, meer verwijderde, opdat de onheilswens geen nadeel aan de anderen zou toebrengen. (Simeon ... Genesis, 49, 7).

Jozef zelf woonde meer achteruit (dieper in Egypte).

1624.

31 december. –

Ik zag de Heer deze morgen reeds op de terugweg. Vele inwoners deden Hem uitgeleide.

Nu zijn 5 leerlingen bij Hem, want ook een jongeling van Heliopolis trok mee; hij was voorzien van een reispakje; het was

er een die Hem als leerling wilde volgen; zijn naam was ‘A-Deo-datus’, wat zoveel betekent als: ‘gegeven door God’.

Inderdaad, zijn moeder had hem gekregen door een gunst van de hemel; die vrouw heette Mira; het is een eigenaardige naam, het horen er van deed mij denken aan Semiramis. Deze bejaarde sterke vrouw was reeds de eerste avond bij Jezus onder het voorgebouw van de tempel.

Toen Maria hier woonde, was deze vrouw lang onvruchtbaar geweest, maar door het gebed van Maria had zij later een zoon bekomen; het was een hoog opgeschoten, slanke jongen van ongeveer 18 jaar.

Bij het verlaten van de stad ging Jezus over een water.
(Over de Pelusiaanse Nijl-arm of over een kanaal).

Nadat zij die Hem uitgeleide deden, teruggekeerd waren, zag ik Hem met de 5 jongelingen door de woestijn trekken. Hij reisde in een meer oostelijke richting (meer recht naar het oosten) dan de weg die de vluchtende H. Familie gevolgd was. (Deze weg kwam minder recht uit het oosten, eerder meer uit het noordoosten).

Ik zag Jezus in de woestijn tot een kleine stad naderen, waar ook Joden woonden, die daarheen de wijk genomen hadden bij een zekere verwoesting van Jeruzalem (I Makk. 1, 56).

(K. ziet naar welke stad Jezus op reis is, hoewel Hij pas in de avond van de volgende dag er zal aankomen).

De stad die Jezus bezocht heeft, heet Heliopolis.
De ‘E’ stond verkeerd, samen met de ‘L’, wat ik elders nooit gezien had; ook meende ik aanvankelijk: er komt een ‘X’ in voor. (Zij zag ‘H’, maar dan tegen elkaar geschreven)⁸³⁹.

⁸³⁹ Jezus’ weg loopt recht naar het oosten. Hij volgt waarschijnlijk de oude karavaanweg, die nog sporen nagelaten heeft en liep tussen de Bitter-Meren en de Golf van Suez; hij doorkruist een onmetelijke woestijn.

Jezus te Ber-Sabe en in het dal Mambre.

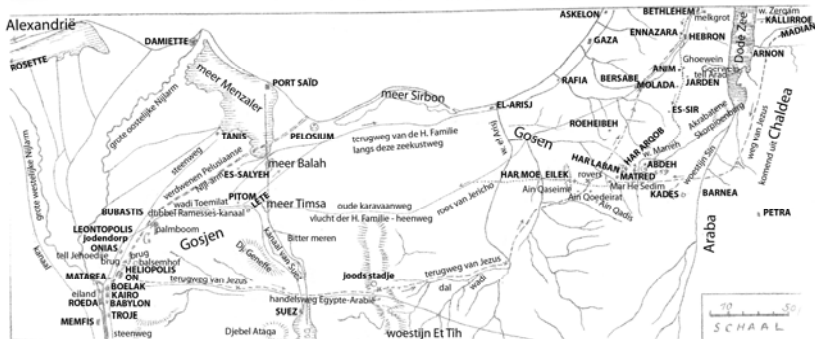
1625.

1 januari 1821. –

Jezus kwam 's avonds met de leerlingen in een kleine (de voormelde joodse) stad in de woestijn, waar 3 rassen van mensen woonden: Joden in vaste huizen, Arabieren in hutten van rijshout en met vellen gedekt, en nog een ander ras.

Aan zijn linkerkant had Jezus heel in de verte, aan de horizon het lage heuvelland dat de zuidelijke afsluiting vormt van de vallei Toemilat of 'land van Gosjen'.

De kleine joodse stad, waar Jezus eerst komt, ligt reeds in het gebergte. Dit gegeven maakt het ons gemakkelijk de stad bij benadering te situeren, zie kaart in fasc. 7; nr. 177.

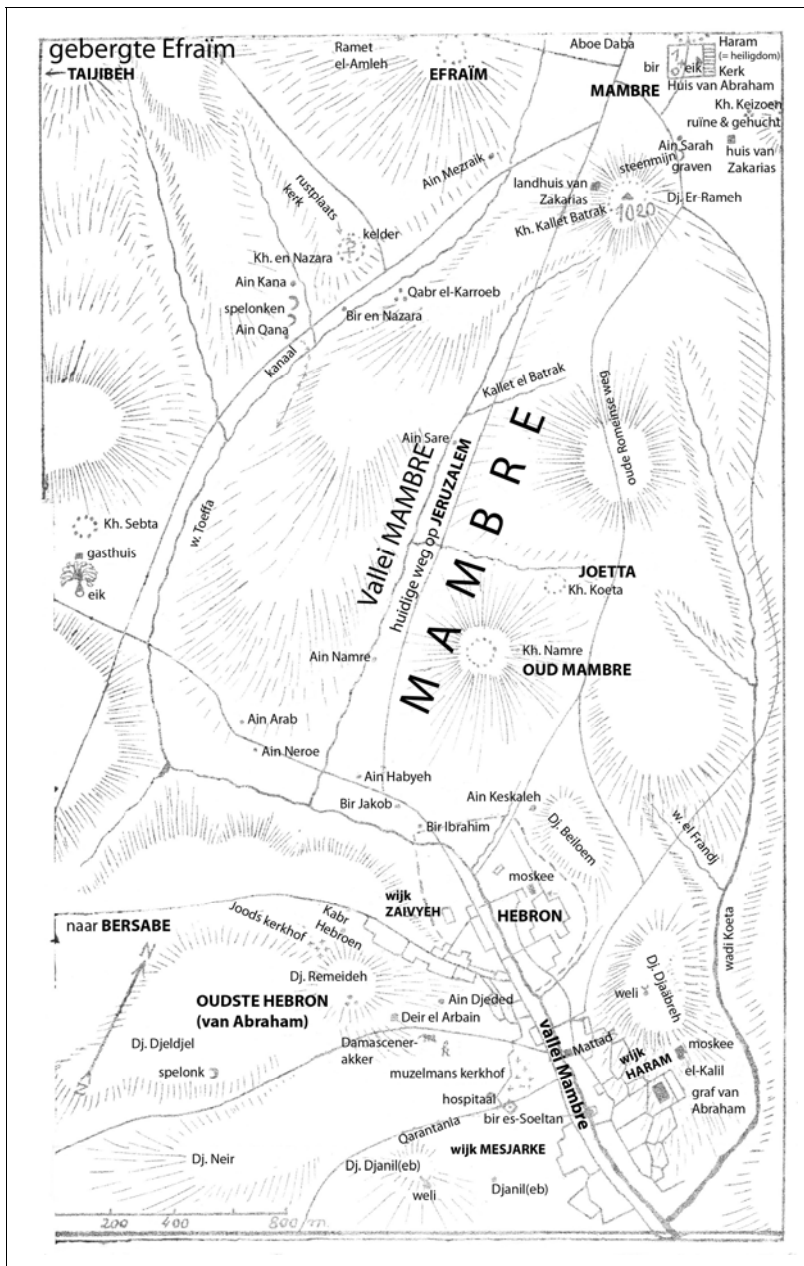

Het gebergte begint een zestal uren ten oosten van de Bitter-Meren en van de Golf van Suez; het richt zich naar het zuidoosten en gaat over in het Sinai-gebergte.

Ten oosten van de Bitter-Meren is in dit gebergte de Mitlas-pas, waardoor men uit de woestijn Soer of Etam in de grote woestijn et-Tih komt (cfr. H.L. december 1935; april 1936).

De stad dateert waarschijnlijk uit het begin van de Makkabese opstand tegen Antiochus, die de Joden dwingen wilde hun Wet te verzaken en de afgoden te aanbidden.

Matatias gaf het sein tot de opstand, maar moest met zijn aanhangers zich in de woestijn terugtrekken (I Makk. 2).

Deze mensen werden naar hier verdreven, toen Antiochus Jeruzalem verwoestte en zo velen hun behoud in de vlucht moesten zoeken.

Ik heb de gehele geschiedenis gezien, hoe een deugdzame oude priester (nl. Matatias, I Makk. 2, 23-25) een Jood neerstak, die voor de afgoden offerde, hoe hij het altaar omvergooide en alle godsdienst- en vaderlandslievende mensen opriep en mobiliseerde, en hoe een held (zijn zoon Judas) de onafhankelijkheid herwon en alles weer in orde bracht (I Makk. 3, 1).

In die vervolging waren deze wetgetrouwe mensen naar hier gevlucht; ik zag ook waar zij voorheen geweest waren. De Arabieren hadden zich vroeger bij hen aangesloten en waren met hen verdreven geworden. Later waren zij toch weer tot de afgodendienst teruggekeerd (nl. de Arabieren).

De Heer ging hier, volgens zijn gewoonte, aan de bron. Hij werd daar door de inwoners begroet, ontvangen en in een huis gebracht.

2 januari. –

Ik zag dat de Heer in deze kleine stad door de Joden zeer bemind en geëerd werd; zij stamden van Matatias en zijn vrienden af; zij waren hier in het gebergte gevlucht en zij bezaten van Matatias ook een voorzegging betreffende de Messias; zij hielden Jezus voor een Profeet en *in een toespraak die Hij hield in een huis*– zij bezaten geen synagoge – *sprak Hij, gelijk Hij in de laatste tijd overal gedaan had, van zijn aanstaande terugkeer tot de Vader, die plaats zou hebben, nadat Hij door de Joden alleronwaardigst behandeld zou zijn*; zij konden dit onmogelijk geloven en hadden Hem graag bij zich gehouden.

Heden begaf Jezus zich reeds vroeg op weg, en van hier gingen nog 2 nieuwe jongens als leerlingen mee, allebei nakomelingen van Matatias; zij waren verwant met mekaar;

- de ene was niet veel ouder dan 12 jaar; ik heb zijn naam vergeten;
- de ander, een jonge man van ongeveer 20 jaar, heette Sem.

De weg liep door de woestijn in het dal (door één van de vele wadi's of droge rivierbeddingen die de woestijn doorsnijden.)

De mensen hadden hier geen akkers, maar slechts tuinen.

Jezus had hier de kinderen gezegend.

1626.

3 januari. –

Ik zag de Heer gedurig met grote spoed door de woestijn trekken; zij reisden dikwijls dag en nacht door, met slechts enige korte onderbrekingen om even te rusten. Hier en daar stonden hutten aan de weg, maar nergens gingen zij binnen.

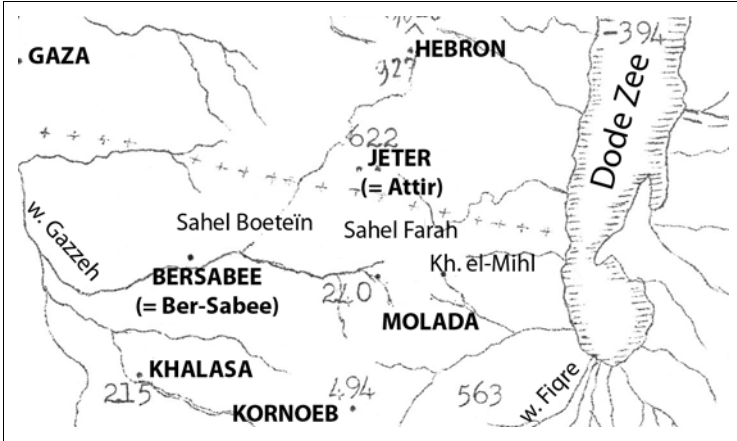
4 januari. –

Ook heden zag ik de spoedreis van Jezus. Hij liet de weg, waarlangs Hij in het land gekomen was, ter rechterzijde (richt zich dus meer naar het noorden). Eindelijk zag ik Hem op een groene plaats rusten, waar schone balsemhagen groeiden; hier vloede een bron en het gewest was zeer liefelijk.

De Heer hield hier met zijn leerlingen een rusthalte; zij lagen neer en aten een stuk brood en deden in hun water uit de bron een weinig balsem uit de struiken. De richting van hun weg uit Egypte doorsneed op deze plaats de omweg, waarlangs Maria in Egypte gekomen was. (Jezus is nu in de omgeving van Aïn Qaseimeh, zie kaart in fasc. 7, nr. 177).

De weg, waarlangs Maria, westwaarts reizend, in het land gekomen was, beschreef een boog of omweg.

Jezus trok aan de oostkant in een meer rechte richting eruit.
 Ik heb vergeten te zeggen dat Jezus op zijn reis uit Arabië naar
 Egypte de berg Sinaï aan zijn linkerzijde in de verte liet liggen.
 Deze avond zag ik Jezus bij Ber-Sabe bij een bron aankomen.
 Hij werd er door de Joden zeer vriendelijk verwelkomd.

5 januari. –

Hier in Ber-Sabe is een springbron. Ook Joannes de Doper is eens in dit gewest geweest. Hier is een grote synagoge; behalve dit, wonen de mensen hier in geringe hutten met strodak.

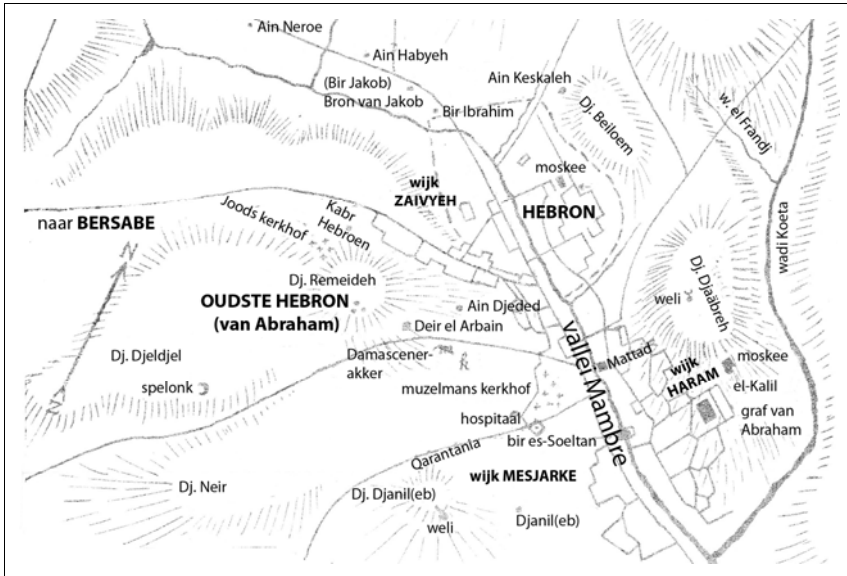
1627.

*Jezus deed een lering in de school (synagoge).
 Hij maakte zich uitdrukkelijk bekend en sprak van
 zijn aanstaande einde. Ook hier riep Hij 4 of 5
 jongelingen die Hem aanstonds als leerlingen
 vergezelden.*

Bij de bron van deze stad hebben Abraham en Abimelek een verbond gesloten (Gen. 21, 28-33).
 Ook de bron van Hagar is in deze nabijheid.

De bron bij Sikar, waarheen Jezus zijn apostelen voor het weerzien heeft bescheiden (= iets bepalen), is nog 4 dagreizen van hier (24 uren in vogelvlucht).

Hij zegende kinderen en reisde al vroeg af, zodat Hij nog vóór de sabbat in het dal Mambre kwam bij een stad (nl. Hebron; in fasc. 27, nr. 1493 heeft K. gezegd: “Hij zal over Hebron wederkeren.”).

Hier ging Jezus met de zijnen weer bij een bron neersitten. (In het dal Mambre, tegenover de grafspelonk van Abraham zijn meerdere bronnen, putten, waterreservoirs).

De 5 nieuwe leerlingen van Ber-Sabe gingen in de stad en waarschuwden de mensen, die aanstonds uit de stad naar Jezus kwamen en Hem met de leerlingen ontvingen; zij wasten hun de voeten en leidden hen naar de synagoge, waar Jezus voor de opening van de sabbat de lering hield.

6 januari; Sabbat. –

De dubbele spelonk van Abraham ligt niet ver van hier. (Over Hebron, Mambre en omgeving, zie begin fasc. 4, vóór nr. 91; zie ook kaart vóór nr. 1625).

Ik geloof dat men hier nog ten hoogste 20 uren van de bron van Jakob is, die de Heer aan zijn leerlingen als verzamelplaats voor de ontmoeting aangeduid heeft.

Ik zag Hem heden weer in de synagoge preken en ook overdag van huis tot huis gaan en zieken genezen. Ik zag eens dat Hij, met enkele leerlingen aan beide zijden van een bed staande, een zieke ophief en hem beval te gaan, wat dan ook aanstonds gebeurde.

Heel de sabbat bleef Jezus hier en daarna zette Hij in de nacht zijn reis naar de bron van Jakob bij Sikem voort⁸⁴⁰.

⁸⁴⁰ In zijn verkorte uitgave van K.E.'s visioenen plaatst Duley, O. P., naar aanleiding van Jezus' reizen naar Cyprus, Sidon, Chaldea, Egypte in Tome III, p. 56 de volgende treffende nota:

“Deze grote reizen van de Zaligmaker zijn zeer betekenisvol. Zijn nieuwe en opzienbarende leer en verbazende wonderen in het tweede jaar van zijn openbaar leven hadden de haat van de versteende Joden opgezweept.

Om deze de tijd te laten tot bedaren te komen, verwijdert zich Jezus en verdwijnt van het toneel. Hij profiteert van die onderbreking van zijn leerambt om zijn werk in de vreemde uit te breiden en daar het apostolaatswerk van zijn apostelen en leerlingen voor te bereiden.

Hij brengt eerst de heilsboodschap aan de vreemde Joden op Cyprus in het westen, daarna aan de Chaldeeën in het oosten.

Juist DEZE opmars zou later, na de stichting van de Kerk, door de evangelieprediking gevolgd worden.

Afgewezen door de Joden van Palestina zouden de apostelen naar de Joden gaan in de vreemde. Ook door de diaspora-Joden miskend, zouden zij zich tot de heidenen wenden.

Zo wees Jezus profetisch de richting aan, die zijn Kerk zou moeten volgen.

Aankomst bij de bron van Jakob.

7-8 januari. –

Geen mededelingen.

Gedurende verscheidene dagen was de zienster ten prooi aan overgroot lijden en pijnlijke ziekten.

Tevens was zij zeer bezorgd voor een kind, haar nichtje, dat bij haar woonde en toen aan een geweldige kramphoest onderhevig was. Vandaar dat de mededelingen van haar uitgebreide beschouwingen dezer dagen zo karig en zelfs somtijds onderbroken waren.

In deze dagen van 7 en 8 januari is Jezus op weg van Hebron naar de bron van Jakob, bij Sikar. Hij reist vooral in de nacht, cfr. begin van nr. 1629, vermoedelijk opdat zijn onverwacht verschijnen geen schok en opschudding bij de mensen zou verwekken.

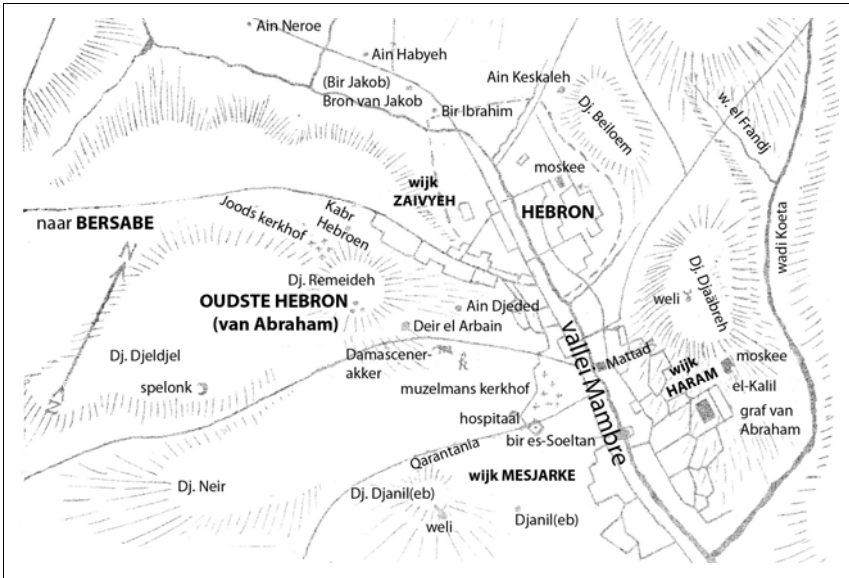
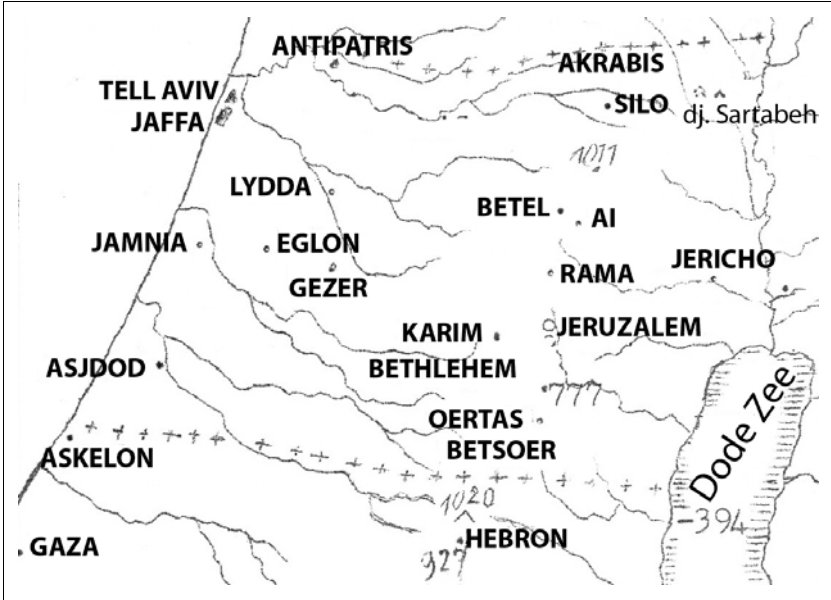
Tenslotte keerde Jezus naar Judea terug, **om in de tempel de laatste en plechtigste onderrichtingen van zijn leven te geven.**

Zo zal het Evangelie, na aan de heidenen gepredikt te zijn in de gehele wereld, aan het einde der tijden opnieuw aan de Joden verkondigd worden.

Men kan in deze reizen van Jezus naar het buitenland,

- eerst ten noorden van Palestina in Fenicië, dan
- ten westen op Cyprus, vervolgens
- ten oosten in Chaldea en eindelijk
- ten zuiden in Egypte, een kruisvorm zien, met Palestina tot middenpunt.

En ja! het kruis met zijn 4 armen en centraal punt is het symbool van Gods oneindige goedheid, die zich uit zijn Hart in alle richtingen over de gehele wereld uitstort.”

1628.

9 januari. –

Op 9 januari riep de zienster in haar extatische slaap vreugdevol en geestdriftig uit:

Oh! daar is Hij aangekomen! Met welk een vreugde treden zij Hem tegemoet! Hij is bij de bron van Jakob aangekomen; zij wenen van vreugd; zij wassen Hem en de jongelingen de voeten! Hier zijn uit dit gewest een twaalfstal herderszonen bij Hem; zij waren ook bij Hem, toen Hij naar Kedar vertrok. Ook zijn hier nog Petrus, Andreas, Joannes, Jakobus, Filippus en nog een andere; zij wachtten hier op Hem.

Na een poos zwijgen, vervolgde zij:

Daar hebben wij het! ziet U wel! Zo gaat het, men kan het hier zien! *Zij verzoeken Hem om in de omstreken zieken te gaan genezen, maar Hij gaat op hun verzoek niet in, daar zij Hem reeds tweemaal afgewezen hebben!*

Na een kwartier extatisch gebed, sprak de verhaalster in dezelfde toestand verder:

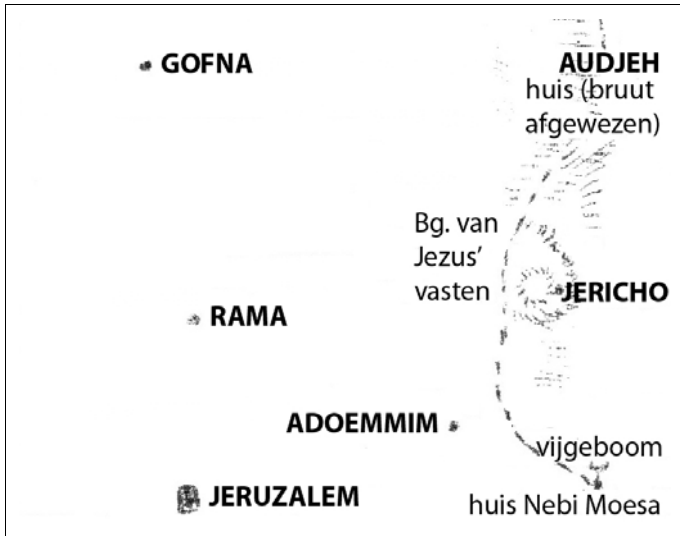
Ik heb nu waarlijk hartelijk met de Heer gesproken; ik heb Hem al mijn miseries blootgelegd; het is toch zo goed dat Hij terug is.

1629.

Later bracht zij op de gewone wijze in wakende toestand verslag van haar beschouwingen uit:

Sedert Jezus in Judea teruggekomen is, reist Hij meest in de nacht, om door zijn onverwacht verschijnen geen schielijke beroering onder het volk te verwekken.

Hij trok in de nacht van 8 op 9 januari door de herdersdalen bij Jericho naar de bron van Jakob, waar ik Hem heden met de dageraad heb zien aankomen.

Hij had nu 16 reisgezellen bij zich, want uit de laatste stad (Hebron of wellicht Jericho ?) waren nog 4 jongelingen met Hem mee gekomen.

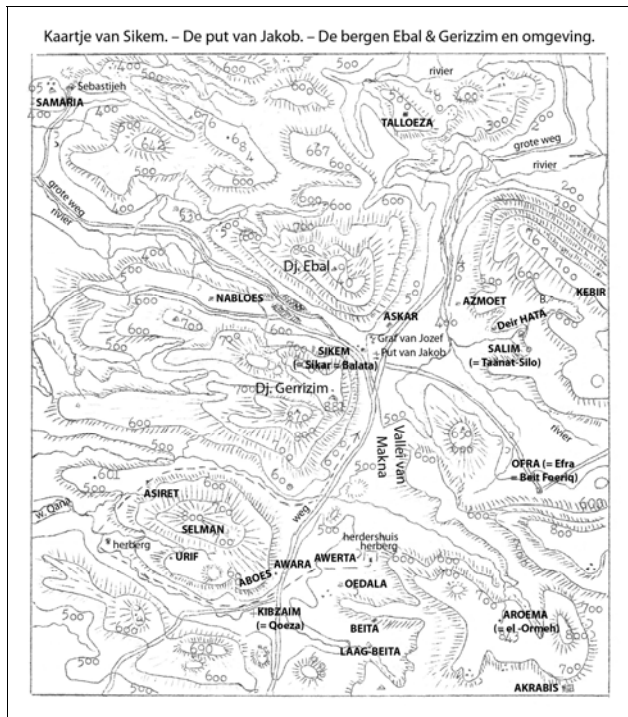
(Deze 16 zijn:

- de eerste 3 van oosterse afkomst,
- Cesar van Atom,
- Deodatus uit Egypte,
- 2 uit het joodse stadje,
- 5 van Ber-Sabe,
- 4 uit de laatste stad (Hebron) = 16).

Niet ver van de bron was een goed ingerichte herberg (nl. de herhaaldelijk genoemde vóór Taānat-Silo, zie ook verder nr. 1650), waartoe een gesloten kelder in de heuvel behoorde. Hierin bewaarde men alle rust- en slaapbenodigdheden. Zij brachten een man mee, die op een kleine afstand van daar woonde en er het toezicht over had. Hij deed de bron van Jakob en het huisje open.

1630.

De bron van Jakob ligt op een kleine hoogte, een paar uren van Samaria (stad)⁸⁴¹.

⁸⁴¹ De bron van Jakob op een kleine hoogte. – Dit is ook uitdrukkelijk gezegd en het volgt ook impliciet uit het verhaal van de Samaritaanse vrouw in fasc. 15, nrs. 543, 544, 545, 546. Deze hoogte vindt men zelden of nooit vermeld in de reisbeschrijvingen.

Ik heb ze alleen vermeld gevonden in Guide de Terre sainte, door Meistermann, blz. 505: "Enige stappen ten noorden van de weg ziet men een klooster 'OP EEN KLEINE HOOGTE'. HET BEVAT DE PUT VAN JAKOB.

Sedert Jezus bij die put een gesprek met een vrouw uit Sikar heeft gehad, wordt hij 'Put van de Samaritaanse vrouw' genoemd; hij ligt 300 m ten zuidoosten van het dorp Balata (= Sikar = Sikem) en 2 km ten oosten van Nabloes."

Het land tussen Jericho en Samaria is onbeschrijfelijk schoon. De weg is meest met bomen afgezet; de weiden en velden zijn zo groen en de beken murmelen zo zacht en zoet. De bron van Jakob is door mooie grasperken en lommerrijke bomen omgeven en met een achthoekig bronhuis overbouwd.

Op het dakterras van het gebouwtje is een waterbak, waaruit men door goten het water kan doen neervloeien en om het gebouwtje heen staan banken.

's Avonds van de 9^e hield Jezus hier een zeer ernstige toespraak. Hij had het over de nabijheid van zijn lijden, over de ondankbaarheid van de Joden en over de ondergang, die zij tot straf van hun boosheid te verwachten hadden.

Nog slechts 3 maanden, geloof ik, scheiden Hem van zijn lijden. Ik heb steeds het paasfeest juister zien vallen (*eintreffen*, meer overeenkomend met de werkelijkheid), wanneer het later in het jaar komt.

Jezus gaf aan zijn apostelen en leerlingen vrijaf tot de sabbat (vrijdagavond) wanneer zij te Sikar terug bij Hem moeten zijn. (Dus vrijaf op 10, op 11 en 12 januari).

Hijzelf ging vervolgens met de 16 nieuwe leerlingen, die Hij van de reis meegebracht had, naar een herdersgehucht dat uit enige verspreid gelegen huizen bestond en 2 uren van daar gelegen was.

(Het ligt voor de hand dat hier bedoeld is het herdersgehucht, waar Hij reeds vaak gekomen is en dat wij bij benadering lokaliseren moeten te Awerta, zowat 7 km ten zuiden van de Jakobsbron).

Hij wilde de ouders van Silas, Eliud en Eremenzear die daar woonden, bezoeken. (Dit zijn zijn 3 reisgezellen).

(Jezus bleef de 10^e januari, de 11^e en tot de middag van de 12^e bij die herders).

1631.

12 januari. –

De Heer ging heden van de herderswoningen naar Sikar, waar Hij vroeger reeds tweemaal geweest is (of meer). Hij heeft de jongelingen, die zich op zijn terugreis bij Hem aangesloten hadden, bij de herders gelaten en hen daar verdeeld; en deze herders zelf, die maar lichtgebouwde woningen hadden, dachten er nu ernstig over na hun huis en bedrijf te verlaten en zich bij de leerlingen van Jezus te voegen.

Hij heeft onder die herders 2 dagen lang onderricht gegeven en is dan met Silas, Eliud en Eremenzear teruggekeerd naar Sikar, waarheen Hij zijn apostelen tegen de sabbat bescheiden had.

Ik zag de Heer op deze weg, die niet langer dan 4 uren kon zijn (wat fel overdreven is), zeer langzaam wandelen of stilstaan, *terwijl Hij onvermoeid en zeer levendig zijn jeugdige leerlingen onderrichtte.* (Op deze manier kan Jezus 4 uren aan deze weg besteed hebben). *Hij verbood hun, aan wie dan ook, te zeggen waar zij met Hem geweest waren en wat er op die reis was voorgevallen.*

Hij maakte hun gedeeltelijk de reden van dit verbod bekend en sprak hierover in het lang en 't breed.

Ik zag ook dat Eremenzear Hem deemoedig bij de mouw van zijn kleed trok en Hem vurig smeekte hem toch te veroorloven iets van die reis op schrift te stellen en *dat Jezus zijn verzoek inwilligde, doch niet eerder dan na zijn dood en dat Hij hem beval zijn geschrift aan Joannes te overhandigen.* Ik ben ook overtuigd dat er ergens nog een rest van bestaat.

1632.

Petrus en Joannes kwamen de Heer op zijn weg tegemoet, en vóór de stadspoort wachtten nog 6 andere apostelen op Hem. Deze brachten de Heer en de leerlingen in een woning, waar de huisheer hen goed ontving. Hij had Jezus nog nooit gezien, en Jezus maakte zich ook niet als een buitengewoon Iemand aan hem bekend. Hij onderscheidde zich nauwelijks van zijn gezellen. Zij wassen de aankomenden de voeten en met de aanvang van de sabbat werd de lamp aangestoken (cfr. fasc. 19, nr. 832, voetnoot 424). Zij trokken lange witte klederen en gordels aan, baden en gingen dan naar de school die een weinig hoog ligt.

Daarna was er bij de gastheer een maaltijd, waarbij nog andere oude Joden met lange baarden tegenwoordig waren. Ook liet de waard nog een hoogbejaard man halen, die door 2 anderen ondersteund werd en als een voornaam priester gekleed was. Noch in de school, noch gedurende de maaltijd onderscheidde zich Jezus opvallend. De gastheer zag er vals uit; ik las het in zijn blik en hij scheen mij een Farizeeër te zijn. Ik zag nog dat hij na het avondmaal een vleugel van zijn huis tot nachtverblijf aan de gasten aanwees.

1633.

13 januari; Sabbat. –

Bij Sikar ligt de berg Gerizzim, waarop de Samaritanen (tot heden toe) hun godsdienstplechtigheden houden. In de vallei ten noorden van deze berg zijn de patriarch Jozef en zijn broeders begraven⁸⁴².

⁸⁴² Jozef en zijn broers hier begraven. – Hieromtrent zijn de meningen verdeeld. Het schijnt wel dat in dat graf, 500 m ten noorden van de bron van Jakob en van de Gerizzim, alleen Jozef begraven is, zijn broers echter in de dubbele grafspelonk van Abraham te Hebron.

De traditie die dit laatste houdt, is sterker en meer waarschijnlijk dan de mening van de H. Hiëronymus en enige rabbijnen, die hun graf in dat van

Ik zag dat nog verscheidene apostelen de sabbat waren komen vieren; zij verlangden te vernemen van Jezus' 3 medereizigers waar Hij gegaan was en wat Hij daar uitgericht had, maar daar dezen, gehoorzaam aan Jezus' verbod, weigerden er iets over mee te delen, waren zij, naar ik zag, er ontevreden over en *dit bedroefde Jezus.*

Hierop vielen zij ook Jezus lastig, doch met andere verzoeken: zij begeerden van Hem dat Hij zich toch duidelijker aan hen zou openbaren, daar zij Hem nog niet begrepen, vooral wanneer Hij over zijn aanstaande einde sprak. Ook drongen zij er bij Hem op aan, dat Hij naar zijn vaderstad Nazareth zou gaan, dáár zijn macht zou tonen en zijn zending door wonderen bewijzen.

Jezus weigerde en zei: "De wonderen baten niets, indien de mensen zich niet beteren; zij blijven bij de wonderen staan en blijven gelijk zij waren." (zonder zich te beteren of meer hemelsgezind te worden).

Joannes en Petrus waren van zijn mening, maar de overigen waren niet tevreden.

1634.

Hij zei hun ook dat Hij naar Jeruzalem wilde gaan en dat Hij daar veel en duidelijk in de tempel wilde leren. Hij vroeg hun ook nog welk resultaat Hij met

Jozef bij Sikem aanwijzen. (Ten minste volgens art. Macpelah in D.B., k. 525).

Wegens zijn beknoptheid is deze tekst in Hand. 7, 16 duister: "Jakob zakte af naar Egypte en daar stierven hij en onze vaders. Ze werden naar Sikem overgebracht en bijgezet in het graf, dat Abraham voor geld had gekocht van de zonen van Hemor in Sikem."

Een uitlegger zegt hierop:

- Jakob werd te Hebron begraven, (Gen. 49, 29-33);
- Jozef te Sikem, (Jos. 24, 32).
- Waar de andere zonen begraven zijn, is ons niets bekend uit het Oude Testament.

de tekenen en wonderen bereikt had, b.v. met de spijziging van de vijf duizend en met de opwekking van Lazarus, aangezien zijzelf nog om nieuwe wonderen verzochten?

's Avonds, na de maaltijd, toen de huisheer hen reeds naar hun slaappleatsen wilde leiden, verzocht Jezus dat men de synagoge zou openen; nu Hij HUN lering overdag gehoord had, wilde Hij op zijn beurt nog een lering houden. Hij ging er dus met al zijn leerlingen naartoe. Twee Joden hoorden insgelijks zijn lering aan, maar ze viel hun geenszins in de smaak. Ik heb ook gezien dat de Joden van hier boden naar Jeruzalem zonden, die berichten moesten dat Jezus weer onder de zijnen verschenen was.

Ik heb deze nacht zeer duidelijk zijn leerrede gehoord en er een grote troost uit geput. Ook weet ik er nog wat van.

Hij sprak voornamelijk over de tekenen en wonderen, die nergens toe dienen, zegde Hij, indien de mensen daarbij vergeten hoe zondig en liefdeloos zij zijn: de verkondiging van het woord is nodiger dan de wonderen, enz. Hij illustreerde zijn leer ook met parabelen, b.v. met die van de verloren zoon.

Op de weg naar hier heeft Hij aan de 3 zwijgzame leerlingen verklaard, waarom Hij niet meer wonderen op de reis heeft gedaan, namelijk omdat zijn apostelen en leerlingen door HUN wonderen zijn leer moeten bevestigen en er daarom meer en grotere moeten doen dan Hij (cfr. Joa. 14, 12).

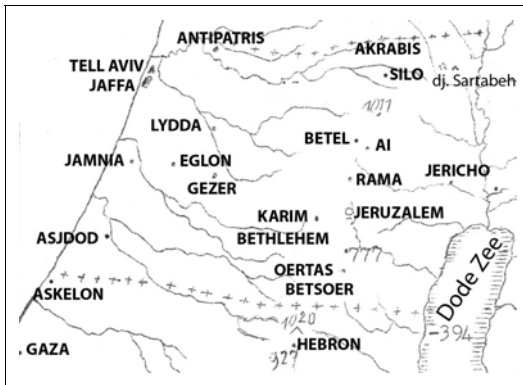
Jezus gaat naar Efron en Jericho en komt bij de Heilige Vrouwen.

1635.

14 januari. –

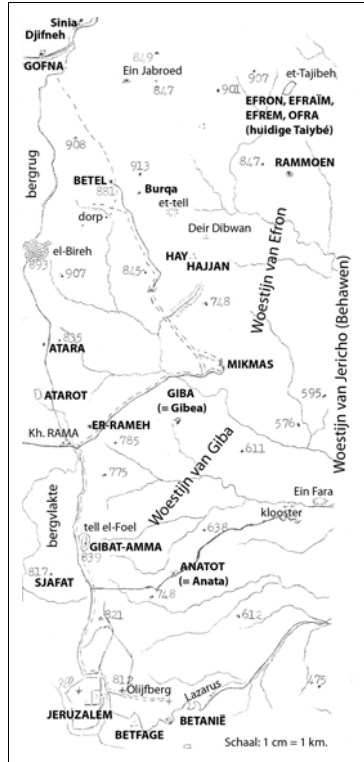
De Farizeeën waren uiterst ontevreden over zijn lering en dreigden met vierkante woorden Hem gevangen te nemen en uit te leveren naar Jeruzalem. *Doch Jezus antwoordde vrijmoedig dat zijn tijd nog niet gekomen was, dat Hij uit eigen beweging naar Jeruzalem zou gaan en dat Hij niet voor hen, maar voor zijn gezellen gesproken had.*

Hierop verliet Hij de stad, zond de apostelen en leerlingen uit en behield slechts de 3 zwijgzame leerlingen Eremenzear, Eliud en Silas bij zich.

Met dezen ging Hij zuidoostwaarts naar Efron, gelegen ten noorden van Jericho, waar Hij op 22 augustus van het vorige jaar aan 2 blinden het gezicht had teruggeschonken⁸⁴³.

⁸⁴³ Voor het dorp waar Jezus 2 blinden genezen heeft, hebben wij in fasc. 27, nr. 1469, laatste alinea, Kh. El-Mefdjir genomen, stadje 4 km ten noorden van er-Riha of Jericho.

Hij heeft aan Maria en de H. Vrouwen te Betanië door de ouders van (één van) de zwijgzame leerlingen de boodschap laten geworden dat Hij teruggekeerd was.

(Oorspronkelijk stonden hier een paar regels, die hier onmogelijk op hun plaats waren; wij hebben ze in nr. 1637 ingelast).

Indien dit stadje werkelijk Efron heette, zou dit de veronderstelling die wij reeds maakten, begunstigen, dat Joannes heel deze periode vanaf de opwekking van Lazarus samenvat in deze woorden: “Daarom trad Jezus niet meer in het openbaar onder de Joden op, maar Hij trok zich terug in een streek nabij de woestijn, in een stad Efrém, en verbleef daar met zijn leerlingen.” (Joa. 11, 54) (Efrém = Efron).
Zie fasc. 27, nr. 1460, voetnoot 786 en nr. 1464.

Openbaar Leven van Jezus

Hoofdstuk XXI – Vanaf Jezus' terugkeer uit Chaldea en Egypte tot het begin van zijn lijden (15 januari – 28 maart) (vervolg).

Jezus komt te Efron bij de H. Vrouwen.

1636.

15 januari. –

Gedurende Jezus' reis van Sikar naar Efron regende het geweldig. (Januari is de maand waarin het het overvloedigst regent,) en de lucht was zeer nevelig. De Heer is heden tegen de avond te Efron aangekomen. Hij heeft die weg niet zonder onderbreking afgelegd, maar is er links en rechts van afgeweken.

Hij heeft dorpen en huizen bezocht om er zieken te genezen en allen, bij wie Hij kwam, te troosten en aan te sporen om Hem te volgen. Zo gingen ook de leerlingen en apostelen niet recht naar de dorpen waar Jezus hen op hun zending naartoe gestuurd had, maar ook naar huizen en hofsteden terzijde, om overal te verkondigen dat Jezus onder hen teruggekomen was. Het was, als ontvingen allen een nieuwe bezieling, als gingen de dienaars en onderherders, nu de Opperherder teruggekomen was, overal op zoek naar de schapen, die zich, omdat de Opperherder heengegaan was, in het woud hadden verstrooid; het was als moesten de herdersknechten hen nu weer tot één kudde samendrijven.

Ik zag Jezus hedenavond met de 3 leerlingen te Efron aankomen. *Hij ging in verscheidene huizen, genas zieken, ook lijdens aan zweren, en beval hun naar de school te komen.*

Hier was een grote school; ze had beneden en boven een zaal. Jezus ging er met zeer vele mannen in. Ook trokken vele vrouwen binnen en nog andere mensen uit de naburige steden kwamen luisteren naar Jezus' woord, zodat de school propvol was.

Jezus beval een leerstoel in het midden te plaatsen en onderrichtte eerst de mannen. Daarna kwamen de vrouwen, die van achteren stonden, naar voren op de plaats van de mannen, die achteruitweken, en Jezus sprak van de noodzakelijkheid Hem te volgen, ook van zijn naderend eind en van de straffen over allen die in Hem niet zouden geloven. Velen uit de stad reageerden hierop met gemor, want onder de toehoorders waren vele boosgezinden.

Ik zie de H. Vrouwen langs 2 verschillende wegen naar hier komen: de H. Maagd, Magdalena, Marta en nog 2 andere, waarbij, geloof ik, Maria's oudste zuster; ze komen uit het westen, uit de omstreken van Jeruzalem.

De bode die Jezus hun toegezonden had, is bij hen. (Vrouwen reizen nooit alleen). Hij gaat voorop en draagt 2 pakken; zij gaan en reizen niet snel; zij hebben onderweg ook eenmaal bij deugdzame mensen overnacht. Wanneer zij ergens hun intrek willen nemen, gaat de bode vooruit om de herberg te bestellen.

1637.

Ik zie ook de vrouw en de dochter van Petrus en de vrouw van Andreas uit noordwestelijke richting komen. Zij hebben eveneens zulk een dienstbode bij zich.

De H. Vrouwen kwamen hedenavond in het huis, dat zij vóór Jericho naar de kant van Efron gehuurd hadden. Hier zijn nu 10 vrouwen bijeen, want ook de vrouw en de dochter van Zacheüs zijn er nu nog bijgekomen. De dochter is gehuwd en haar man is een leerling van Jezus, een zeer voortreffelijke leerling.

Hij is van de herders daar in de omstreken en heet Annadias.
Ik weet nog niet onder welke naam hij later gedoopt werd.
Hij is met de moeder van Silas verwant.

Hier volgen het paar regels, die volgens de oorspronkelijke tekst het einde van nr. 1635 zouden zijn:

“Die H. Vrouwen, Maria, enz. wachtten nu op Hem in een herberg vóór Efron, die zij gehoord hadden. Ook de vrouwen van Petrus en Andreas zijn bij hen.”

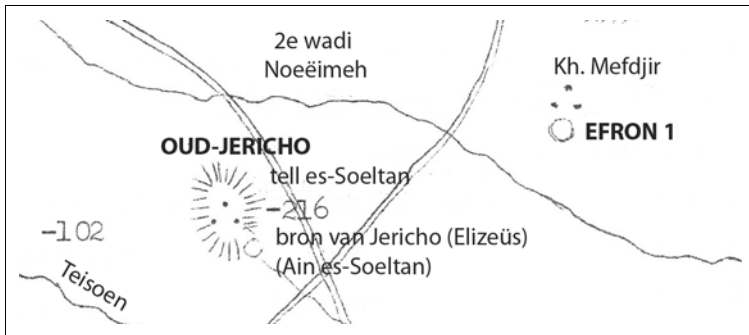
De vrouwen hebben in de herberg een maaltijd bereid.
Ook de 3 zwijgzame leerlingen zag ik er bij. Jezus had hen waarschijnlijk van Efron uit, vooruit gezonden om aan de vrouwen zijn komst te melden.

Bij Efron staat een grote eik, waarbij in het Oud-Testament iets merkwaardigs geschied is, wat ik me nu niet meer herinner.
Vóór de opwekking van Lazarus heeft Jezus op zijn reis naar Samaria onder die boom geleerd en vele kinderen gezegend (cfr. fasc. 27, nr. 1471, voetnoot 789).

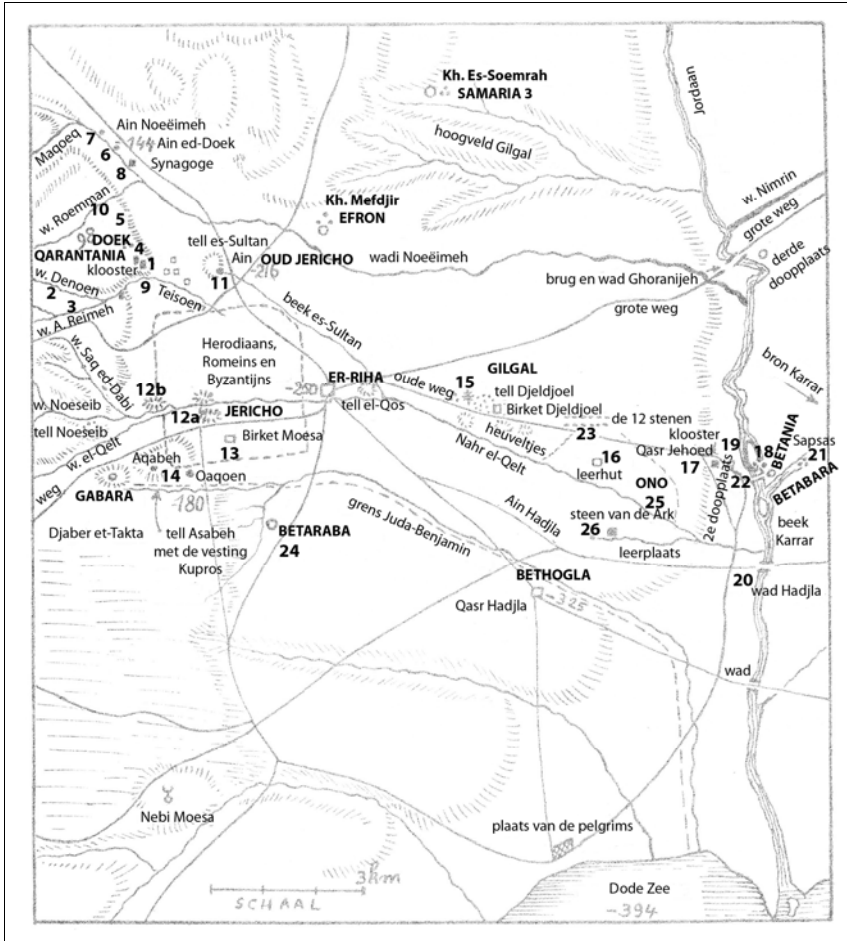
1638.

16 januari. –

Hedennamiddag zag ik de H. Maagd, Magdalena, Marta en nog enige vrouwen met mannen Jezus tegemoet gaan.

Op de weg naar Efron was een bron, waarbij zij op Jezus zaten te wachten, (nl. de bron van Elizeüs, aan de oostvoet van de heuvel tell es-Soeltan tussen Efron en het Herodiaans Jericho, zie fasc. 27, nrs. 1460 en 1464).

Hier kwamen ook Petrus en Andreas met Joannes aan.
Toen zij samenkwamen, zag ik de zon een paar uren vóór haar

ondergang; ze scheen me zeer groot, gelijk ze er gewoonlijk uitziet in dat land (cfr. fasc. 24, nr. 1241, voetnoot 674).

Maria, Marta, Magdalena en de zwijgzame leerlingen gingen vóór de anderen Jezus tegemoet. De vrouwen vielen voor Hem neer en kusten zijn hand. Ook Maria kuste zijn hand, en toen zij zich oprichtte, *kuste ook Jezus de hare*. Magdalena stond een weinig achteruit.

Nadat zij in het huis (de herberg) getreden waren, sprak de Heer met alle vrouwen en hield ook nog een toespraak. Hierna had een maaltijd plaats. De vrouwen aten afzonderlijk (zoals altijd), *doch kwamen na de maaltijd in de eetzaal op de achtergrond naar Jezus' leerrede luisteren.*

De Heer en de andere mannen zijn deze nacht hier niet gebleven, maar naar Jericho gegaan, waar reeds andere apostelen en leerlingen en vele zieken waren. Ook de vrouwen volgden hen daarheen; zij gingen in verscheidene groepen.

Ik zag dat Jezus in meerdere huizen ging en zieken genas, dat Hij de school openen en het preekgestoelte in het midden plaatsen liet. De H. Vrouwen hadden daar een afgezonderde, hoger plaats en een eigen lamp (zoals in alle synagogen). Op deze hoger plaats bevond zich ook Maria. In Jericho liep het zwart van het volk en er waren ook vele zieken, want de aankomst van Jezus was door de leerlingen, die verspreid het hele gewest doorlopen hadden, bekend gemaakt.

1639.

17 januari = 1 Sebat; Nieuwe Maan. –

Jezus heeft te Jericho 's morgens nog het woord gevoerd en zieken genezen.

De H. Vrouwen hadden zich weer verdeeld. Maria zag ik met de vrouw en de dochter van Petrus en met de vrouw van Andreas

deze morgen langs een riviertje, dat naar de Jordaan vloeit, opwaarts reizen. Mij dunkt dat Maria deze vrouwen tot hun woonplaats zal vergezellen. Zij hebben gisteren te Jericho niet overnacht, maar hebben het verlaten en zijn (om te overnachten) teruggekeerd naar het huis (of herberg), waar zij Jezus verwelkomd hadden.

De volksmenigte te Jericho groeide elk ogenblik aan. De woede van de Farizeeën werd zo groot, dat zij ook hier boden naar Jeruzalem afvaardigden.

Maar Jezus verliet Jericho en richtte zich naar de doopplaats aan de Jordaan. Wat liggen daar aan de Jordaan toch vele zieken! Zij hebben vernomen dat Hij komen zou en hebben Hem om hulp laten verzoeken. Men ziet daar vele bijzondere hutten en tenten, waaronder men in het water kan gaan. Ik zie ook de vijver op het kleine eiland, waarin Jezus gedoopt is. Nu is hij vol, dan loopt hij weer leeg. De mensen komen er van alle kanten water halen, gelijk bij ons het doopvontwater (*Taufwasser, Fündewasser*; cfr. fasc. 17, nr. 728, voetnoot 360).

Daar zijn mensen uit Samaria, Judea en Galilea en zelfs uit Syrië; zij laden het water in lederen zakken op ezels; deze zakken hangen aan beide zijden van het dier en zijn op zijn rug met banden verbonden. Jezus is hier en geneest velen van hen. Slechts Joannes, Andreas en Jakobus de Mindere zijn bij Hem.

De 3 jongelingen zijn in Efron gebleven en dan naar hun woongewest teruggekeerd. (Hier zal Jezus hen weldra weervinden).

Dit was hier geen dopen; wat hier verricht werd, was maar een afwassing tot genezing. Zelfs de doop van Joannes had meer weg van een sacrament, dan het wassen dat thans hier plaats had.

1640.

Gedurende Jezus' vorig verblijf te Jericho werden eveneens vele zieken aldus door een bad genezen (fasc. 27, nr. 1467), dat Hij hen daar deed nemen, en toen was het evenmin een eigenlijke doop. Die plaats in de Jordaan zal dus vroeger een gewone badplaats geweest zijn, waaraan Joannes slechts een uitbreiding en nieuwe bestemming heeft gegeven.

In de vijver op het eiland, waar Jezus gedoopt is, staat nog de boom of stam in het midden, waaraan de baders zich nu vasthouden. Hier waren zieken van allen aard, Jezus genas er vele zonder water; de melaatsen goot Hij water op het hoofd en de leerlingen veegden en droogden het af.

De eigenlijke doop begon pas met Pinksteren. Jezus heeft nooit zelf gedoopt (cfr. Joa. 4, 2).

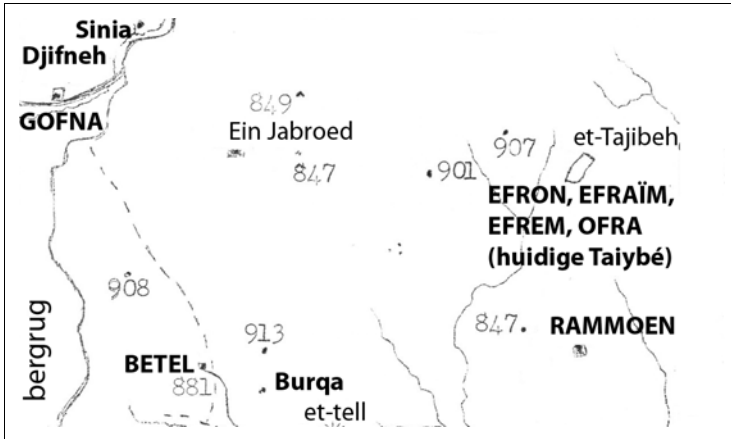
De Moeder Gods is na Pinksteren door Joannes apart in de vijver Bethesda gedoopt geworden. Hij las vooraf de heilige mis, zoals ze toen gedaan werd; ze bestond uit de consecratie van het brood en de wijn met enige gebeden.

Jezus bij Lazarus, Magdalena en Marta.

1641.

18 januari. –

Ik zag ook Jezus met Joannes, Andreas en Jakobus de Mindere zich van de Jordaan verwijderen, daar het gedrang te groot geworden was. Ik zag hen terug in de nabijheid van Betel.

In dit gewest had Jakob op een heuvel dat visioen gehad van de ladder die de hemel raakte.

Bij hun aankomst was het reeds donker. Zij gingen naar een huis van vrienden, die hen verwachtten. Het waren Lazarus met zijn zusters, met Nikodemus, die een geheime leerling was en met Joannes Markus, die samen in stilte hierheen gekomen waren. De huisheer was getrouwd en had 4 kinderen; het huis had een voorhof met een bron. (En ook, naar het schijnt, een voorgebouw, waar Jezus aanklopt).

Toen de Heer en de apostelen aanklopten, kwam de huisheer met 2 van zijn kinderen opendoen. Hij leidde de Heer naar de bron en waste Hem en de apostelen de voeten. Terwijl de Heer op de rand van de bron of waterput zat, zag ik Magdalena uit het huis komen,

achter zijn rug tot Hem naderen en dan uit een klein plat flesje op zijn hoofdhaar zeer welriekende zalfolie uitstorten (cfr. fasc. 19, nr. 853).

Zij heeft dit zeer dikwijls gedaan (cfr. *ibid.* (= op dezelfde plek) en nrs. 1641, 1705, 1708, 1740, 1984). Ik was verwonderd over haar heilige durf. Na deze daad van overgrote liefde trok zij zich terug.

Toen de Heer en de apostelen nu het huis binnentraden (het hoofd- of achtergebouw), kwamen Lazarus, Nikodemus en Joannes Markus Hem tegemoet. *Jezus drukte Lazarus aan zijn Hart*. Lazarus was nog bleek en mager; hij had zeer zwart haar⁸⁴⁴.

⁸⁴⁴ Zwart haar. – Dit is in tegenspraak met nr. 1396, (fasc. 26), waar K. aan Lazarus blond haar toekent.

Hier is Jakobus de Mindere bij Jezus, die volgens K. zwart haar heeft.

Haar gezegde betreffende het zwarte haar van Lazarus schijnt hier dus op een verwarring of slecht onthouden te berusten.

Hier had nu een behoorlijke maaltijd plaats, bestaande uit vruchten, broodjes, honingraten en groene kruiden, waarbij men uit kleine bekers dronk, zoals het in Judea de gewoonte was⁸⁴⁵.

Jezus onderrichtte de aanwezigen en genas ook nog verscheidene zieken, die in de zijgebouwen rondom het huis ondergebracht waren. De vrouwen aten ook weer alleen en kwamen daarna in de eetzaal, waar zij op de achtergrond naar Jezus' toespraak luisterden.

⁸⁴⁵ Kleine kopjes. – In de tekst is naar de illustratie verwezen. Hier nog het volgende daarover. Op de kleine drinkglasjes vestigen de hedendaagse pelgrims en oostenreizigers vaak de aandacht.

Een paar teksten: “Bij een groot vuur hurken de grijsaards en mannen neer en slurpen uit kleine kopjes enkele druppels Arabische koffie.” (H. L. 3e jg. 69).

“Als nu allen (voor de onderhandeling over een huwelijk) rondom tegen de wanden van het vertrek op tapijten neergezeten zijn, gegroet en naar hun gezondheid ondervraagd werden, staat één van de familieleden op en schenkt in kleine kopjes enkele druppels Arabische koffie.” (H. L. 3e jg. 76).

“In een Turks koffiehuis kregen wij voor 1 fr. (wat nu 50 of 100 fr. zou zijn?) een pijp mokka.” (Delancker, 44, cfr. 114, 303).

“Te Kaïro brengen zwarte bedienden ons pikzwarte koffie in heel kleine kopjes.” (Keulers, Waar Jezus leefde, 61).

Genezing der dochter van een verwant van Andreas.

1642.

19 januari. –

(NOTA. Jezus reist nu naar Kafarnaüm met een omweg, maar de gegevens en aanduidingen van zijn weg op deze reis zijn een heel eind ver zo vaag, dat wij geen plaatsen met zekerheid bepaald en nauwelijks bij benadering kunnen aanwijzen. Hoogstens kunnen wij een plaats vermoeden die mogelijkwijze in aanmerking komt.)

Heden verliet de Heer met Andreas, Joannes en Jakobus de plaats Betel (waar God aan Jakob verscheen, 3 uren ten noorden van Jeruzalem) en richtte zich naar een stad, 2 uren van daar en ten noorden van Jericho gelegen, doch Hij ging er met een grote omweg naartoe. *Vóór zijn afreis uit Betel had Hij 's morgens nog vele zieken genezen.*

Ook Lazarus en zijn vrienden keerden met Marta en Magdalena terug. Zij zullen overnachten in een hooggelegen, nogal sterke stad en daar met Jezus weer samenkomen. *Op zijn weg genas Jezus heden nog vele zieken en zegende kinderen.* Een deel van de zieken werden tot Hem gedragen en andere lagen aan de weg in enige hutten.

Zij maakten deze omweg (over de versterkte stad, enz.) om de zoon van een halve broeder van Andreas, die hier woonde, te bezoeken; zijn dochter was ziek.

Omstreeks de middag kwamen zij bij een bron, waar een herberginrichting was, en een eind verder stond het huis van die zoon van Andreas' halve broer, aan wie de bron en de herberg toebehoorden; het was een flinke, gezonde man; zijn bedrijf bestond in het maken van wanden in vlechtwerk, die in groot aantal bij zijn huis stonden.

Jezus en de apostelen zaten aan de bron; de man, door Andreas geroepen, kwam hun de voeten wassen en bracht hen dan in zijn

huis, waar een eetmaal gereed stond; hij was gehuwd en had vele kinderen, waaronder nog kleine. Twee volwassen zonen van 16 tot 18 jaren woonden niet thuis, maar dienden aan het Meer van Galilea in de visserij bij de woonplaats van Andreas, zo ik meen.

Andreas had hun door boden laten weten dat Jezus daar was en waar zij moesten komen om Hem te ontmoeten.

1643.

Na de maaltijd bracht de man Jezus en de apostelen bij een twaalfjarige dochter, die reeds sedert lang zeer bleek en roerloos lag, als dood en niet in staat te verroeren; zij had de geel- en maanzucht.

Jezus beval haar op te staan, en nadat zij opgestaan was, leidden Hij en Andreas haar bij de hand tot de bron, waar Jezus water op haar hoofd goot. Hierna moest zij een eigenlijk bad nemen. Bij de bron was in een tent een waterbak, waar zij Jezus' bevel volbracht. Zij ging daarna, zonder geleid te moeten worden of steun nodig te hebben, met Jezus en Andreas, in het huis tot haar ouders terug. Deze dochter was zeer groot voor haar leeftijd⁸⁴⁶. Wanneer Jezus met de apostelen verder ging, deed de man hun uitgeleide.

Ik zag de Heer vóór de sabbat in een kleine stad aankomen; zij waren nauwelijks onder de poort, of daar kwam een man die hen naar een woning in de stadsmuur bracht, waar zij konden overnachten; voor het overige bood hij hun niets aan.

Jezus begaf zich met zijn gezelschap aanstonds naar de synagoge en vierde er de sabbat.

⁸⁴⁶ De vermelding dat men in hete landen vroeger groot en rijp is, vindt men bij K. herhaaldelijk terug. Dit verzekerde zij ook van het dochttertje van Jairus. Een kort commentaar daarop staat in fasc. 20, nr. 891, voetnoot 450.

Genezing van een melaatse. – Bevrijding van gevangenen.

1644.

20 januari; Sabbat. –

Deze morgen zag ik Jezus met zijn reisgezellen nogmaals naar de synagoge gaan. *Hij bad daar voor en hield een korte leerrede.* Later zag ik hem door een groot gedrang van mensen omringd. Men bracht een menigte zieken aan van velerlei aard, *die Hij genas.* Ik zag dat alle mensen Hem in deze stad vereerden, want allen verdrongen zich om Hem en er was een grote toeloop.

Ook de apostelen genazen zieken en zegenden kinderen; zelfs priesters kwamen met zieken tot Hem.

Ik zag ook dat Jezus een melaatse genas, met wie men vroeger reeds verscheidene malen tot Hem gekomen was en die men op zijn weg gezet had, zonder dat Hij tot nog toe de genezing van Jezus bekomen had. Men bracht hem uit een afgelegen deel van de stad, waar hij in een huisje tegen de stadsmuur afgezonderd woonde. (Melaatsen in hutten tegen een stadsmuur, zie fasc. 16, nr. 594, voetnoot 282). Men bracht hem aan op een rustbed, waarop hij in een soort van kast gezeten was, en deze was met behangsels bekleed. Niemand naderde tot hem, uitgenomen Jezus. *Jezus hief het behangsel op, raakte hem aan en beval dat men hem naar een bad zou dragen en hem wassen.*

Ik zag dat men hem in een bad tegen de stadsmuur droeg en dat, terwijl hij zich waste, de schilfers en korsten der melaatsheid van zijn lichaam vielen; hij had een dubbele melaatsheid gehad: de gewone en die der onkuisheid.

De Heer genas ook vele bloedverliezende vrouwen, en daar dit meest in het voorhof van de synagoge geschiedde, zo

werd het gedrang zo groot, dat de mensen de afsluitingen en palen omver rukten en over de dakterrassen in het voorhof drongen.

's Avonds zag ik Jezus hier niet meer. Hij was met zijn 3 apostelen reeds bij een vesting met grachten en bronnen (of vijvers); deze hadden een afloop; me docht dat er daar baden waren. Ik zag ook allerlei kelders en muurwerk.

1645.

Jezus wilde in dit kasteel binnengaan, maar de apostelen brachten er bezwaren tegen in; zij vreesden dat er voor Hemzelf daaruit onaangenaamheden konden voortvloeien en voor anderen slechts ergernis. *Maar Jezus antwoordde hun dat, indien zij niet mee wilden gaan, zij Hem dan maar alleen zouden laten gaan, Hij wilde er binnen.*

In dit kasteel vond Hij velerhande zeldzame lieden; het schenen mij deels gevangenen, deels gebrekkigen en zieken te zijn. Aan de poorten stonden wachten, want zij mochten er niet onbewaakt uitgaan, doch alleen in groep en vergezeld van een wacht; zij moesten ook in het gewest grachten maken en ander verschansingswerk verrichten.

De Heer ging met de apostelen door de poort van het kasteel. De wacht hield hen staan, *maar nadat Jezus zich verantwoord had, lieten zij Hem eerbiedig door.*

De patiënten en gevangenen verzamelden zich rondom Hem op het binnenhof, *waar Hij met hen sprak en verscheidene van hen afzonderde. Hij liet uit de naburige (voormelde) stad 2 mannen roepen, die gerechtsbeambten schenen te zijn, want van hun schouders hingen riemen met metalen schildjes neer. Hij sprak met hen, ik geloof ten gunste van die gevangenen, welke Hij afgezonderd had.*

Hierna zag ik Hem met 25 van dezen en met de apostelen de vesting verlaten en heel de nacht noordwaarts langs de Jordaan

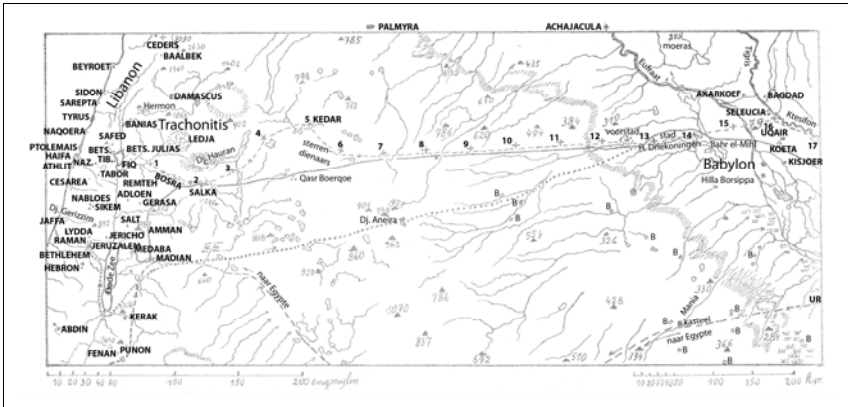
opwaarts trekken. In de naburige stad hadden ook Lazarus en zijn gezellen op de terugreis overnacht.

Jezus komt te Kafarnaüm.

1646.

21 januari = 5 Sebat. –

Jezus kwam heden op zijn haastige reis met de bevrijde gevangenen in een kleine stad, waaruit vele van deze gevangenen afkomstig waren en Hij gaf hen aan hun vrouwen en kinderen terug. Andere trokken aan de overzijde van de Jordaan nog verder opwaarts en naar het oosten; zij waren uit de omstreken van Kedar, waar *Hij zich op zijn reis naar de sterrendienaars zolang opgehouden en zo vele onderrichtingen gegeven had* (fasc. 27, nr. 1497, ...).

Op zijn tegenwoordige weg zond Hij zijn apostelen uit en Hijzelf passeerde (op een zekere afstand) ten oosten van de bron van Jakob. Hij trok door de dalen in de richting van Tiberias. Hij reisde naar Kafarnaüm.

Op deze weg kwamen in het gewest van Sikar de 3 zwijgzame leerlingen tot Hem terug en ook nog andere gezellen, die zich bij Hem op zijn reis door de heidense landen aangesloten hadden; zij gingen met Hem mee.

Jezus reisde nog eens gedurende een goed deel van de nacht; zij rustten en sliepen slechts enige uren onder een afdak.

1647.

22 januari. –

Tegen de avond kwam Jezus met zijn leerlingen te Kafarnaüm aan. Hij ging in het huis, waar Hij vroeger gewoond had; hier waren Petrus, Andreas, Jakobus de Mindere en nog een vierde (apostel), maar het was niet Joannes. Ook is er de eigenaar van het huis tegenwoordig. Zij wassen de Heer de voeten en stelden Hem een jongeling voor, die Selam of Sela heette.

Hij was de neef van de bruidegom van Kedar, voor wie de Heer op zijn reis naar de sterrendienaars het huis gebouwd en de wijngaard aangelegd had. Deze had hem tot Jezus gezonden; hij was tot nog toe in het huis van Andreas te Betsaïda op de Heer blijven wachten. Hij wierp zich voor de Heer op de knieën neer en *Jezus nam hem aanstonds, terwijl Hij hem de handen op de schouders legde, onder zijn leerlingen op. Hij gebruikte hem ook onmiddellijk en zond hem naar de synagoge-overste om met de sleutel ook de rol te vragen, die men in de tempel ontdekt of teruggevonden had, nadat hij 7 jaren zonder dienst verwoest had gestaan* (II Kon. 22 en 23 ?)⁸⁴⁷.

⁸⁴⁷ Hier zendt Jezus de leerling Selam naar de synagoge-overste van Kafarnaüm om de sleutel te vragen en de boekrol, waarvan Hij reeds gebruik had gemaakt bij zijn laatste prediking alhier (zie fasc. 26, nrs. 1423, 1424, 1425, 1426, 1427 - 13 en 14 Tammoez).

Trouwe Emmanuel-lezers weten dat tijdens de sabbat-liturgie in de synagogen altijd werd voorgelezen, eerst uit de Wet of de boeken van Mozes en vervolgens uit de Profeten.

Reeds bij zijn laatste prediking hier had de Heer gebruik van deze rol gemaakt.

Na de terugkomst van de nieuwe leerling gingen zij allen naar de school (of synagoge); zij staken de lampen aan.

Jezus deed plaats voor zich maken en een leerstoel aanbrengen, die voorzien was van trappen. Er waren zeer vele mensen; *hij leerde lang uit de voornoemde rol*. De gehele stad was in beweging en sprak van Hem. Op de straat liep het volk bijeen en ik hoorde velen roepen: “De Zoon van Jozef is hier weer!”

Aansluitend bij die Bijbellezingen werd dan gepreikt.

(Zie hand. 13, 15 : Na de lezingen uit de Wet en de Profeten werden Paulus en Barnabas door de synagoge-overste van Antiochië in Pisidië uitgenodigd om een toespraak te houden.)

Uit Jezus' preek op die 13^e en 14^e Tammoez, door K. gedeeltelijk onthouden, menen wij te mogen besluiten dat op die sabbat eerst was voorgelezen uit Numeri 16, 1-18, 22, waar het inderdaad gaat over Kore en Abiron, en vervolgens als profetenlezing (Haftarah) I Sam. 11, 14-12, 22.

Volgens Buechler werden de Haftarah-lezingen ingevoerd als protest, eerst tegen de Samaritanen, (die de Profeten niet bij de Bijbel rekenden), en later ook nog tegen de Sadduceeën.

We kunnen slechts vermoeden welk historisch feit K. precies op het oog heeft, als ze ons meedeelt dat de boekrol door Jezus hier gebruikt, gevonden werd in de tempel, nadat deze 7 jaren zonder dienst verwoest had gestaan.

Ook in II Kon. Hfst. 22 en 23 lezen wij over de vondst van een schriftrol in de Tempel, maar veelal wordt aangenomen dat het daar ging om het boek Deuteronomium.

Ons ziens bedoelt K. hier een andere, meer recente ontdekking (b.v. na de 6 à 7-jarige burgeroorlog onder Alexander Janneüs). Maar of ze ook wil zeggen dat een schriftrol uit de tempel door Jezus werd gebruikt in de synagoge van Kafarnaüm???

Misschien wil ze alleen maar zeggen dat Jezus preekte vanuit een bepaald boek, waarvan men ook een exemplaar teruggevonden had in de Tempel. En dan ligt het voor de hand te denken aan het anti-farizees boek, waarvan, volgens de joodse kalender, de officiële verwerping precies op die 14^e Tammoez werd herdacht.

Jezus te Nazareth en op de broodberg.

1648.

23 januari. –

Jezus verliet Kafarnaüm vóór dag en dauw en ik zag Hem met de leerlingen en verscheidene apostelen, die zich bij de anderen gevoegd hadden, naar Nazareth vertrekken. Ik zag bij deze gelegenheid dat het huis van Anna door een geheel andere familie bewoond was. Ik zag Jezus ook bij het huis van Jozef te Nazareth; het is nu gesloten en onbewoond.

De Heer ging er aanstonds naar de synagoge; zijn onverwachte verschijning baarde veel opzien; er ontstond een grote toeloop van volk. Een bezetene die een stomme duivel in had, riep al met eens achter Hem: “Dit is de zoon van Jozef, de grote oproermaker, houdt Hem aan! grijpt Hem vast, zet Hem gevangen!”

En ik zag dat Jezus zich tot hem wendde en hem het zwijgen oplegde. Hij zweeg, maar Jezus dreef de duivel niet uit.

In de school deed Jezus alles ter zijde stellen en de leerstoel oprichten. Op deze laatste reis waren al zijn handelingen gekenmerkt door *de grootste vrijmoedigheid.*

Hij sprak ronduit, openlijk en als Iemand die recht en macht daartoe heeft, maar juist dit verbitterde de Joden ten zeerste. Jezus en zijn gezelschap sliepen in een herberg.

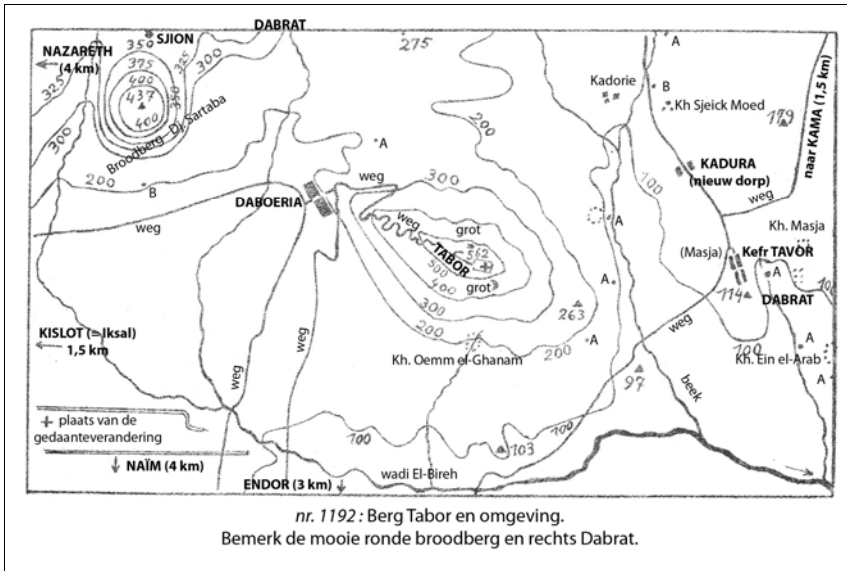
1649.

24 januari. –

Deze morgen bezocht Jezus verscheidene huizen in de wijk van het huis van Jozef, bewerkte er genezingen en zegende ook kinderen. Zolang Jezus slechts predikte, hadden de Joden zich nog betrekkelijk rustig gehouden, maar nu Hij genezingen begon te doen, ontstaken zij in woede.

Toen verliet Hij de stad en wees de apostelen als samenkomstplaats een berg aan, waarop Hij vroeger nog geweest was en die lag in dit gewest. Hijzelf kwam met de leerlingen alleen achter.

(Voor de BROODBERG die hier bedoeld is, zie fasc. 21, nr. 991, voetnoot 507 en kaart in fasc. 24, nr. 1192.)

Ik zag op een berg (nl. de broodberg), die aan alle zijden zacht omhoog steeg, alle apostelen en vele leerlingen verzameld. De berg scheen niet ver van het gewest te zijn, waar de eerste ontmoeting van Jezus met Petrus plaats heeft gehad (fasc. 12, nr. 368).

Zij hadden boven op de berg een vuur aangelegd, dat uit de verte geleek op een Joannesvuur bij ons. Toen Jezus met zijn leerlingen hier aankwam, was het reeds nacht. Hij trad in hun midden. De apostelen stonden rondom Hem, de leerlingen vormden de buitenste kring. Ook zag ik daar nog veel ander volk verzameld.

Jezus hield een leerrede die de gehele nacht tot de morgen toe duurde. Hij toonde aan zijn apostelen, naar verschillende gewesten wijzend, waar zij onderrichtingen en genezingen moesten gaan doen. Het scheen dat Hij hier hun reizen en apostolaatswerk voor het naaste tijdstip onder hen verdeelde.

Ook scheidden de apostelen, vele leerlingen en het volk hier van Hem. Hijzelf ging met de morgen op weg naar het zuiden, vergezeld van de overige leerlingen.

Jezus te Taänat-Silo en bij Betanië.

1650.

25 januari. –

Op zijn weg zag ik de Heer door ouders in een huis geroepen worden om hun zieke dochter te genezen; zij lag, gelijk het nichtje van Andreas, met de geel- en maanziekte. *De Heer beval haar op te staan en zij stond op en was gezond.*

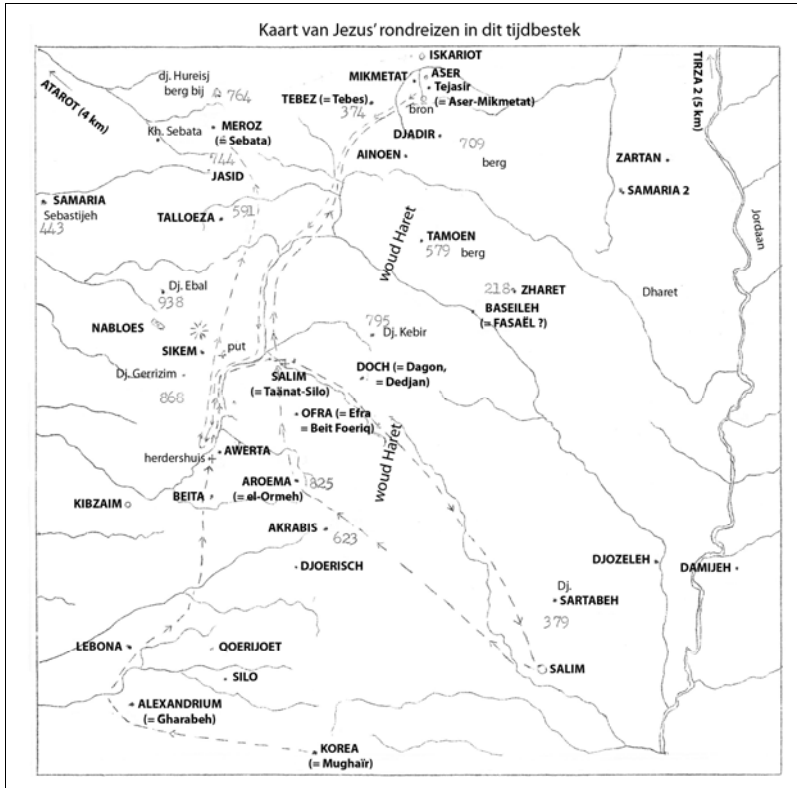
Ik zag Jezus met (een deel van) de leerlingen, die Hij van zijn reis naar het Oosten en Egypte had meegebracht, in de namiddag op de afstand van een uur van Taänat-Silo bij een bron aankomen.

(Wat een eigenlijke bron kan zijn, b.v. die van Hatab, 1 km ten noorden van Salim of Taänat-Silo, maar wat ook een vijver kan zijn).

Hier kwamen de 12 apostelen Hem met groene takken tegemoet. Zij vielen voor Hem neer en Hij nam één van de takken in de hand; zij wasten Hem de voeten. Ik geloof dat deze plechtigheid plaats had, omdat de apostelen hier nu allen bijeen waren en *omdat Jezus nu weer openlijk als hun Meester wilde optreden en overal prediken.*

Van de apostelen en leerlingen vergezeld, kwam de Heer, meer de stad naderend, bij een herberg.

(Het is de dikwijls vermelde, zeer goed ingerichte herberg die zij hadden te Taänat-Silo, vóór de stad, dezelfde als in nr. 1629).

Hier werd Hij ontvangen en verwelkomd door de H. Maagd, Magdalena, Marta en door de andere H. Vrouwen, uitgenomen de vrouw en dochter (stiefdochter) van Petrus; deze was inderdaad niet ZIJN dochter, maar van zijn vrouw uit haar eerste huwelijk. Deze waren, evenals de vrouw van Andreas, te Betsaïda gebleven. Maria had uit het gewest van Jericho deze laatste vrouwen (zie nr. 1639) op hun terugreis naar huis, slechts tot hier vergezeld en was

dan hier op Jezus blijven wachten. De andere vrouwen hadden zich langs andere wegen naar hier begeven; de vrouwen hadden hier een maaltijd bereid en het getal gasten beliep ongeveer 50.

Zij gingen daarna naar de stad en Jezus begaf zich aanstonds naar de school (synagoge), waarvan Hij de sleutel liet halen.

Hij hield 's avonds een toespraak, waarbij veel volk en ook de H. Vrouwen tegenwoordig waren.

Zij sliepen allen in de grote herberg, maar de mannen en de vrouwen in verschillende vleugels van het huis. Vele zieken waren ondergebracht in 2 lange gangen aan beide zijden van het huis, onder de afdaken die het binnenhof omgaven. Deze herberg scheen mij een soort hospitaal te zijn. Ook waren er baden in de nabijheid.

1651.

26 januari. –

Jezus genas hedenmorgen vele zieken in deze stad. Hij ging nochtans aan vele huizen voorbij; ook in de herberg genas Hij zieken. Daarna zond Hij de apostelen uit: enige naar Kafarnaïm en andere naar de plaats van de broodvermeerdering (Broodberg).

De H. Vrouwen vertrokken naar Betanië en Hijzelf ging deze laatste weg op.

Vóór de sabbat kwam Hij met verschillende leerlingen in een herberg. (Het was de herberg of het herdershuis te Awerta, 1,5 uur ten zuiden van Taänat-Silo, d.i. Salim). Hier vond Hij alle (nieuwe, jonge) leerlingen verzameld, die Hij van zijn grote reis door Chaldea en Egypte van daar had meegebracht en die nu hier op Hem wachtten; zij kwamen uit het herdersgewest tussen Jericho en Sikar, waar Hij ze onlangs bij de herders had verdeeld (nr. 1631).

De weg van Jezus van Taänat-Silo naar hier liep eerst tussen 2 bergen (de Gerizzim en de oostelijke berg), dan door weiden

en vervolgens door het veld, waar de leerlingen het vorige jaar koornaren hadden geplukt.

K. heeft dit niet vermeld, of, indien het geval van Atarot bedoeld is (fasc. 24, einde nr. 1186 – nota van de vertaler), dan is ‘het veld, waar’ meer dan ruim te verstaan, want Atarot ligt 18 km ten noordwesten van hier.

Jezus vierde hier de sabbat met de leerlingen;
zij bekwamen een lamp van de waard en zij hingen die op in het midden van de zaal; zij legden op een tafel een rode en witte dwaal (= witlinnen doek over het altaar; altaardoek, altaarkleed; tabernakelkleed), trokken hun witte sabbatklederen aan en schaarden zich rondom Jezus in de gewone gebedsorde.
Hij las gebeden voor uit een rol.

1652.

27 januari; Sabbat. –

Dit huis was op dezelfde wijze gebouwd en ingericht als het huis van Zacheüs. Hier waren zij ongeveer ten getale van 20. De sabbatlamp brandde de gehele dag. *Ik zag de Heer beurtelings bidden en de leerlingen in hun plichten onderwijzen.* Nu is nog een nieuwe leerling onder hen, met name Silvanus⁸⁴⁸, die Jezus in de laatste stad (Taänat-Silo) aangenomen heeft. Hij is reeds meer dan 30 jaren oud.

Zijn ouders, wier namen ik vergeten ben, stammen uit het geslacht van Aäron. Jezus heeft hem van jongsaf gekend en hem gezien als toekomstige leerling op het knapenfeest bij de heilige moeder Anna. Dit geschiedde, nadat Jezus als twaalfjarige knaap na zijn lering in de tempel thuis was gekomen.

⁸⁴⁸ Een nieuwe leerling. – Deze Silvanus is ook in de H. Schrift vermeld als gezelschap van Paulus.

Vele exegeten veronderstellen dat het dezelfde leerling is als Silas (volgens K. één van de 3 zwijgzame leerlingen) maar volgens de mededelingen van K. die hier wel te vertrouwen is, mag men hun mening als verkeerd afwijzen.

Op hetzelfde feest heeft Jezus ook aan Natanael, de bruidegom van Kana, voorspeld dat hij zijn leerling zou worden (fasc. 7, nr. 201). Van de genoemde Silvanus moet ik een relikwie bezitten, een klein wit beensplintertje; ik voel er mij door aangedreven.

De zienster, noteert hier Brentano, voelde de werking van dit beensplintertje op zich, hoewel het toen niet bij haar was. Het zat in een zakje, midden tussen verscheidene lapjes stoffe, die men ingenaaid had, omdat men ze als relikwieën beschouwde, daar zij met heilige mensen in aanraking geweest waren; zij had dit zakje nooit geopend, en 1,5 jaar geleden had zij het te leen gegeven aan een arme zieke vrouw als troost- en krachtmiddel.

In deze dagen vroeg zij het terug en dan werd het voor de eerste maal geopend en men vond er inderdaad het door haar beschreven klein wit beensplintertje in.

1653.

28 januari. –

Heden zag ik Jezus en de leerlingen die Hem vergezelden, op weg naar Betanië, niet ver meer ervan. *Ik hoorde dat Hij hen onderrichtte; Hij zei dat Hij nu naar Jeruzalem ging om ook daar zijn leer te verkondigen en dat Hij dan welhaast tot zijn hemelse Vader terugkeren zou.*

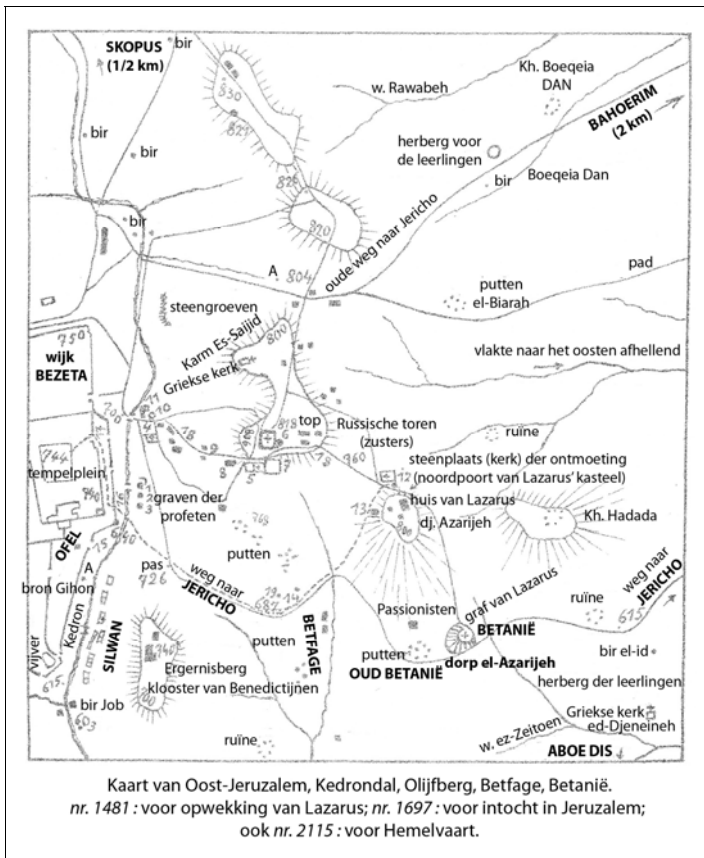
Hij sprak tot hen over de plicht en noodzakelijkheid Hem te volgen en getrouw te blijven. Ook zegde Hij dat één van hen, die nu te Betanië zou komen, van Hem afvallig zou worden en dat Hij reeds met verraad in zijn hart rondliep.

Ik voelde ook dat deze nieuwe leerlingen Jezus zeer getrouw zijn gebleven, en ik hoorde hoe zij Hem baden ook hen te leren bidden, gelijk Hij het aan de anderen geleerd had (cfr. Lk. 11, 1-4). *Toen hoorde ik Hem weer een wonderbaar diepzinnige uitleg van het Onze Vader geven. Zeer verrassend scheen mij hetgeen Hij vóór en na de*

vraag om het dagelijks brood zegde, maar ik kan het niet meer herhalen.

Jesus genas ook heden weer verscheidene melaatsen, die men op zijn weg gebracht had; zij gingen heden nog niet naar Betanië om te overnachten, maar een uur van daar bleven zij in een herberg die aan de H. Vrouwen toebehoorde.

(Bedoeld zal zeker zijn de herberg van de leerlingen, een uur ten noorden van Betanië, die wij plaatsten te Boequeia Dan; zie kaart in fasc. 10, nr. 251, voetnoot 69 en fasc. 27, nr. 1481 en tekst in fasc. 10, nr. 289).

1654.

Ik heb deze nacht ook nogmaals duidelijk gezien dat de vrouwen verscheidene zulke huizen onderhielden;

- één daarvan was te Kafarnaüm,
- een ander bij Jericho, waar zij de Heer onlangs ontvangen hebben (nr. 1638) en
- een derde hier vóór Betanië.

Dit laatste huis is hetzelfde waar ik Jezus, vóór de opwekking van Lazarus, zulk een lange leerrede heb horen houden en waar ik Magdalena Hem tegemoet heb zien komen (fasc. 27, nr. 1480, 3 oktober). Zij hadden in (of bij) die herbergen arme families gehuisvest, die de Heer en de apostelen moesten ontvangen, en zo dienden deze huizen zowel tot vergaderplaatsen als tot herbergen.

Voor dit huis hier, een uur van Betanië, werd zorg gedragen door een echtpaar met kinderen. Ik wist vóór enige ogenblikken nog hun naam, maar nu is deze mij weer ontgaan. Aan de man had de Heer op de berg nabij het Meer van Gennezaret een wonder gewrocht (= tot stand gebracht), in de tijd dat Hij daar zo vele mensen spijzigde.

Heden waren in die herberg Maria en de andere vrouwen en 5 apostelen aanwezig, te weten: Judas, Tomas, Simon, Jakobus de Mindere en Taddeüs, en bovendien ook Joannes Markus en enige andere mannen en priesters, maar niet Lazarus.

De apostelen en leerlingen kwamen ook hier weer de Heer tot bij een bron tegemoet, waarbij zij Hem vreugdig verwelkomden en Hem de voeten wasten. Zij gingen daarna tot de vrouwen in het huis. Nu had een maaltijd plaats, *gedurende welke de Heer hen ook verkwikte met de spijs van zijn woord.*

De vrouwen gingen hierna naar Betanië, maar de priesters en Jezus, de apostelen en leerlingen bleven hier slapen.

Genezing van een bezetene.

1655.

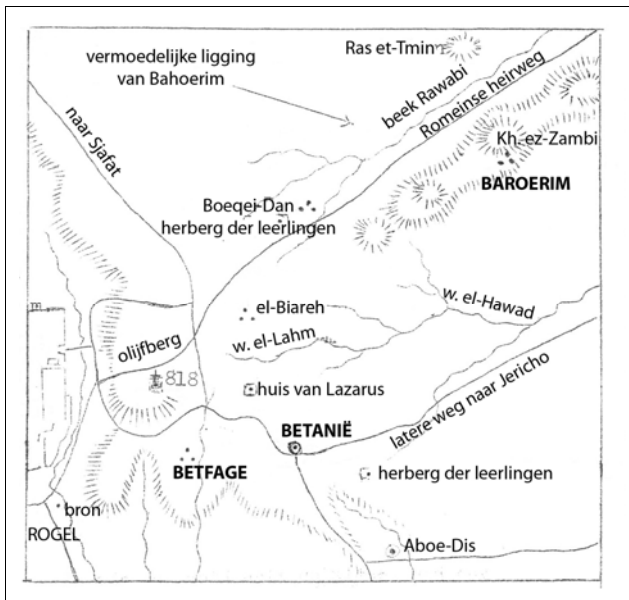
29 januari. –

Jezus en de leerlingen trokken deze morgen nog niet naar Betanië.

De 5 apostelen en de 16 leerlingen die met Christus meegekomen waren, splitsten zich nu in 2 groepen, die zich, onder de leiding van Taddëüs en Jakobus in het gewest verspreidden en zieken genazen.

Ik zag hen op zeer verschillende wijzen genezingen bewerken,

- bij de enen door handoplegging,
- bij anderen door aanademen en
- bij nog anderen door er zich over uit te strekken (hierin Elizeüs navolgend), of ook zo dat zij de kinderen dwars op hun schoot namen, ze met hun borst tegen de hunne legden en ze in die houding aanademden.

Jezus zelf ging met de 3 zwijgzame leerlingen eveneens in het veld rond om te helen. *Ik heb Hem verscheidene bloedverliezende vrouwen, bleke en maanzuchtige meisjes en kreupelen zien genezen. Vooral was ik getuige van een heel bijzondere duiveluitdrijving uit een jonge man.* De omstandigheden ervan weet ik nog zeer goed.

De ouders van deze bezeten jongeling liepen de Heer op de weg tegemoet, toen Hij in een verspreid gelegen dorp kwam. Aanstonds volgde Hij hen naar het voorhof van hun huis⁸⁴⁹, waar hun bezeten zoon zich bevond. Bij het naderen van de Heer werd hij als razend; hij sprong heen en weer en liep de muren op (naar de terrassen langs trappen die steeds aan de buitenkant der huizen waren, als om de Heer te ontvluchten, of is het loutere beeldspraak?) De mensen wilden zich van hem meester maken, maar slaagden er niet in, want hij werd hoe langer hoe razender, verweerde zich en rukte zijn gevangennemers zelf heen en weer.

Toen beval de Heer alle aanwezigen uit het voorhof weg te gaan en Hem met de bezetene alleen te laten en allen gingen het voorhof uit.

Nu Jezus met de bezetene alleen was, riep Hij hem tot zich, maar hij gehoorzaamde niet en stak zijn tong met een afgrijselijk vertrokken aangezicht naar Jezus uit.

⁸⁴⁹ Van de herberg bij Boequeia Dan verspreiden zich Jezus en de apostelen en leerlingen oostwaarts in de vlakte.

Deze helt naar het oosten afwaarts, en van daar haar naam el-Merdj, naam die me steeds aan 'meers', d.i. 'laag weiland' doet denken.

Uit oostelijke richting bereikte Jezus daarna Betanië. Het dorp kunnen wij veronderstellen een uur of zowat ten noordoosten van Betanië, naar Bahurim toe, indien het althans Bahurim zelf niet is (cfr. fasc. 13, nr. 454, voetnoot 209).

Jezus riep hem opnieuw, maar nog kwam hij niet; slechts keek hij schuin naar Jezus met het hoofd over de schouder gedraaid.

1656.

Nu richtte Jezus zijn ogen ten hemel en bad. Hierna gaf Hij de bezetene een formeel bevel en nu kwam deze vóór Hem en wierp zich languit vóór zijn voeten op de grond neer.

*De Heer streek nu met de één, en dan met de ander voet tweemaal over hem, als trad Hij op hem en **ik zag uit de open mond van de bezetene een zwarte, kronkelende, walmende damp opstijgen en in de lucht vervliegen.***

In deze opstijgende damp onderscheidde ik 3 knopen, waarvan de laatste de donkerste en sterkste was.

(Vermoedelijk de reden van het drievoudig bevel van Jezus, wat niet te verstaan is als kon Hij zijn doel niet door een enkel bevel bereiken).

Deze 3 knopen waren door een sterker, dikker touw en vele dunner draden met elkander verbonden. Ik kan het hele verschijnsel nergens beter bij vergelijken, dan bij 3 wierookvaten boven elkander, waarvan de rookwolken, die langs verscheidene dekselgaten ontsnappen, een band vormen tussen de vaten.

Nu lag de bezetene stil en als dood aan de voeten van de Heer, en Deze bewoog zijn hand over hem, zegende hem, zoals men een kruis over iets maakt, en strekte dan zijn hand naar hem uit met het bevel zich op te richten.

Toen verhief zich de arme mens; hij was geheel naakt en bleek en Jezus leidde hem naar de deur van het voorhof tot zijn ouders, *aan wie Hij hem weergaf met de woorden: "Ge hebt hier uw zoon terug, maar houdt u gereed om Mij hem terug te geven, en vooral vergrijpt u niet meer aan hem, want door u aan hem te bezondigen hebt gij*

hem in deze ellende gebracht!” Ik weet echter niet meer hoe het gekomen is.

Hierop verliet Jezus deze mensen en begaf zich naar Betanië.

Ook de genezenen en vele van hun familieleden trokken vóór en na Hem naar Betanië en ook zij die door de apostelen genezen waren, begaven zich daarheen. Nu heerst een grote drukte in Betanië, want de genezenen maken hun geluk overal bekend.

1657.

Ik zag ook dat Jezus goed ontvangen werd, dat priesters Hem tegemoet kwamen en Hem naar de synagoge leidden.

Hier legden zij Hem een boek van Mozes voor, opdat Hij daaruit een voorlezing zou doen en verklaren. Zijn toehoorders waren zeer talrijk. De vrouwen zaten volgens gewoonte op hun eigen plaats.

Daarna gingen zij in het huis van de door Jezus genezen melaatse Simon van Betanië, bij wie de vrouwen een maaltijd bereid hadden. Lazarus was hier niet. Jezus en de 3 zwijgzame leerlingen sliepen in een herberg van de synagoge.

De apostelen en andere leerlingen gingen overnachten buiten het dorp in het huis (of herberg), dat aan de Gemeente van Jezus toebehoorde (ten noorden van Betanië bij Boequeia Dan).

De waardin van dit huis was het, die, vóór de opwekking van Lazarus, de aankomst van Jezus aan Marta gemeld had. Zij was groot en sterk en deed dikwijls boodschappen voor de Gemeente.

Maria en de overige vrouwen sliepen in het huis van Marta en Magdalena, dat te onderscheiden is van het huis van Lazarus. Dit laatste lag meer naar Jeruzalem toe (nl. nabij de noordgrens van het domein), en was een soort kasteel, omringd door grachten met bruggen; het huis van Marta lag aan die zijde, waarlangs Jezus er binnen gekomen was (en ook nader bij het graf van Lazarus; fasc. 10, nr. 251, voetnoot 69).

Visioen op de boven verhaalde duiveluitdrijving.

1658.

Ik heb deze nacht een groot en wonderbaar visioen op de door Jezus bewerkte duiveluitdrijving gehad, waarvan ik bij Betanië getuige ben geweest. Ik zal echter aan de vele bijzonderheden niet gemakkelijk meer de juiste volgorde kunnen geven; het ging voortdurend van het een in het ander over; ik weet het begin niet meer, noch ook het verloop in zijn geheel.

Ik zag uit de mond van de bezetene een zwarte walm opstijgen, waarin ik 3 knopen of strikken onderscheidde, die door zwarte damptouwen verbonden waren. Ik kon niet begrijpen wat dit betekende, en terwijl ik daarop nadacht, verloor zich mijn geest in een visioen.

Ik zag nogmaals als in een bliksemflits de bezetene op de grond liggen en de Heer met zijn voet over hem strijken. Ik zag de samenhangende zwarte dampwolken uit zijn mond opwalmen, en het hele verschijnsel scheen zich (in het begin) voor mij in de lucht boven de grond te vertonen.

Nu zag ik het beeld van de bezetene niet meer, en terwijl ik dit zwarte touwwerk beschouwde, vernam ik duidelijker en duidelijker elke bijzonderheid van dit tafereel, dat eindelijk een ganse wereld werd, waarin ikzelf me bevond.

Hoe ik geleidelijk meer zag en vernam, kan ik door de volgende vergelijking verduidelijken.

- Het was alsof men eerst iets zich zag bewegen als een schaduw,
- alsof die schaduw dan de gedaante van een menselijke schim aannam,
- alsof deze schim een menselijke gestalte kreeg, waaraan men vervolgens eerst alle uitwendige ledematen onderscheidde,

- daarna alle inwendige organen; men ziet het hart, de hersenen, alle overige inwendige delen, en
- hierna ziet men de werkingen en levensverrichtingen van die delen, wat ze doen, voelen, denken.
- Tenslotte gaat men zelf binnen in de ziel en het lichaam van die mens, die men aanvankelijk als een schaduw had waargenomen;
- men doet daarin een rondwandeling en neemt tenslotte ook waar welke zijn verhoudingen en betrekkingen zijn tot zijn medemensen en de wereld.
Maar het is niet te verwoorden hoe dit geschiedt.

1659.

Ik zag de 3 zwarte knopen in een verschillende graad van donkerheid. Ik zag er verscheidene afdelingen in, die onder mijn ogen als in verscheidene tuinen veranderden en op hun verschillende bedden of stukken grond zag ik allerhande boze dingen.

- Op de bedden van de ene **tuin (a)** zag ik de zeldzaamste en verschrikkelijkste marteltuigen, allerhande onkruid, giftige gewassen en dieren.
- Op de bedden van de andere **tuin (b)** zag ik de verscheidenste wonderlijke verbindingen van planten, dieren, stenen, metalenzegels, getallen, ringen, spiegels, werktuigen, instrumenten, curieuze figuren, enz.
- Maar de bedden van de derde **tuin (c)** brachten louter lust en heerlijkheid voort: bloemen, vruchten, muziek, prachtige schilderijen en naakte beelden, maar hoegenaamd niets geestelijks, volstrekt niets heiligs.

In het midden van elk van die 3 sferen of tuinen zag ik een bron of een waterput, waaruit elke tuin, volgens zijn aard, besproeid werd. Elk van die waterreservoirs was met een verschillend soort van walgelijke en gruwelijke dingen vervuld, namelijk: padden,

slangen, de grootste verscheidenheid van wormen en giftige dieren, met bloed en afschuwelijkheden van alle aard.

Alle dingen in ieder van die tuinen hadden een innerlijke (uit hun wezen voortvloeiende) samenhang en stonden in verhouding tot elkaar op een wijze die niets dan boosheid, gruwel, smart, zonde, nacht en verblindheid voortbracht.

Maar hoe meer ik elke bijzonderheid in die sferen (tuinen) bezag, des te meer kwam ikzelf binnen in die ruimte, en ik onderscheidde nog nauwelijks haar grenzen of omtrek. Ik zag eindelijk binnen de sferen kleine gestalten, vervolgens mensen, die spoedig een samenhangend, georganiseerd rijk vormden, vol leven en bedrijvigheid. Die tuinen waren nu verscheidene kringen geworden, vol activiteit.

1660.

Als het tafereel deze graad van ontwikkeling bereikt had, hingen de kring- of sfeerknopen niet meer in de lucht, maar dit alles was de gehele wereld zelf.

Ik zag ook verlichte kringen, omtrekken of tuinen, die de tegenhangers van de donkere waren en die hun werking bestreden, het kwaad weerhielden of onderbraken, maar ik zag er geen duidelijke bijzonderheden van, tenzij daar, waar ik personen uit deze verlichte kringen in de donkere zag overgaan.

Toen ik de kringen reeds als werelden vol mensen zag, waren de bronnen die ik in het begin als waterputten vol vreselijke dieren gezien had, als kerken van de duisternis geworden.

Ik zag in de onderste, donkerste kring (a)

een werkelijke, gruwelijke duivelsdienst.

Alles was er donker en afgrijselijk.

In plaats van een altaar zag ik er iets als een berg, en daarachter een kuil, waarin met grote houtblokken en spaanders een vuur onderhouden werd. Alle vlammen waren dof en somberrood en

de rook sloeg in de aarde; de hele eredienst en alle gebeden gingen naar omlaag.

Ik zag daar een soort van heiligdom, een offerande, maar alles was met bespottig, ontheiliging, mismaaktheid, met walgelijkheden en schanddaden vermengd. Het was een geheel van werkingen, handelingen en ceremoniën in dienst van de duivel. Ik kan de afschuwelijkheid ervan niet beschrijven: alles was hoon, gruwel, uitwerpsel, drek en al wat iemand doet walgen.

1661.

Ik zag rondom dit middenpunt personen, die uit kruiden, waarvan ik de namen kende en waarvan ik in mijn jeugd een onweerstaanbare afkeer had, wanneer ik ze ergens zag staan, en uit andere vreselijke giftplanten in grote ketels een kooksel bereiden.

Ik zag dat zij zich daarmee zalfden; ik zag ze daar liggen en zag ze dan op andere plaatsen terug, waar zij met mannen samenkomsten hadden, die even versteend en aan het kwaad overgeleverd waren en met wie zij alle kwaad en zonden bedreven.

Ik zag ook dat uit al hun zielen draden naar andere plaatsen gingen en van daar tot hen terugkeerden en dat daardoor de enen van de anderen veel wisten en vernamen. En ik zag dat als zwarte vogels (boze geesten) in die draden of geestelijke kanalen de verbinding onderhielden en berichten heen en terug brachten. Alles was gruwel en wanschapenheid.

Ik zag ook dat zij de mensen allerlei schade en ziekte berokkenden en hun mengsels van vreemdsoortige vuiligheid en uitveegsel, haar en naalden aanbrachten, die zij in hun zalven wierpen. Onder dit soort mensen zag ik personen uit alle landen, en, helaas! ook nog uit onze tijd en gewest en vooral vele Joden uit vreemde gewesten. Alles bijeen was die klik niet zeer groot; alles geschiedde met duistere geheimhouding en niets brachten zij voort dan onzinnigheid, gruwelen en boosheid en dit zonder winst of bate voor zichzelf.

Ik zag binnen het terrein of omkring van deze vijandige tegenkerk een gans leven van alle mogelijke wandaden en onnatuurlijke werken, moord en alle ontucht en alle misdaden tegen de natuur. Dit waren als de goede werken van de dienaren van de duivel, en ik begreep meteen dat allen die in zulke ondeugden leven, lidmaten van die duivelse kerk zijn, zelfs zonder het te weten.

1662.

Ik zag nog verder in die kring allerhande toestanden, opvattingen, verhoudingen, betrekkingen, gesteltenissen, praktijken, die in het gewone leven niet voor ongeoorloofd gehouden worden, vooral in de omgeving van gehallucineerden die zichzelf in extase brengen, die zich met zalven inwrijven en dan in de verte zien, en in de ijselijkste zonden met anderen vallen, namelijk vele gemagnetiseerden.

Ik zag iets gruwelijks tussen hen en de magnetiseur; ik zag allerlei zwarte wolken heen en weer van de een naar de ander trekken. Ik heb schier nog geen gemagnetiseerden gezien, die niet door vleselijke lust verontreinigd worden, althans op verfijnde wijze in enige mate. Ik zie ook altijd dat alles, wat zij in de verte zien, hun door boze geesten bekend gemaakt wordt.

Ik zag hoe personen uit het Rijk van het Licht, dat ik daarboven zag, door hun aandeel in, en hun belangstelling voor die toverachtige geneeskunst, waartoe zij zich in het belang van hun wetenschap gerechtigd achtten, naar het duistere rijk afdwaalden. Ik zag hen hier magnetiseren en, door de bedrieglijke uitslag verleid, trokken zij velen uit het Rijk van het Licht naar beneden.

Ik zag dat zij die genezingen, door de duisternis voortgebracht, en dit spiegelen (of voortoveren), verwekt door de nacht (of duivelse hallucinaties), gelijk wilden stellen met de door God voortgebrachte genezingen en visioenen der begenadigden.

Ik zag onder hen talentvolle mensen, die, zonder het te weten, in het rijk van de kerk der gruwelen arbeidden.
(Hier zinspeelt de zienster klaarblijkelijk op de magnetiseursgroep

van Dokter Neef en Passavant met hun somnambule vrouw Müller en hun geneeskundig magnetisme, waarover wij gesproken hebben in het leven van K. Emmerick, 2^e Deel, blz. 364 en 465).

1663.

In de andere kring en omtrek (b) was ook een kerk als een geheim genootschap, maar dit geleek meer aan allerlei broederschappen. Daar was geen openbare duivelsdienst en ook zag ik er satan zelf niet in persoon, noch zulke afzichtelijke verregaande ondeugden, maar wel werken met allerhande kunstgrepen, natuurkrachten en -geheimen; zij maakten goud, gingen met stokjes, waaraan zij tanden of een kam sneden, en deze sloegen zij in de aarde.

Zij bedreven bijgeloof met ringen, waarop lettertekens stonden, met amuletten, die zij op zich hingen, met feestpartijen, met het slaan en leggen van kaarten, met koortsbezwingingen, met valse kwakzalverachtige wondergenezingen, met lapjes, die zij in stromend water wierpen, na ze in het bloed van wonden gekleurd te hebben, met het meten der grootte van kinderen, enz.

Ik heb hier duizend en één wonderbare zaken gezien, die schijnbaar strekken tot de gezondheid van het lichaam, tot alle tijdelijk comfort en voorspoed der mensen, maar in dit alles zag ik een verkapte, vermomde duivelsdienst, de begeerte om genezen te worden zonder afstand te doen van de zonde, die toch de bron van de dood en der ziekte is, een zoeken naar hulp en genezing, maar niet bij Jezus en zijn heilige Kerk, maar bij de gevallen natuur. Daarom zag ik ook al die genezingen oppervlakkig en verderfelijk. Dit werd mij door beelden getoond, b.v. door het dichtmaken van een opening met papier, zodat ze verborgen, maar niet weggenomen was.

Ook DEZE kerk was – zelfs nog meer dan de duistere voorgaande – door magnetische personen omringd, maar zij waren niet in zulk een erg zondige toestand, doch alles was gelijk een voorschool, een voorbereidende klas tot het ergste.

Deze wereld zag ik ook bevolkt met de meest verschillende mensen, die tot de inwoners van de eerste en diepste wereld als leken tot priesters waren (of als minder schuldige aanhangers tot aanvoeders).

- Gelijk ik in de **eerste wereld (a)** de gruwelijkste duivelsdienst, hoererij, moord, ondeugden tegen de natuur, giftmenging en vervaardiging van schandelijke beelden en pornografische schriften zag,
 - zo zag ik hier in de **tweede wereld (b)** de van liefde kwijnenden, de flirterers en ontheiligers der liefde, de heidense cultus van de natuur en van het schepsel, de apenliefde van ouders, minnebrieven en in het bijzonder wereldse muziek, gedans, haartooi, ringen, liefdeportretten.
- In de **eerste wereld (a)** zag ik drankbereidingen tot onvruchtbaarheid, hier in de **tweede wereld (b)** waren het bijgelovige praktijken om liefde op te wekken.

In het **derde rijk (c)** scheen alles nog eens geheel anders, maar in de grond was het toch hetzelfde, hoewel in mindere graad. Hier vormde een kerk eveneens het middelpunt, en deze was niets dan vrijmetselarij en dergelijke subversieve werkingen.

In gans deze kring was niets dan weldadigheid, hulpverlening en onderstand, doch zonder Jezus, opheldering zonder licht, wetenschap zonder God, kunst om de kunst, een leventje van comfort en genot, enz.

In deze kring geloofde men niet aan de beide andere; men had zelfs de bedoeling ze te bestrijden, terwijl zij toch feitelijk tegen de godsdienst werkten en de 2 vorige lieten aangroeien en ze zelfs op hun eigen bodem wortel lieten schieten.

Deze 3 werelden (a, b, c) waren alle met mekaar verbonden door drievoudig verstrengelde kanalen en door vele enkele touwen en stralen; zij werkten alle met een ongelooflijke inspanning en gaven zich grote moeite, maar alles wat zij voortbrachten was louter verwarring, wanordelijkheid, nacht, nood en wanhoop; al hun genezingen en verbeteringen waren slechts bedekking en dikwijls verplaatsing van de kwaal, die hierdoor nog verergerde.

In deze laatste kring en in de voorgaande zag ik, meest alle geleerden, vooral ook geneesheren en apothekers werkzaam.

1665.

Het vervolg van de vertoning weet ik niet meer nauwkeurig; het was de gehele wereld geworden, gelijk hij reilt en zeilt, met al haar zondig begeren, met de triomf van het kwaad.

Nu zag ik de verlichte wereld niet meer van de duistere gescheiden; ze was er onder vermengd, alles was door mekaar. Ik was en leefde er zelf in, wandelde erin rond en ik zag hoe vrienden en bekenden van mij naar de duistere gewesten afgleden, maar ik trok ze terug. Mijn eigen toestand weet ik niet meer juist; ik scheen met mijn zuster in een hol, als in een vagevuur te zijn. Het kind van mijn broer had ik gedurig bij de hand en hield het beschermend terug; mijn vader en moeder waren bij mij.

Eenmaal kwam ook het Kindje Jezus bij mij en bracht mij iets, ik weet niet meer wat. Ik hief het Kindje Jezus ook in de hoogte en wenkte ermee naar mijn afdwalende vrienden, die dan naar mij terug gelopen kwamen.

Ook W. ... wankelde; ook de Pelgrim liep vaak, gevaarlijk filosoferend, rond het rijk van de macht, maar zij kwamen tenslotte allen tot mij terug, ja, ook B. ... die zeer ver afgedwaald was.

Het slot van het visioen weet ik niet meer nauwkeurig; het stelde een soort van oogst voor. Ik zag het graan afsnijden, dorsen en ziften; vervolgens de tarwe scheiden van het kaf en het onkruid,

die verbrand werden, en ik liep met mijn vrienden naar de verlichte zijde van de akker.

Nota van de Pelgrim.

Het was onmogelijk dit grootse visioen in zijn geheel weer te geven met de eigen woorden van de zuster, daar zij vele dingen tweemaal vertelde of vermengde.

Overigens bevat dit verhaal niets wat ze niet heeft gezegd, integendeel veel min. Alleen is hier een juister volgorde aan haar mededelingen gegeven, zoals zijzelf het heeft bekend, toen ik haar achteraf de redactie voorlas.

Zij zag in elk van die werelden of kringen een geheel planten- en dierenrijk, die op die werelden een fysieke, morele en mystieke betrekking hadden, gelijk zij ook zag het misbruik dat in die werelden in deze 3 opzichten van de schepselen gemaakt werd.

Zij zag de betekenis van de dieren in hun reële en zinnebeeldige betrekking tot de zonden en tot de eraan tegenovergestelde deugden.

Zij zag het doen en laten der gevallen wereld buiten de Kerk, hoe ze door haar misdrijven de duivel persoonlijk en onmiddellijk en in de natuur middellijk (= impliciet, indirect, langs een omweg, niet rechtstreeks) of onrechtstreeks dient, en hoe ze in haar hoogmoedige gedachten en zelfverwaandheid zichzelf aanbidt en van zichzelf redding, geluk en heil verwacht⁸⁵⁰.

⁸⁵⁰ Hier willen wij dit groots visioen in enige regels essentieel en overzichtelijk trachten weer te geven.

De bezetenheid van de man is een beeld van de slechtheid van de wereld.

Deze slechtheid bestaat in 3 categorieën van mensen; ze vormen 3 rijken of knopen, 3 werelden.

- De slechtste dezer mensen zijn totaal bedorven, slecht in de hoogste graad, pervers, ontuchtig, gewetenloos, onrechtvaardig, versteend, haatdragend, wreed, goddeloos, wellustig, duivelsgezind, strijdend atheïst.

Onderrichtingen en genezingen (vervolg van nr. 1657).

1666.

30 januari. –

Hedenmorgen leerde de Heer weer in de school.

Ik herkende vele leerlingen, b.v. Saturninus, Natanael de bruidegom en Natanael Chased en Zacheüs.

Ook had men weer vele zieken naar Betanië gebracht.

Jezus had weer in het huis van Simon, de genezen melaatse, een maaltijd met de leerlingen, waarbij vele armen tegenwoordig waren, *aan wie Jezus ruimschoots meedeelde van alles wat voorhanden was. Hij liet zelfs nog anderen binnenroepen en mee eten.*

Dit verbitterde de huisheer, die de Farizeeën uit geheel Betanië op de hoogte daarvan bracht, wat ook in Jeruzalem aanleiding gaf tot het gerucht dat Jezus een verkwister was en alles voor het gepeupel te grabbel gooide.

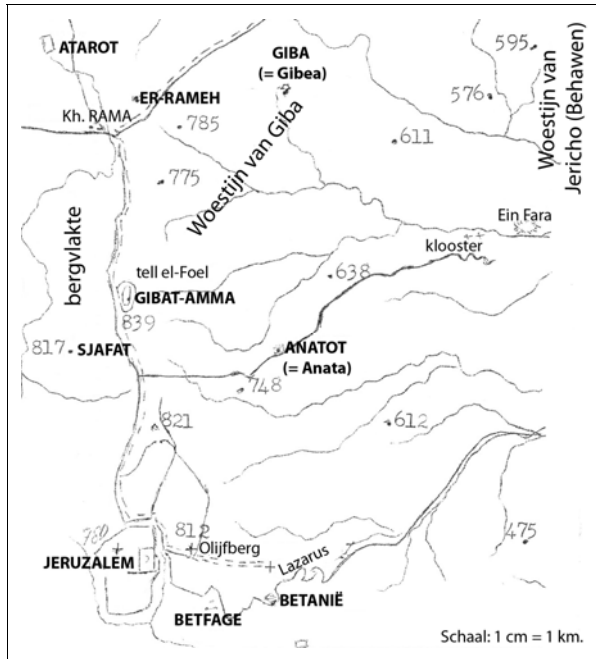
-
- De middelste soort geeft toe aan verlokking, zinnelijkheid, hartstocht, hovaardigheid, ijdelheid, bijgeloof, gierigheid en ook wellust in een verijnde vorm.
 - De minst slechte soort vertoont zelfs een schijn van goed, roemt de menslievendheid, bevordert de kunst en wetenschap, betoont zich weldadig, hulpvaardig, doch alles zonder en buiten God: het is liberalisme, socialisme, humanisme in hun beste betekenis.

Uit de minst slechte daalt men af naar de slechtere en uit deze in de slechtste.

- De beste verbergt haar slechtheid onder een schijn van goed en streeft aardse menslievende doeleinden na,
- de middelste is een verzameling van al wat begeerlijkheid, hebzucht, hoogmoed en ijdelheid en superstitie is,
- de slechtste is gewetenloze misdaad, formele duivelsdienst.

De wereld als geheel is verzonken in het kwaad, zegt de H. Joannes.

Jezus sliep weer in de herberg van de synagoge; de leerlingen en apostelen overnachtten in de herberg van de Gemeente vóór Betanië (bij Boequeia Dan).

1667.

31 januari. –

Ik zag Jezus opnieuw in Betanië helen en leren.
Men had zeer vele zieken aangebracht, en terwijl *Hij in de synagoge het volk onderrichtte*, had men, vanaf de synagoge tot bij het huis van Simon, een dubbele rij van tenten opgericht, waarin de zieken, allemaal mannen, nu lagen.

Bij deze gelegenheid trof mij ten eerste de bedaardheid, de gemoedsrust, ernst en statigheid van Jezus, terwijl Hij de zieken genas, en het stemde mij treurig daarbij te moeten bedenken hoe uitgestort en lichtzinnig dit dikwijls tevergeefs door de

geestelijken beproefd wordt. Hier waren geen melaatsen. Deze zie ik steeds in afgelegen plaatsen tot Jezus komen.

Jezus ging enige zieken stilzweigend voorbij en andere vermaande Hij zonder hen te genezen; zij moesten zich eerst beteren.

Hij was meestentijds door 3 leerlingen gevolgd; 2 gingen aan zijn zijden, doch een weinig achterwaarts en een derde hield zich vlak achter Hem; het was of zij zijn levieten of assistenten waren (of als diaken en subdiaken in de mis).

Hier was geen gedrom rondom de Heer, hoewel gedurig vele mensen op enige afstand om Hem stonden of Hem volgden.

Bij het genezen der zieken ging Hij aan de ene kant de straat af en aan de andere kant weer op, en Hij genas op zeer verschillende wijzen.

- Enige nam Hij bij de hand en beval hun op te staan;
- anderen raakte Hij aan;
- ik zag een waterzuchtige die Hij met de hand vanaf het hoofd tot op het lijf bestreek en die aanstonds dunner werd, want het water drong in een stroom van zweet uit Hem. Ik zag het van zijn hoofd over het lijf aflopen.

Vele genezenen wierpen zich voor Jezus op het aangezicht neer; de leerlingen die Hem ter zijde stonden, richtten ze op en leidden ze weg. *In de school of synagoge teruggekeerd liet Jezus zitplaatsen voor de genezenen dicht bij Hem aanbrengen en hield een leerrede.*

1668.

1 februari. –

In Betanië zag ik Jezus de leerlingen twee en twee naar de omstreken uitzenden om de mensen te

onderrichten en zieken te genezen. Daarna moesten de enen naar Betanië, de anderen naar Betfage terugkeren.

Hierop zag ik Jezus zelf met de 3 zogenaamde zwijgzame leerlingen naar een kleine stad gaan, die een paar uren ten zuiden van Betanië gelegen was. Ik had eerst gemeend dat Hij naar die stad trok op de weg van Bethlehem, waar Lazarus zich nu ophoudt, maar ik zag Hem in het ander (in het eerst vermelde) stadje genezingen doen. (Stadje op de weg naar Bethlehem = Mizpa 1).

Zo zag ik Hem in het huis gaan van een man die Hij vroeger van stomheid genezen had, maar die man had weer gezondigd en was nu lam geworden; zijn handen en vingers waren gans krom getrokken. *Ik zag dat Jezus hem vermaande en hem aanraakte, zodat Hij weer genezen opstond.*

2 februari. –

Ik zag Jezus in dit (zelfde) stadje heden ook verscheidene bleke, bedlegerige meisjes genezen; zij waren maanzuchtig en de dood nabij; nu eens weenden, dan lachten zij weer hevig.

Ik zag Jezus deze avond (van 2 februari) vóór de sabbat weer te Betanië terug. Hij begaf zich naar de synagoge (ten sabbat). Ik hoorde dat zijn joodse vijanden godslasterlijk en zelfgenoegzaam snoefden dat Hij toch niet doen kon, hetgeen God voor de kinderen van Israël gedaan had, namelijk had Hij in de woestijn het manna laten nederdalen, en dergelijke dingen (cfr. Joa. 6, 31). Zij waren zeer vijandig jegens Hem.

Ook hoorde ik zeer duidelijk zijn onderricht heel de nacht, maar ik kan het niet meer herhalen.

Hij sliep deze nacht (tussen 2 en 3 februari) niet in Betanië, maar buiten het dorp in de herberg van de leerlingen (bij Boequeia Dan).

(Hij had dan waarschijnlijk tot middernacht gesproken, daarna gerust).

3 februari; Sabbat. –

Heden heb ik Jezus in de synagoge het volk horen onderrichten. De maaltijd was in het huis van Simon de Farizeeër (melaatse), die nu niet meer zo ontevreden en dwars was als onlangs.

Vervolgens deed Jezus een leerrede en ging weer slapen in de herberg der leerlingen vóór Betanië (bij Boequeia Dan).

Jezus gaat naar een buitengoed van Lazarus.

1669.

4 februari. –

Tot Jezus kwamen 3 geheime leerlingen (die in Hem geloofden en Hem in het verborgen aanhingen, te onderscheiden van de 3 zwijgzame leerlingen); ze kwamen van Jeruzalem en vroegen Hem waarom Hij hen zo lang verlaten had en zoveel in andere gewesten verricht had, waarvan zij niets vernomen hadden?

Ik hoorde toen een antwoord van Hem, waarvan ik nog iets onthouden heb. *Hij sprak van tapijten en andere kostbare voorwerpen. Na een zekere tijd is men er gewoon aan geworden, maar men vindt ze weer mooi en als geheel nieuw, als men ze een tijdlang weggeborgen en niet gebruikt of gezien heeft.*

(Indrukwekkende waarheid, ook in het geestelijk leven toepasselijk: een treffend boek, door het dagelijks gebruik gewoon geworden, maar dan **een tijdlang ter zijde gelegd, herwint zijn schoonheid**).

Ook zegde Hij dat de zaaiër, die zijn zaad ineens, op hetzelfde tijdstip en op één plaats uitwerpt, zich aan

het gevaar blootstelt, al zijn moeite door een ramp, b.v. door de hagel verwoest te zien; zo kan de vrucht van onderricht, hulp en genezingen minder gemakkelijk verijdeld worden, wanneer men deze over tijd en plaats verdeelt. Zó ongeveer schijnt mij zijn antwoord geluid te hebben.

1670.

Van deze 3 geheime leerlingen heb ik slechts het volgende onthouden.

- De 1^e was een der zonen van de oude Simeon, die gestorven is na de opdracht van Christus in de tempel; hij heette Obed en werd, geloof ik, met Jakobus of met een andere der eerste martelaren te Jeruzalem ter dood gebracht.
- De 2^e was een zoon of verwant van Veronika; ook deze werd voor het geloof gedood; ik heb nog het visioen voor ogen hoe zijn beenderen verbrand werden.
- De 3^e, een verwant van Joanna Chusa, kende Jezus reeds, toen deze op twaalfjarige leeftijd te Jeruzalem was achtergebleven. Later vergezelde hij de apostelen Simon en Taddeüs op hun missietochten, werd bisschop te Kedar en leefde een tijdlang als kluisenaar in Egypte, in het gewest waar de dadelboom stond, die bij de vlucht der H. Familie, zijn kroon had neergebogen, zodat Maria zijn vruchten kon plukken om haar honger te stillen.

De boom stond in een kreupelhoutbos; als zij weg waren, kwamen nog vele herderskinderen tot de boom om de rest van zijn vruchten te plukken. In dit alles lag een symbolische betekenis en een zegen. Het geschiedde niet ver van de grote stroom van Egypte. Ik zag daar vele kanalen zich naar een overstroming richten. (Hoogst waarschijnlijk naar het meer Menzalez met nog andere strandmeren: *ich sah so viele Gräben zur Uberschwemmung ziehen.*) (cfr. fasc. 7, nr. 179).

Die leerling stierf op de leeftijd van 100 of 110 jaar.

Nu brachten deze leerlingen slecht nieuws mee; zij vertelden aan Jezus dat de hogepriesters en Farizeeën voornemens waren in alle omliggende plaatsen van Jeruzalem partijgenoten en aanhangers op wacht te stellen om Hem gevangen te nemen, zodra Hij zich zou vertonen.

Na deze tijding nam Jezus slechts de 2 laatst aangenomen leerlingen, Selam van Kedar en Silvanus uit het gewest van Sikar, met zich mee en ging met hen de ganse nacht door (tussen 4 en 5 februari) naar het landgoed van Lazarus, dat bij een vesting gelegen was en waar Lazarus op dit ogenblik verbleef⁸⁵¹.

Tot vóór 2 dagen was Lazarus nog in het stadje tussen Betanië en Bethlehem, in welks nabijheid de H. Driekoningen op hun reis naar Bethlehem gerust hadden (fasc. 6, nr. 148 en voetnoot 337), maar op een tijding van Jezus was Lazarus van daar naar zijn landgoed gegaan.

Jezus had dus wel geweten, eer de geheime leerlingen van Jeruzalem Hem het voormelde bericht brachten, dat het raadzaam was zich te verwijderen, en dit maakt het mij nu ook duidelijk waarom Hij reeds 2 nachten niet in Betanië, maar buiten het dorp in de herberg van de leerlingen geslapen had.

1671.

5 februari. –

Heden vroeg, nog in het donker, zag ik Jezus met de 2 leerlingen bij het huis nabij de vesting aankomen.

⁸⁵¹ Volgens fasc. 9, nr. 236, was één van de 3 landgoederen van Lazarus bij de vesting Herodium gelegen.

Stad en vesting Herodium werden door Herodes de Grote opgetrokken op en bij de berg die nu dj. Foreidis of Hordos heet, 6 km ten zuidoosten van Bethlehem.

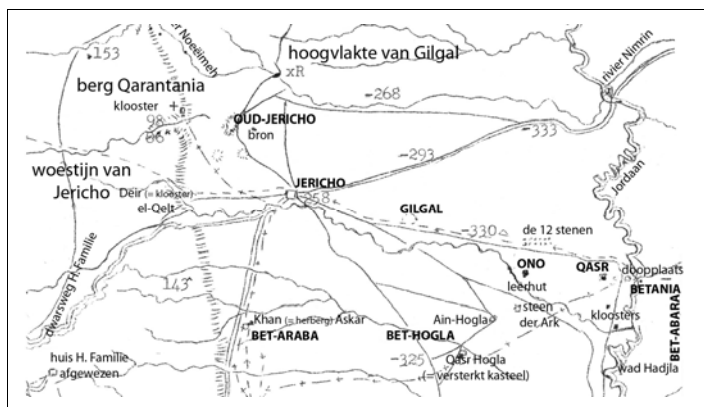
(Flavius Josephus beschrijft de heerlijkheid van Herodes paleis op de kegelvormige heuveltop en voegt er aan toe: “Ook aan de voet van de berg stonden zeer mooie gebouwen, die een grote aantrekkelijkheid ontleenden aan de overvloed van water, dat door leidingen uit verre gewesten naar hier gebracht werd. In het landschap stonden zo vele huizen, dat ze op een stad geleken, waarvan de berg die ze beheerste, als de citadel was.” Ant. III, 58).

Het landgoed van Lazarus kan men dus veronderstellen tussen een van die huizen in het landschap.

Jezus klopte aan de deur van de hofmuur. Lazarus zelf kwam met een gedempt licht de deur openen en hij leidde Jezus in een zaal van het huis. Hier waren Nikodemus, Jozef van Arimatea, Joannes Markus, en Jaïr, de tweede zoon van Simeon bijeen. Nadat zij Jezus welkom geheten hadden, wasten zij Hem de voeten en gebruikten dan samen een maal.

Het huis was door een gracht omgeven.

Ik hoorde dat Jezus nogmaals naar de stad wilde gaan, waar Hij, vóór de opwekking van Lazarus, zoveel kinderen gezegend had en daarna in een soort hospitaal in dit gewest melaatsen had genezen. Ik meen dat die stad Betabara heet (cfr. fasc. 27, nrs. 1448-1451).

Toestand van de zienster in deze tijd.

In het oorspronkelijk werk heeft Brentano de volgende uiteenzetting geplaatst als inleiding op een nieuw hoofdstuk. Hier is ze wellicht beter op haar plaats.

1672.

In 1821 viel de zondag van Septuagesima of eerste zondag van de voorvasten op 4 februari (nr. 1669). Met deze datum kwam K., zoals ieder jaar met het begin van de voorvasten, in een eigenaardige lijdenstoestand, die tot paaszondag duurde.

Zij werd door inwendige verlatenheid en dorheid overvallen, die meer en meer toenamen en haar uiteindelijk van alle gevoelige troost en waarneembare goddelijke bijstand beroofden.

Zonder enige troostelijke genadehulp, zonder in- of uitwendige gevoelige steun was zij ten prooi aan allerlei pijnen en smarten naar lichaam en ziel, aan ziekten die zij ten voordele van de medemens op zich nam of van anderen overnam, aan eigen boetplegingen en aan hevige zoenlijden, haar door God overgezonden.

Gewoonlijk toonde God haar onder zinnebeelden al dat lijden van de aanstaande vastentijd vooraf, opdat zij, door het vrijwillig en graag aan te nemen, God een des te welgevalliger offer zou kunnen brengen.

“De vrijdag na Septuagesima,” (dus op 9 februari 1821), zo zei ze tot de Pelgrim, “heeft mijn Bruidegom mij een nieuw zwart kleed aangetrokken; het was met kruisen bezaaid, maar dit was nog onvoldoende. Hij voegde er nog vele bij, terwijl Hij me telkens weer zeer vriendelijk vroeg of ik ook nog dat er wilde bijnemen.

Hij sprak: “Zo weinig mensen zijn er die willen lijden, en nochtans valt er zoveel uit te boeten, te herstellen; overal is er zoveel te helpen.”

Toen nam ik de gehele last bereidwillig op mij en *Hij zei me dat ik alles gedurende 10 weken zonder gevoelige steun geduldig moest verdragen, maar dat ik na die*

*tijdspanne getroost en geholpen zou worden.
Het onverstand van mijn omgeving zou groot genoeg
zijn om mij de dood te veroorzaken, maar alles moest
ik moedig en geduldig doorworstelen.*

Sedert ik met dat zwarte gewaad bekleed ben, doorboort mij alles; alles wondt en verscheurt mij. Ik zie alle harten en wat erin omgaat, alle gevoelens; ik zie, ik hoor alles wat over en tegen mij gezegd wordt!; het is mij een helse kwelling!”

De lezer zal het dus begrijpelijk vinden dat de Pelgrim in deze 10 weken geen uitvoeriger mededelingen heeft kunnen bekomen, dan die welke hem hierna aangeboden worden; hij kan er ook uit besluiten welke moeite het de schrijver, zowel als de verhaalster gekost heeft, om de volgende fragmenten uit die zee van bittere smarten te redden.

Erger nog was het in de dagen tussen 5 en 15 februari, waarin de mededelingen nagenoeg onderbroken waren. Immers, haar oude geestelijke vriend, priester Lambert, die wegens de revolutie uit Amiens en Frankrijk uitgeweken was, had zij op 9 februari door de dood verloren. Om hem eerst de genade van een zalige dood en daarna een spoedige verlossing uit de louteringsplaats te bekomen, had zij de lichaamsspijnen van de stervende mee geleden en het grootst denkbare lijden op zich genomen.

Door die overmaat van lijden gedwarsboomd, kon zij in de volgende dagen slechts de hier volgende karige mededelingen doen.

Aan deze nota voegen wij toe: Wie haar leven enigermate kent – in dit dubbel jubeljaar van de zienster, 1974, hebben wij een beschrijving van haar leven in 2 lijvige boekdelen uitgegeven – kan er zich niet genoeg over verbazen, dat zulk een uitgebreide literatuur over de heilsgeschiedenis uit de verzameling van haar mededelingen is kunnen ontstaan, maar toch mogen wij bedenken dat de dagelijkse communie haar telkens een aanzienlijke rustpoos in haar lijden verschafte en nieuwe krachten meedeelde.

Niets zo stichtelijk als haar leven; het is te bekomen bij de uitgever van deze visioenen in dit tijdschrift 'Emmanuel'.

Afgezien van enige waarlijk interessante en belangrijke uitvoeriger mededelingen zullen de verhalen karig blijven tot het begin van Jezus' lijden.

Jezus in de streek van de Jordaan.

1673.

6-10 februari. –

Ik zag Jezus met Selam en Silvanus sedert de laatste dagen over de Jordaan te Betabara, waar Hij eens zo vele kinderen gezegend heeft. *Hij heeft daar de sabbat gevierd, en mensen, die Hij daar voorheen genezen en bekeerd had, opnieuw vermaand.*

10 februari; Sabbat. –

Geen mededelingen.

Jezus zal waarschijnlijk hier in de synagoge geleerd hebben.

11 februari. –

Op 11 februari zei de zienster opeens en spontaan, als iemand die iets ziet op het ogenblik dat het gebeurt: Nu is Onze Heer naar Ebrian gegaan.

Dit plaatsje ligt ongeveer een half uur van de grote stad (Jericho).

Hij is te Betabara geweest. *Hier in het dorp heeft Hij 2 blinden genezen.* Selam en Silvanus waren bij Hem.

Hier kwamen nog tot Jezus: Andreas, Judas, Tomas, Jakobus de Mindere, Taddeüs, Zacheüs, een leerling van Jeruzalem, een verwant van Veronika, een leerling van Betanië, die van Lazarus opwekking getuige was geweest, en daarboven nog 7 andere leerlingen. Diegene welke van Jeruzalem waren, heb ik naar Betanië zien gaan om de anderen af te halen (om dan samen naar Jezus te gaan), en daardoor weet ik vanwaar zij kwamen, maar ik heb de tijd niet om al hun wegen tot nu toe te beschrijven.

Eer Judas van Betanië wegging, zag ik de H. Maagd met hem spreken en hem dringend vermanen zich te matigen, op zichzelf te letten en zich niet zo met alles in te laten.

Bemerking bij dit nummer:

Een korte nota van Brentano op het woord Ebrian, laten wij weg als foutief; hij meent dat door Ebrian bedoeld is Efron, maar te Efron komt Jezus eerst morgen.

1674.

Ik zag dat Jezus in die kleine stad nog blinden, lammen, stommen en doven genas, die men Hem voorgesteld had, en dat Hij ook een duivel uitdreef.

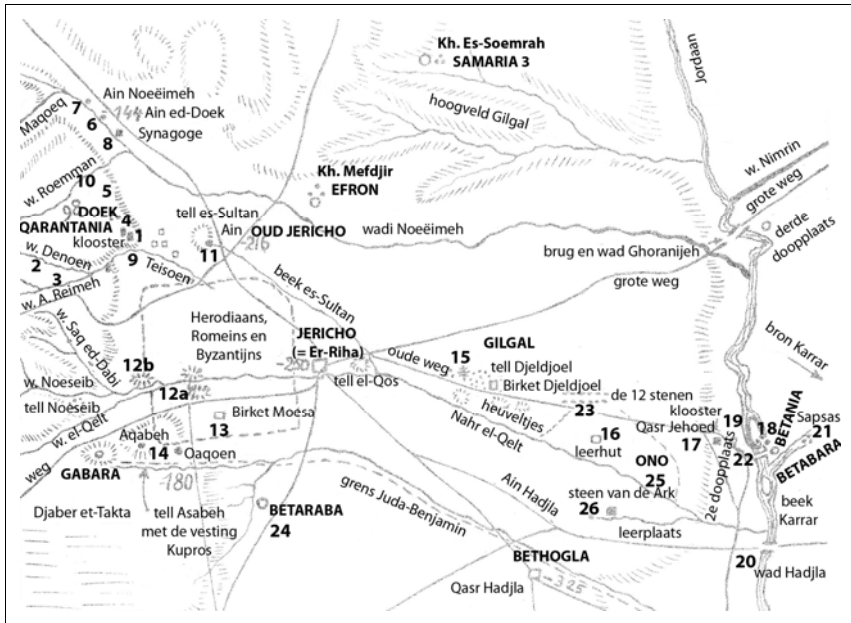
Hij heeft hier geherbergd bij een dienaar in de synagoge van Jericho. (Hieruit kan men enigszins besluiten dat Ebrian één van de kleine dorpen was rond Jericho, een dorp ten zuiden).

12 februari. –

Hedenavond trok Jezus naar een stad een uur ten noorden van Jericho, waar een soort toevluchtshuis was voor zieken en armen. Hij overnachtte in een herberg, *waar Hij een oude, blinde man het gezicht terugschonk.* Hij had deze man bij zijn vroegere genezingen eens overgeslagen, toen Hij bij dezelfde stad 2 blinden genas met een mengsel van aarde en speeksel.

Nu heeft Hij deze man met een enkel woord weer ziende gemaakt.

De stad (Efron) ligt aan de grote weg (zie kaarten in fasc. 27, nr. 1460, voetnoot 786 en nr. 1464).

Van daar keerde de Heer naar het kasteeltje van Lazarus terug.

13 februari. –

Van het kasteeltje ging Jezus heden met Lazarus naar Betanië.
De H. Vrouwen kwamen hun tegemoet.

14 februari. –

Geen mededelingen om reden van K.'s lijdende toestand.

Jezus te Jeruzalem en te Betanië.

1675.

15 februari = 30 Sebat. –

Deze avond ging Jezus van Betanië naar de tempel. Zijn Moeder deed Hem een eindweegs uitgeleide en *Hij bereidde haar voor op zijn lijden.*

Hij zegde haar dat de tijd naderde, waarin de voorzeggíng van Simeon: “Een zwaard zal uw ziel doorboren” in vervulling zou gaan; dat men Hem ongenadig en zonder erbarmen zou verraden, gevangen nemen, mishandelen en als een booswicht terechtstellen, en dat zij dit zou moeten aanzien.

Hierover sprak Jezus zeer lang met zijn Moeder, die zich zo iets volstrekt niet kon indenken, noch er dieper over durfde nadenken.

Jezus heeft in het huis van Maria Markus, moeder van Joannes Markus, geslapen. Dit huis staat zowat een kwartier van de tempel en staat als buiten of vóór de stad.

16 februari = 1 Adar; Nieuwe Maan. –

Geen mededelingen.

1676.

17 februari; Sabbat. –

Heden deed Jezus in de tempel, nadat de Joden hem verlaten hadden, een openbare en zeer ernstige lering.

Alle apostelen waren in Jeruzalem en zij kwamen van verschillende zijden in de tempel. *Jezus hield zijn leerrede in een ronde zaal, waar vele gestoelten en trapbanken voor de toehoorders aangebracht*

waren⁸⁵²; het was dezelfde plaats, waar Hij in zijn 12^e jaar opgetreden was en onderwezen had.

Vele mensen waren daar samengekomen.

Zijn lijden is eigenlijk reeds begonnen, want zijn ziel is van droefheid over de boosheid der mensen verscheurd.

Hij sliep deze nacht in de herberg vóór de Bethlehemse poort⁸⁵³, waar Maria een paar dagen herbergde, toen zij Hem, 40 dagen na zijn geboorte, in de tempel ging opofferen (fasc. 6, nr. 165).

1677.

18 februari. –

Heden hoorde ik nogmaals een lering van Jezus in de tempel. Daarna herbergde Hij nogmaals in dezelfde herberg vóór dezelfde poort, waar Maria inkeerde, toen zij Jezus ging opofferen. Daar waren vele kamers naast elkaar en een man had er het opzicht over.

Toen de Heer heden in de tempel ging, waren bij Hem slechts Petrus, Joannes en een andere apostel met zwart haar, Jakobus, meen ik (cfr. nr. 1641, voetnoot 844); de overige apostelen kwamen afzonderlijk. *Eerst begon Hij met zijn lering, nadat de Farizeeën de hunne geëindigd hadden.* De leerstoel was op een verhoog met trappen en met traliën omringd. (Vermoedelijk betekent dit: de borstwering van het spreekverhoog was van traliëwerk). Rondom de leerstoel stegen

⁸⁵² Bedoeld is de vestibule of portaal van de eigenlijke tempel.

De moeilijkheden die K.'s mededelingen in verband met die zaal kunnen meebrengen, zijn besproken in fasc. 7, nr. 199, voetnoot 421.

Eigenlijk is deze zaal rechthoekig, maar de kring waarin de gestoelten en banken rondom de kathedra (= spreekgestoelte; vooral de leerstoel van een hoogleraar) geschaard staan, maken de indruk van een ronde zaal.

⁸⁵³ De herberg vóór de Bethlehemspoort, d.i. vóór de poort waaruit men naar Bethlehem gaat, ligt een kwartier buiten de stad en werd reeds besproken en gelokaliseerd, in het leven der H. Maagd, fasc. 4, nr. 103, voetnoot 221, te Qatamin.

kringvormige zitplaatsen trapsgewijze omhoog. Ook de Farizeeën kwamen eenmaal luisteren.

In de stad waren vele leerlingen; de apostelen en de leerlingen herbergden meest te Betanië bij Lazarus, die in zijn huis teruggekeerd was, waar ook Maria zich ophield.

19 februari. –

Heden zag ik de Heer reeds 's morgens in de tempel onderwijzen en daarin blijven tot na de middag.

Midden in de namiddag evenwel begaf Hij zich naar Betanië en de vrouwen kwamen Hem tegemoet.

1678.

20 februari. –

Ik heb de Heer deze morgen gezien in Betfage, terwijl Hij op weg was naar Jeruzalem. Een deel der apostelen en leerlingen herbergden in Betanië, een ander deel in Jeruzalem.

Nikodemus, Jozef van Arimatea, de 3 zonen van Simeon en andere geheime leerlingen van Jeruzalem *aanhoorden zijn lering niet in het openbaar, maar, wanneer de Farizeeën niet tegenwoordig waren, luisterden zij vanuit schuilhoeken toe.* Telkens gingen nooit meer dan 3 apostelen in de tempel tegelijk met Hem; de overigen volgden gespreid.

21 februari. –

Sedert vrijdag, de 16^e (februari) heb ik nu (dagelijks) zijn lering gehoord. Deze alleen heeft mij getroost en opgebeurd in mijn inwendige kwellingen en uitwendige tegenkantingen en bekommernissen. Ik meen ook er nog wat van

te weten. Laat ik een ogenblik nadenken.
In elk geval weet ik nog dit.

Jezus komt in zijn predicatie in de tempel telkens terug op een verwilderde, vervuilde akker, die men voorzichtig moet behandelen om de goede tarwehalmen niet gezamenlijk met het onkruid uit te rukken (cfr. Mt. 13, 29), opdat ze kunnen voortgroeien.

Terwijl Hij hierover sprak, heb ik in een bijvisioen ook die akker en die tarwe gezien, en daarbij aan mijn jeugd gedacht, waarin ik bij het zien van dergelijke verschijnselen of voorwerpen in de natuur, telkens zulke parabellen overwoog.

Jezus zei in deze lering zo treffend de waarheid tegen de Farizeeën, dat zij, niettegenstaande hun verbittering, een zekere vreugde in hun ziel aan zijn welsprekend woord beleefden.

22 februari. –

Geen mededelingen.

1679.

23 februari. –

Jezus was heden tot tegen de avond bij zijn vrienden in Betanië.
Ik zag Hem in de Gemeenteherberg (bij Boequeia Dan) met zijn Moeder spreken over zijn aanstaand lijden; zij stonden in het voorhof van het huis in een loofhut, die boven open was. Nu gaat Hij naar Jeruzalem ten sabbat; ik zie Hem gaan.

Later vertelde zij:

Ik zag Hem in de tempel zijn lering beginnen, nadat de Farizeeën er uitgegaan waren; zij waren zeer verbitterd en sloten de tempel, om te beletten dat de toeloop tot

Jezus nog groter werd. *Jezus bleef leren tot diep in de nacht. Hij maakte geen levendige gebaren of bewegingen, maar sprak eenvoudig en rustig.* Slechts wendde Hij zich nu even naar deze, dan naar gene zijde.

Ik heb Hem ook horen zeggen dat Hij voor 3 soorten van mensen gekomen was, en ik zag dat Hij in 3 verschillende richtingen van de tempel wees, naar 3 wereldstreken, waarin alles begrepen was.

Hij had hun ook reeds buiten de tempel gezegd, dat zij (nl. de apostelen) Hem, wanneer Hij hen verlaten had, in de middag moesten zoeken.

Petrus, die nog altijd even stoutmoedig is, vroeg wat Hij bedoelde met dit ‘in de middag’?

Dan hoorde ik Jezus hem antwoorden: “In de middag staat de zon boven ons en werpt geen schaduw en te middernacht heerst volslagen duisternis.

Gij moet Me in de middag zoeken.

Gij zult mij ook in de middag vinden, nl. in Uzelf, wanneer (in uzelf) geen schaduw meer heerst.”

(Als de beletselen der volmaakte vereniging, eigenliefde, aardsgezindheid, gehechtheden vernietigd zijn.)

Ik heb ook gevoeld dat Hij nog meer bedoelde dan dit, en dat er iets van windstreken door aangeduid werd.

Ik heb nog andere soortgelijke woorden gehoord, maar ben die weer vergeten.

Heden heeft Jezus overnacht in de herberg vóór de stadspoort.

1680.

24 februari; Sabbat. –

Jezus preekte 's morgens in de tempelen en nam te 3 uur in de namiddag in het huis van Maria Markus de maaltijd met de apostelen en leerlingen; zij waren wel ten getale van 20; onder hen was een zoon van Simeon. Ook Veronika was in het huis, doch heimelijk.

Ik vernam bij deze gelegenheid dat de priester Simeon met Anna, van Bethlehem uit (?), verwant geweest is; (*Ich erfuhr hierbei dass der Priester Simeon mit Anna von Bethlehem aus (?) verwandt gewesen*).

Jezus overnachtte nogmaals in de herberg vóór Jeruzalem.

24 februari. –

Ik heb Jezus heden weer zien preken in de tempel; ik heb er ook iets van verstaan. De vijandig gezinde Joden begonnen reeds stouter te worden. Zelfs hadden zij heden het hek rond de leerstoel en de leerstoel zelf gesloten. Maar toen Jezus met de leerlingen in de zaal kwam, greep Hij het hek en het sprong open; zo ook ging de leerstoel open, zodra Hij met zijn hand het slot greep.

Ik herinner mij dat vele leerlingen van Joannes de Doper en heimelijke aanhangers van Jezus tegenwoordig waren en *dat Hij begon met over Joannes te spreken en over de mening die zij zich van zijn voorloper en van Hem gevormd hadden. Me docht dat Hij hun te verstaan wilde geven dat zij zich openlijk bekend zouden maken,* maar zij vreesden zichzelf te verraden.

Ik heb ook gehoord dat Hij een parabel vertelde van een man en zijn 2 zonen, die voor hun vader een akker omploegen en bezaaien moesten.

De ene zoon zei: het is goed, ik zal het doen, maar deed het niet; de andere weigerde, maar kreeg berouw en volbracht dan het bevel.

Jezus leerde lang hierover (Mt. 21, 28-32).

Later, na zijn intocht in Jeruzalem heeft Hij nogmaals zulk een parabel verteld en verklaard.

Heden ging Hij in het huis van Lazarus te Betanië overnachten; Hij bezocht ook de H. Vrouwen; zij bevonden zich niet in het huis van Lazarus, maar in het huis, waar Marta en Magdalena waren, toen Hij Lazarus van de dood kwam opwekken (fasc. 27, nr. 1481).

26 februari. –

Geen mededelingen.

1681.

27 februari. –

Ik zag Jezus heden in de tempel onderwijzen.

De leerlingen waren er vóór Hem aangekomen en hadden de tempel geopend. *Hij leerde nog, gelijk gisteren, in parabelen*, nam 's avonds de maaltijd bij Joannes Markus en sliep in Betanië.

28 februari. –

Ik zag de Heer van Betanië naar Jeruzalem ten tempel gaan. Op de weg smeekte een blinde Hem dringend om genezing, maar Jezus ging Hem voorbij. De leerlingen waren daarover niet tevreden, maar in de tempel gekomen *zegde Jezus hun om welke reden Hij die man niet genezen had. Hij zei dat die man nog blinder was naar de ziel dan naar het lichaam.*

Hij hield heden een zeer ernstige redevoering en zei dat er velen tegenwoordig waren, die niet aan Hem geloofden, en Hem slechts wegens zijn wonderen naliëpen, en dezen zouden Hem in het beslissende uur van de beproëving verlaten. Zij geleken op diegenen die Hem naliëpen, omdat Hij hen met aardse spijs gevoed had, en die Hem daarna hadden verlaten (Joa. 6, 26).

Hij zei dat dergelijke toehoorders, die niet tot een besluit konden komen, zich best aanstonds zouden verwijderen. Ook zag ik dat, ten gevolge van deze redevoering, zeer velen inderdaad weggingen, en niet veel meer dan honderd om de Heer verzameld bleven.

Op zijn terugweg naar Betanië zag ik Hem ook over die afvalligheid leren.

1 maart. –

Donderdags zag ik Onze Heer eerst tegen de avond naar de tempel gaan. Zes apostelen en leerlingen gingen achter Hem. Zelf zette Hij alle stoelen in de zalen uit de weg en in orde. De leerlingen verwonderden er zich over dat Hij zich tot zulk dienstwerk leende, maar *Hij knoopte daar mooie lessen aan vast en voegde er aan toe dat Hij binnenkort van hen zou moeten scheiden.*

2 maart. –

‘s Vrijdags kwam de Heer tegen de avond van Betanië ten sabbat in de tempel en at in het huis van Joannes Markus.

Ook de H. Vrouwen van Betanië waren daar, en zo ook Lazarus, maar deze vierde de sabbat niet in de tempel. Hij verschijnt (sedert zijn opwekking) zelden in het openbaar.

Alle mensen die gisteren in de tempel naar Jezus' rede geluisterd hadden, waren er heden weer.

Jezus en de zijnen sliepen in Betanië.

Grote leerrede in de tempel. – Aankomst van nieuwe leerlingen uit Sikdor.

1682.

3 maart; Sabbat. –

Op 3 maart, te 4 uur in de namiddag vertelde de zienster:

Ik heb heden Jezus van in de morgen tot dit ogenblik in de tempel horen onderrichten. Dit heeft mij in mijn ellende, na een smartvolle nacht en na een morgen vol pijn en kommer, waarlijk verkwikt.

Alleen 's middags onderbrak Jezus een poze zijn leerrede om wat spijs te gebruiken en weer op krachten te komen. Daarna hernam Hij zijn lering. Veel daarvan staat mij nog voor ogen, maar het is mij onmogelijk alles in dezelfde volgorde te herhalen, want sommige dingen leerde Hij in een speciale zaal voor de apostelen en leerlingen, en andere zó, dat gedeeltelijk ook de Farizeeën, die Hem bespieden, gedeeltelijk ook andere Joden Hem konden horen.

Aan de apostelen en leerlingen maakte Hij in algemene woorden veel toekomstige feiten en voorvallen bekend, zonder nochtans iemand bij name te noemen, maar mij trad alles wat Hij daarmee bedoelde, zoals gewoonlijk, in bijvisioenen, in beelden, voor ogen. In het vertellen zal ik niet aanstonds kunnen onderscheiden wat ik Jezus heb horen zeggen van wat ik, naar aanleiding van zijn woorden, in taferelen gezien heb, maar dit zal men wellicht zelf wel kunnen.

Jezus sprak veel over de vervalste deugden, van een liefde die nog vol eigenliefde en genotzucht is, van een ootmoed waarin zich ijdelheid mengt.

Hij verklaarde hoe fijn het boze overal binnensluipt. Hij zei dat velen zelfs nog in de waan verkeerden dat een wereldlijk rijk op handen was en in dit rijk een ambt hoopten te bekomen; zij geloofden zonder lijden bij Hem iets te worden. Had zelfs niet de deugdzame moeder van de zonen van Zebedeüs Hem om de eerste plaatsen in zijn Rijk voor haar zonen gevraagd?

Hij zei ook dat men geen dode schatten mocht verzamelen en weidde breedvoerig uit over de gierigheid, en wel zo, dat ik voelde dat Hij daarmee toespelingen op Judas maakte.

Ook sprak Hij over de versterving, het vasten, het bidden, en al zulke oefeningen, die zo gemakkelijk door schijnheiligheid en ijdelheid bedorven worden (Mt. 5).

Hij herinnerde hen aan de woede van de Farizeeën wegens het aftrekken van koornaren het vorige jaar omstreeks deze tijd (op 5 april, nu is het 3 maart).

Hij herhaalde vele leringen en legde verscheidene omstandigheden uit zijn vroeger leven uit. Hij sprak van zijn laatste afwezigheid en prees het gedrag van de leerlingen gedurende die tijd. Ook prees Hij de jongens die Hem vergezeld hadden, loofde hun geheimhouding, hun gehoorzaamheid en beklemtoonde in welk een vrede en goede verstandhouding de reis verlopen was; zijn woorden hierover waren zeer aandoenlijk.

Daarna maakte Hij gewag van zijn snel naderend lijden en zei dat Hij eerst nog plechtig in Jeruzalem ingehaald zou worden (op 15 maart).

1683.

Hij sprak over Maria, zijn Moeder naar het vlees, en over het grote lijden dat haar te wachten stond; over zijn zending en haar nabije vervulling, over het vreselijk lijden dat men Hem zou aandoen. Maar Hij voegde er aan toe, dat Hij moest lijden, ja, eindeloos veel lijden, om voor de zonden te voldoen. Hij sprak daarbij over de diepe bedorvenheid en schuld der mensen, ten gevolge waarvan niemand zonder zijn lijden gerechtvaardigd kan worden (Hebr. 9, 16-23).

Toen Hij van zijn lijden en voldoening voor de zonden sprak, begonnen de Joden te razen, te lachen en te smaden; zij fluisterden onderling en wisselden grimmige oogslagen; zelfs gingen enigen buiten en spraken daar met straatvolk, dat gehoord scheen om daar spionagedienst te verrichten. Het scheen mij een afgesproken complot om Jezus te verrassen en gevangen te nemen.

Maar Jezus zei tot de zijnen dat zij zich daarover niet ongerust hoefden te maken, dat zijn tijd nog niet gekomen was, en dat deze vijandige opzet en smaad reeds een aanvang en een onderdeel van zijn lijden was.

Hij sprak verder in zijn onderrichting over de vergaderzaal van het laatste avondmaal (het Cenakel) en over de nederdaling van de H. Geest in die zaal, zonder nochtans dit huis te noemen.

Hij sprak van een laatste bijeenkomst en van het nuttigen aldaar van een versterkende en verkwikkende spijs en Hij beloofde dat Hij in die

nuttiging en in die maaltijd eeuwig met hen (en met zijn Kerk) zou blijven.

Hij sprak ook over zijn geheime leerlingen, de zonen van Simeon en anderen, en verontschuldigde hen voor de openbare leerlingen van het feit dat zij zich achteruithielden; hun houding en omzichtigheid was voordelig, daar zij een andere roeping hadden, een andere taak vervullen moesten.

Daar ook meerdere Nazarethanen uit nieuwsgierigheid naar de tempel gekomen waren, enkel om Hem uit te horen, zegde Hij ten aanhoren van allen dat het hun geen ernst was.

1684.

Tot de apostelen alleen zegde Hij vele dingen die na zijn terugkeer tot de Vader zouden plaats hebben.

Aan Petrus verklaarde Hij dat Hij veel te lijden zou hebben, doch dat hij niet bang moest zijn, maar getrouw en kloekmoedig zijn taak als hoofd en bestuurder van de Gemeente (of Kerk) moest blijven vervullen; ze zou wonderbaar aangroeien. Drie jaren moest hij met Joannes en Jakobus de Mindere te Jeruzalem in de Kerk blijven.

Hij voorspelde hun ook dat een jongeling het eerst zijn bloed voor Hem zou vergieten, doch zonder de naam van Stefanus te noemen.

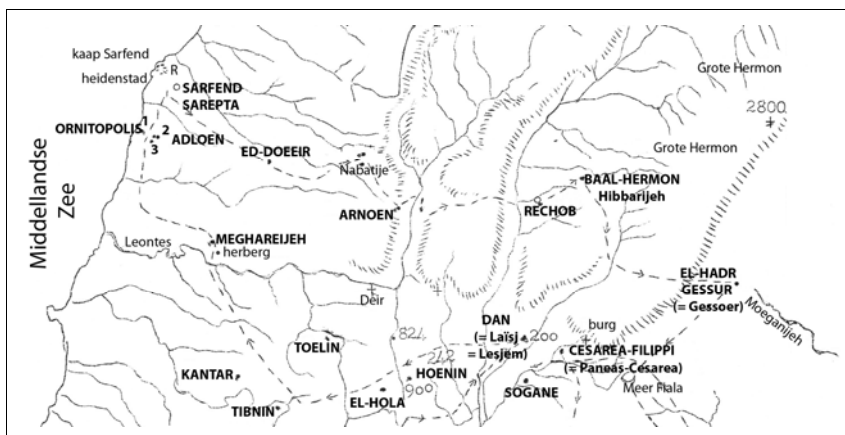
Hij maakte ook gewag van de bekering van een vervolger, zonder daarbij de naam uit te spreken van Paulus, die meer zou doen dan vele anderen; zij konden dit moeilijk geloven (cfr. II Kor. 11, 23).

Hij voorspelde de vervolging tegen Lazarus en de H. Vrouwen en zei tot de apostelen waarheen zij zich na

zijn dood en na het eerste half jaar (dat er op volgde) moesten begeven:

- *Petrus, Joannes en Jakobus de Mindere moesten in Jeruzalem blijven.*
- *Andreas en Zacheüs moesten naar het land Gilad.*
- *Filippus en Bartolomeüs naar Gessoer en de Syrische grenzen.*

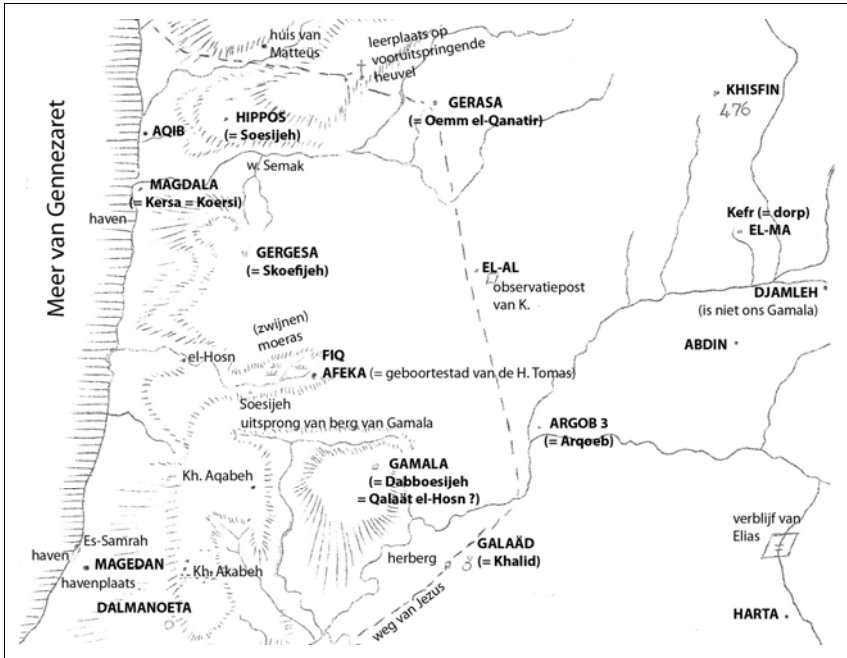
In bijvisioenen over de toekomst zag ik daarbij hoe deze 4 apostelen bij Jericho over de Jordaan gingen en dan naar het noorden, hoe Filippus daar in de stad Gessoer aanstonds een vrouw genas, zich zeer bemind maakte, maar later toch vervolgd werd.

1685.

Niet zeer ver van deze stad Gessoer was de geboorteplaats van Bartolomeüs, en het dunkt me vaag dat hij van een koning dezer stad, die aan David verwant was, afstamde. Hij was ook meer beschaafd en fijner van manieren (fasc. 23, nr. 1128, voetnoot 596), vergeleken bij de overige apostelen. Deze 4 apostelen bleven in die stad niet tezamen, maar zij arbeidden in de omstreken.

Galaäd (stad) waarheen Andreas en Zacheüs zich begaven, was niet ver van Pella, waar Judas in zijn jeugd was grootgebracht.

(Over Galaäd, zie fasc. 16, nr. 600, voetnoot 286.
Over Judas, fasc. 18, nr. 800).

- *Jakobus de Meerdere en een andere leerling moesten naar de met heidenen bevolkte bergstreek ten noorden van Kafarnaüm. (Daarom heet in de H. Schrift dat district of land het Galilea der heidenen).*
- *Tomas en Matteüs moesten evenwel naar Efeze trekken om het gewest voor te bereiden, waar eenmaal zijn Moeder en velen die in Hem geloofden, zouden gaan wonen; zij waren zeer verwonderd dat Maria daar zou gaan wonen.*

- *Taddeüs en Simon moesten in het begin naar Samaria gaan. Niemand ging graag daarheen; zij hadden liever in geheel heidense steden te gaan. Hij kondigde hun ook aan hoe zij allen nog tweemaal in Jeruzalem moesten samenkomen, eer zij het Evangelie verder in afgelegen heidense landen zouden gaan verkondigen.*
- *Hij gewaagde (= melden, bekendmaken, melding maken van) ook van een man tussen Samaria en Jericho, die vele wonderen gelijk Hij, zou doen, maar door de macht van de duivel. Deze man zou zich willen bekeren en zij moesten hem aannemen, want, zei Hij, ook de duivel zelf moet tot mijn verheerlijking bijdragen.*

Katarina vermoedde later, noteert Brentano dat die man Simon de Tovenaar was.

Al deze feiten die met de toekomst van de Kerk in verband stonden, vertelde Jezus zeer vertrouwelijk voor de apostelen alleen, en niet voor de gehele verzameling. Wanneer zij iets niet verstonden, ondervroegen zij Hem vertrouwelijk, als een gemeenzaam leraar, en zoveel als het hun nodig was, verklaarde Hij hun alles.

Alles verliep ook zo natuurlijk en ongedwongen, maar veel ben ik er van vergeten.

Hier werd de zienster in haar mededelingen onderbroken.

Op een later uur vulde zij het voorgaande nog met de volgende mededelingen aan, zonder dat de Pelgrim kan verzekeren of zij het nog uit de onderrichtingen van heden geput heeft, dan wel uit vroeger gezichten en herinneringen.

1686.

Drie jaren na Christus' dood waren de apostelen te Jeruzalem vergaderd; daarna verlieten Petrus en Joannes de stad en Maria trok met Joannes naar Efeze.

Nu ontstond te Jeruzalem de vervolging tegen Lazarus, Marta en Magdalena. Deze laatste leidde in deze tijd een boetvaardig leven in dezelfde woestijnspelonk, waar Elisabet haar kind Joannes in veiligheid bracht tegen de kindermoord van Herodes.

De apostelen hebben in de eerste tijden alles tezamen gebracht, wat tot het lichaam van de Kerk behoorde. Halverwege de tijd, die Maria na Christus' hemelvaart nog leefde, d.i. ongeveer in het zesde jaar na de hemelvaart, waren zij in Jeruzalem nogmaals verzameld; zij stelden de geloofsbelijdenis op, regelden alles, vervreemdden en verdeelden hun ganse bezit en verdeelden de Kerk in bisdommen, waarna zij zich naar verder afgelegen heidense landen verspreidden.

Bij Maria's dood kwamen zij de laatste maal bijeen en verspreidden zich dan nog in verder gewesten tot aan hun einde (of dood).

De zienster verhaalt nog de kiezing van de 7 diakens, de bezwaren van de weduwen en wezen en de zachtmoedigheid van de H. Petrus tegenover Paulus in besnijdingszaken⁸⁵⁴.

⁸⁵⁴ De zachtmoedigheid van Petrus. – Bij een eerste opzicht lijkt hier tegenspraak te zijn met hetgeen de zienster vertelde in nr. 861, nl. dat Paulus later in geschil kwam met een zoon van Maria Heli, nl. Jakobus, die gesteund door 2 leerlingen (niet apostelen) Kefas en Joannes de besnijdenis verdedigde.

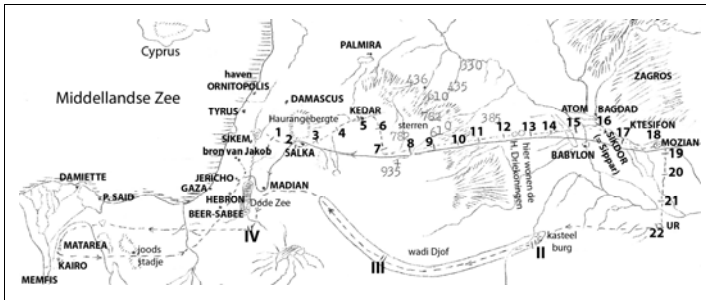
Toen kwam dit bij K. er zo spontaan en natuurlijk uit als iets wat met het visioen van die dag samenhang, dat wij aan haar gezegde niet konden twijfelen.

Een diepgaande studie op dit punt heeft ons toen bevestigd in dat geloof aan haar mededeling, zodat het tot een vaste overtuiging uitgroeide (zie fasc. 19, nr. 891, voetnoot 441). Alle passages uit de Bijbel nopens dit punt bijeen nemend, leek ons de waarheid klaar als de zon.

Toen Jezus, na de lering van heden, die de Farizeeën in de hoogste maat had verbitterd, de tempel verliet, bespieden zij Hem bij de uitgang en op de weg, want zij hadden het plan Hem te stenigen. Maar ik weet niet meer hoe Hij zich aan hen heeft onttrokken. Hierna hield Hij zich 3 dagen verborgen.

1687.

Heden zijn ook 3 jongelingen uit Chaldea te Betanië aangekomen; zij zijn uit de stad Sikdor, waar Jezus op 17 december geweest is en waar zij in hun hoge tempel een beeld van de besloten tuin hadden (nr. 1607).

Wat K. nu zegt of schijnt te zeggen, moeten wij trachten juist te interpreteren.

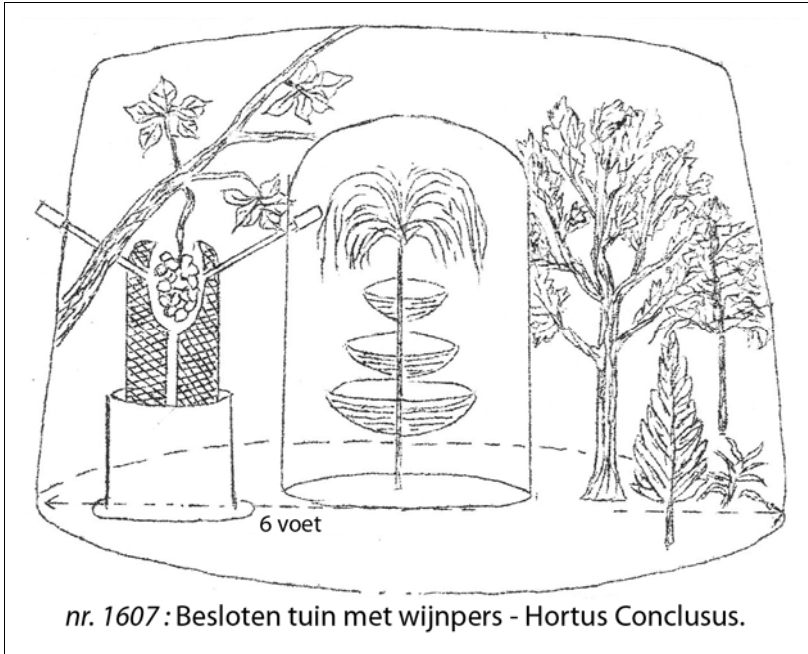
- Vooreerst is het niet zeker dat K. hier hetzelfde geval bedoelt.
- Vervolgens, bij vergissing en foutief kan zij hetzelfde geval bedoelen, maar men moet de bemerking van Brentano enige regels hoger in acht nemen.

Wat zij zegt is een aanvulling; zij spreekt niet onmiddellijk na het gezien of vernomen te hebben, maar op grond van vage, misschien verwarde herinnering en gedrongen (= aangespoord, verzocht) door Brentano.

Op deze manier kan zij in haar mededelingen gemakkelijk iets inlassen, iets wat haar in de gedachte ligt, wat zij onlangs gehoord of gelezen heeft, of ook veel vroeger had gehoord. Dit wordt hier dan gemengd in een navertelling, zodat wij met recht en reden bij onze eerste opvatting blijven.

Ze was toen en blijft nu de vrucht van een grondige studie, die alle Bijbelse gegevens omvatte. Toch hebben wij K.'s woorden eerlijkheidshalve niet weggelaten.

Zij kenden Jezus niet, maar zij hadden van zijn lering gehoord en zij wilden zich van de zaak vergewissen. Zij kwamen tot Lazarus, die hen naar de herberg der leerlingen verwees (een uur ten noorden van Betanië).

4 maart. –

Jezus is heden te Betanië bij Lazarus. De apostelen komen Hem uitleg vragen over zijn leerrede op de sabbat (gisteren, 3 maart), en Hij *geeft hun de gewenste opheldering.*

Hij beveelt hun op te schrijven wat Hij hun over de toekomst gezegd heeft. Ik zag nu dat Natanael, de bruidegom van Kana, zoveel mogelijk noteerde, want hij was zeer bijdehand in het schrijven. Hij had toen nog geen andere naam; hij ontving pas bij zijn doop een nieuwe naam. Ik verwonderde mij dat dit door een leerling en niet door Joannes aangetekend werd.

5 maart. –

In de 3 dagen die op zijn laatste grote lering volgden, gaf Jezus *geen onderrichtingen in de tempel. Hij doet dit opdat de apostelen en leerlingen over alles wat zij gehoord hebben, ernstig en grondig zouden nadenken.*

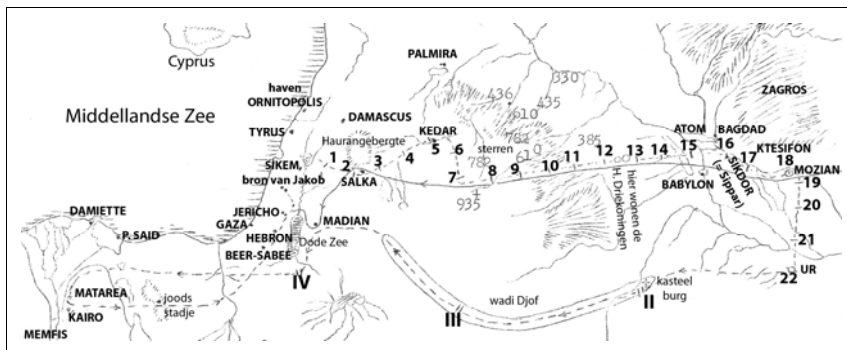
1688.

De 3 uit Chaldea hier aangekomen mannen hebben met Jezus in Betanië slechts een paar ogenblikken gesproken. *Hij ging hen voorbij en zegde dat zij naar Kafarnaüm tot de hoofdman moesten gaan, die Hij geholpen had, daar dit een heiden was, gelijk zij, die hun de gewenste inlichtingen en onderrichtingen kon verschaffen.*

Ook zag ik die mannen er zich heen begeven. Zij waren hoog van gestalte en slank, fijn gemanierd en behendig en van veel edeler voorkomen dan de Joden; hun handen en voeten waren zeer smal. Ik heb hen vervolgens ook bij de hoofdman gezien en heb hem met hen zien spreken.

Hij vertelde hun de genezing van zijn knecht en hoe hij Jezus gebeden had niet in zijn huis te komen, want hij was verlegen om de zoon Gods te doen komen in een huis waar zo vele afgodsbeelden stonden. Ook vierden zij toen juist hun heidense vastennacht. (Onzeker wat hiermee bedoeld is: het een of ander Bacchusfeest ?) Ik zag bij die gelegenheid ook welke sierlijke afgodsbeelden hij had, en hoe hij ze daarna allemaal besteed heeft tot aalmoezen voor de armen en tot gewijd vaatwerk voor de tempel. Vijf weken vóór de kruisiging van Christus hadden de heidenen hun vastennacht en bedreven dan allerlei duivelse wandaden.

De 3 Chaldeeën keren van Kafarnaüm weer naar Betanië en van daar naar Sikdor terug; zij zullen daar nog vele aanhangers winnen en schatten verzamelen en dan tot koning Mensor van Arabië trekken.

Ook heb ik nu Sikdor teruggezien, het is een priesterschool van dit land. De vrouwen wonen er gans afgezonderd tegen de muren (zoals K. vroeger reeds zegde). Ook bezit die plaats een meisjesschool; ze ligt onmiddellijk bij de poort, rechts in een groot huis. In het midden van de stad staat het hoge tempelgebouw; het heeft een voorhof met een bron en daar staan vele afgodsbeelden.

6 maart. –

Geen mededelingen.

1689.

7-8 maart. –

Jezus ging deze morgen vroeg met wel 30 leerlingen van Betanië naar de tempel te Jeruzalem. Hij trad met hen recht in de ronde zaal (tempelvestibule) en de Farizeeën moesten wijken. Behalve nu, heb ik Hem tot nog toe met slechts weinige leerlingen in de tempel zien komen. De overige sloten zich dan achtereenvolgens bij Hem aan. De Farizeeën trokken zich terug in de omliggende zuilenplaatsen, vanwaar zij Hem tussen de bogen door konden bespieden. *Ik heb veel van zijn lering gehoord*, maar door mijn smarten en mijn visioenen op de baldadigheden van de vastenavond ben ik er weer veel van vergeten.

Hij leerde heftig tegen de Farizeeën, voorzegde aan zijn leerlingen zijn lijden en ging dan naar Betanië terug.

De Joden hadden heden een feestdag⁸⁵⁵.

Jezus was in de tempel en onderwees het volk, nadat de Joden hun plechtigheden geëindigd hadden. Hij bleef in Jeruzalem.

1690.

9 maart. –

Jezus die gisteren in Jeruzalem overnachtte, bezocht in de morgen met zijn leerlingen de tempel. Vooraan bij de ingang waren in de muren 7 of 8 winkels van kramers, die allerlei levensmiddelen en ook een rode drank in kleine kruiken te koop hadden; zij waren als marketenters (= iemand die versnaperingen verkoopt, venter die langs de deuren verkoopt). Ik weet niet of zij eigenlijk deugdzam waren, maar ik zag de Farizeeën herhaaldelijk in het geheim tot hen gaan.

Toen Jezus met zijn leerlingen daar voorbijkwam, *trad Hij in die kamers en gebood die handelaars ogenblikkelijk met al hun waren eruit te gaan en Hijzelf stak de hand aan het werk.* Hij begon de waren eruit te zetten, omdat zij talmden. Ook waren daar mensen die de waren voor de kramers wegbrachten.

In de tempel gekomen ging Hij recht naar de leerstoel. Andere waren er reeds op, maar zij weken voor Hem, juist alsof Hij hen

⁸⁵⁵ Hier, zoals in heel deze tijd, is het verhaal ten gevolge van K.'s erg ziekelijke toestand buitengewoon beknopt en hier zijn zelfs 2 dagen vermengd en schijnbaar ook zonder volgorde.

Wij kunnen dus de feestdag zowel op 7 als op 8 maart veronderstellen.

Welnu, 7 maart komt overeen met 20 Adar en op deze datum noteert de joodse kalender een feest wegens wonderbaar bekomen regen. Deze was verkregen door het gebed van de vrome ONIAS HAMMAGEL tijdens een lange droogte onder Alexander Janneüs.

wegdreef. *Hij onderwees hier het volk, bijna gelijk in de grote bergrede.*

In de namiddag ging Jezus naar het huis van Joannes Markus en dan ten sabbat. *Zodra de Joden hun sabbat(-oefening) gesloten hadden, ging Jezus in de tempel en leerde er tot laat in de nacht. In zijn toespraak mengde Hij ondermeer zinspelingen op zijn reis naar de heidenen, zodat men er uit opmaken kon hoe goed de heidenen zijn prediking ontvangen hadden.*

Hij sprak ook een woord over de 3 Chaldeeën, die ik onlangs tot Hem had zien komen; Hij zei dat zij van iets – maar van wat, is mij ontgaan – getuigenis zouden afleggen.

Jezus overnachtte weer in Jeruzalem.

1691.

10 maart; Sabbat. –

Jezus zonderde zich heden met de apostelen en leerlingen door afsluiting van 3 bogen in de leerzaal van de tempel af.

Hij herhaalde verscheidene malen leringen die Hij reeds vroeger had gedaan. Hij sprak uitvoerig over de ware vasten, die God aangenaam was, ook over zijn eigen (veertigdaagse) vasten in de woestijn en van de vasten der Farizeeën. Dezen hadden immers ook een vasten op de vigilie van het feest van Ester (Poerimfeest; de vigilie of de vasten valt op 13 Adar en is 10 dagen voorbij. K. zegt inderdaad:)

“Maar ik meen dat zij hem wat vroeger gehad hadden”. (K. heeft er toen echter geen gewag van gemaakt, zie nr. 1681, 1 maart).

Hij maakte gewag van verscheidene gebeurtenissen uit zijn vorig leven en zei hoe en waartoe Hij de apostelen uitgekozen had. Ik zag vele taferelen die op hun

roeping betrekking hadden. *Hij deed de apostelen twee en twee vóór zich komen. Met Judas sprak Hij weinig.* Deze droeg het verraad reeds in zijn hart en had reeds met de Farizeeën onderhandeld. *Hierna sprak Jezus eveneens over de roeping van zijn leerlingen.*

11 maart. –

Jezus heeft heden in de tempel geleerd. Zijn lijden moet nabij zijn; de leerlingen zien er zeer treurig uit.

12 maart. –

Jezus heeft heden wel 4 uren lang voor zijn leerlingen en alle Joden die luisteren wilden, in de tempel geleerd. Deze was propvol, ook met vrouwen, doch deze bevonden zich in een (eigen) met tralies afgesloten plaats.

Hij herhaalde vele bijzonderheden uit vroegere leringen en herinnerde zijn toehoorders aan vroegere wonderen en handelingen, waarvan Hij de betekenis verklaarde.

Hij gewaagde ook van de man, die Hij aan de vijver Bethesda genezen had (fasc. 22, nr. 1049, enz.).

Hij sprak van de opwekking van de zoon der weduwe van Naïm en van de dochter van Jairus.

Hij verklaarde waarom de jongen van Naïm Hem aanstonds gevolgd was; hij was nu een hulpjongen van de leerlingen. De dochter van Jairus was niet aanstonds gevolgd.

Ik heb de 2 wonderen aanstonds op elkander zien volgen (nl. op 18 en 23 november), maar de jongeling is eerder van de dood opgewekt dan de dochter.

Jezus gebruikte bij de moeder van de zoon een maaltijd.
Ik heb dit alles in bijvisioenen opnieuw gezien en heb het geheim
(de betekenis) ervan vernomen.

1692.

In zijn leerrede zegde Jezus ook hoe het Hem binnenkort zou vergaan en hoe de leerlingen Hem verlaten zouden. Hij zou openbaar, luisterrijk en triomfantelijk zijn intocht in de tempel doen en dan nog 15 dagen bij hen zijn (nl. van donderdag 15 maart tot vrijdag, 30 maart).

Hij zei echter niet dat Hij bij die Intocht op een ezel zou rijden, en zij spiegelde zich voor dat Hij in grote pracht en heerlijkheid, zoals met paarden en kamelen zou komen aanrukken. Deze woorden van Hem verwekten verbazing en gefluister. Zij hadden ook niet verstaan '15 dagen', maar een langer tijd; daarom herhaalde Jezus nog eens duidelijk 'driemaal 5 dagen'.

Ook, zo zegde Hij nog, zal de mond van zuigelingen, die nog nooit gesproken hebben, Mij bij mijn Intocht verkondigen (cfr. Mt. 21, 14-16). "Vele mensen zullen takken van bomen breken," kondigde Hij aan, "en ze op de weg vóór mijn voeten spreiden, anderen klederen."

Hij gaf hiervan de volgende uitleg: "Degenen die op mijn weg takken zullen strooien, zullen het hunne voor Mij niet ten beste geven, noch Mij trouw blijven; maar zij die hun klederen uittrekken en op de weg open spreiden, zullen zich voor Mij aan de hunnen onthechten en alles verzaken; zij zullen de nieuwe mens aantrekken en Mij trouw blijven." (cfr. Ef. 4, 24).

Deze lering duurde wel 4 uren. Hij maakte erin gewag van vele voorvallen uit zijn vroeger openbaar

leven, en terwijl Hij er de verklaring van gaf, werd mij alles in bijvisioenen getoond.

Jezus intocht in Jeruzalem en de tempel. – Vooravond van Palmenzondag.

1693.

13 maart. –

Na Jezus' redevoering in de tempel heerste een ware paniek onder de schriftgeleerden en Farizeeën. In het huis van Kaïfas hielden zij een bijeenkomst (Joa. 11, 47-53. 57) en daarna werd het verbod afgekondigd Jezus of de leerlingen, waar dan ook, nog te ontvangen of te herbergen. Zij plaatsten spionnen bij de poort om Hem te bewaken, maar Jezus hield zich te Betanië bij Lazarus verborgen.

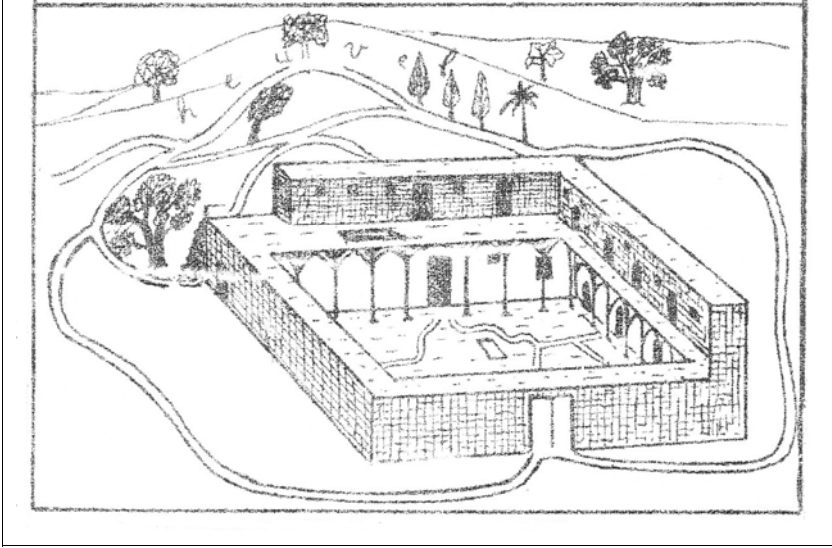
14 maart. –

Heden zag ik Jezus, Petrus, Joannes, Jakobus, Lazarus, de H. Maagd en 6 andere vrouwen in de onderaardse plaats van het huis van Lazarus verborgen (cfr. fasc. 10, nr. 251, voetnoot 68 en 69), dezelfde plaats, waar zich ook Lazarus tijdens de vervolging tegen hem verborgen had gehouden (fasc. 27, nr. 1507). Ze waren onder het achterste gedeelte van het huis gelegen (een grot in de schoot van de heuvel) en fatsoenlijk met vloertapijten belegd en met zetels gestoffeerd.

Ik zag aanvankelijk Jezus met de 3 apostelen en met Lazarus in een grote zaal (in die onderaardse plaats), die door een zuil ondersteund was en waarin lampen brandden.

De H. Vrouwen waren in een driehoekige, met een traliehek afgesloten kamer (een onderdeel van dezelfde grot in de heuvel). Allen waren zij hier in deze kelder wegens de belaging van de Joden.

nr. 251 : huis van Lazarus, in perspectief, louter voorstelling.

De andere apostelen en leerlingen waren gedeeltelijk in de leerlingherberg vóór Betanië, gedeeltelijk in andere plaatsen.

1694.

Jezus zegde hier tot de (3) apostelen dat de dag van zijn intocht in Jeruzalem op morgen, (de 15^e), vastgesteld was.

Vervolgens stuurde Hij iemand (naar de leerlingherberg en elders) tot de andere apostelen om ze te ontbieden, en wanneer zij nu allen vergaderd waren, sprak Hij hen lang toe, en ik zag hen door verdriet overvallen worden.

Hij toonde zich jegens de verrader Judas nog vriendelijk en belastte hem met een opdracht, ik geloof dat hij leerlingen bijeen te roepen kreeg.

Van dergelijke boodschappen hield Judas veel, **want de zucht zat in hem een gewichtig persoon te willen zijn, iemand die meetelde.**

Hierop ging Jezus tot de vrouwen in de driehoekige kamer, bij wie ook Lazarus zich bevond. *Hij hield hier een zeer schone toespraak voor hen. Hij verhaalde en verklaarde nl. een parabel, waarvan ik, helaas! maar enige trekken meer weet.*

Hij begon de parabel met te spreken van Adam en Eva en verhaalde hun val in de zonde en de belofte van een Verlosser; hoe daarna het onkruid van het kwaad Gods tuin had overwoekerd (de mensen had bedorven), en hoe zo weinigen hem zorgvuldig en plichtgetrouw bebouwd hadden.

1695.

Hier sloot zich een parabel bij aan van een koning (de vorst van de wereld en de Farizeeën), die een heerlijke tuin had, en hoe een prachtige vrouw tot hem kwam en hem de reukkruidtuin van een deugdzame man (Jezus) toonde, die aan zijn tuin grensde, en hem aanraadde de tuin van die man, die uit het land wilde trekken, af te kopen en zijn kwekerij van edelkruiden daarin voort te zetten. Maar de koning wilde knoflook en andere stinkende kruiden in de mooie en vruchtbare tuin van die deugdzame man kweken, ofschoon deze zijn tuin voor zeer heilig hield en er nooit andere dan edele, welriekende kruiden in gekweekt had.

De koning liet dus de arme, maar deugdzame man tot zich roepen en ik zag dat deze, na 's konings plannen vernomen te hebben, noch wegtrekken, noch hem zijn tuin verkopen wilde.

Ook ZAG ik deze goede man in zijn tuin; ik zag dat hijzelf hem uitbaatte, met de grootste zorg bebouwde en onderhield, en dat men hem daarom vervolgde en Hem daarom in zijn tuin wilde stenigen, zodat hij dodelijk ziek werd.

Maar uiteindelijk zag ik dat de koning met al zijn heerlijkheid te gronde ging, en dat de deugdzame man genas, terwijl zijn tuin en al het zijne gedijde en toenam. Ik zag hem als een boom van zegen zich ver uitbreiden en zich over de gehele wereld uitstrekken⁸⁵⁶.

Terwijl Jezus deze parabel vertelde, zag ik hem in taferelen aanschouwelijk aan mijn ogen voorbijtrekken. Maar zulke taferelen die geen actuele geschiedenis zijn, doch slechts voorstellingen of afbeeldingen, zie ik zich nooit op de aarde vertonen, maar op een zekere hoogte boven de grond zweven.

Het gedijen van de tuin van die heilige man scheen mij niet alleen te danken aan de natuurlijke vruchtbaarheid van de bodem, aan de innerlijke groei- en ontwikkelingskracht der planten, maar vooral aan het water van zich uitstortende stromen en aan een uitstorting van lichtbronnen en ook van wolken die heel de lucht vervulden en alles met de zegen van regen en dauw bevochtigden.

⁸⁵⁶ Parabel. – De koning is het Farizeïsme, waarin de vorst van wereld en hoogmoed de scepter zwaait.

De arme man is Jezus die zijn tuin, de Kerk, die Hij komt stichten, met de grootste zorg en moeite en geduld langzaam opbouwt. Hij bewerkt moeizaam zijn tuin met grote inspanning in het zweet van zijn aanschijn om kostbare vruchten en zeldzame bloemen van allerlei deugden voort te brengen.

De Farizeeën willen Jezus' werk vernietigen, Hem zijn tuin afhandig maken om er hun eigen stinkende schijndeugd van uiterlijk vertoon, formalisme en ijdele gebruiken voort te brengen; zij verkiezen ledige schalen, uitwendig bekoorlijk, doch zonder kern, boven volle gedegen vruchten; hun ledige schalen willen zij zelfs anderen opdringen, maar Jezus' werk gedijt, slaagt en bloeit.

De bekomen zegen verdeelde en verspreidde zich naar alle zijden tot in de verste werelddelen.

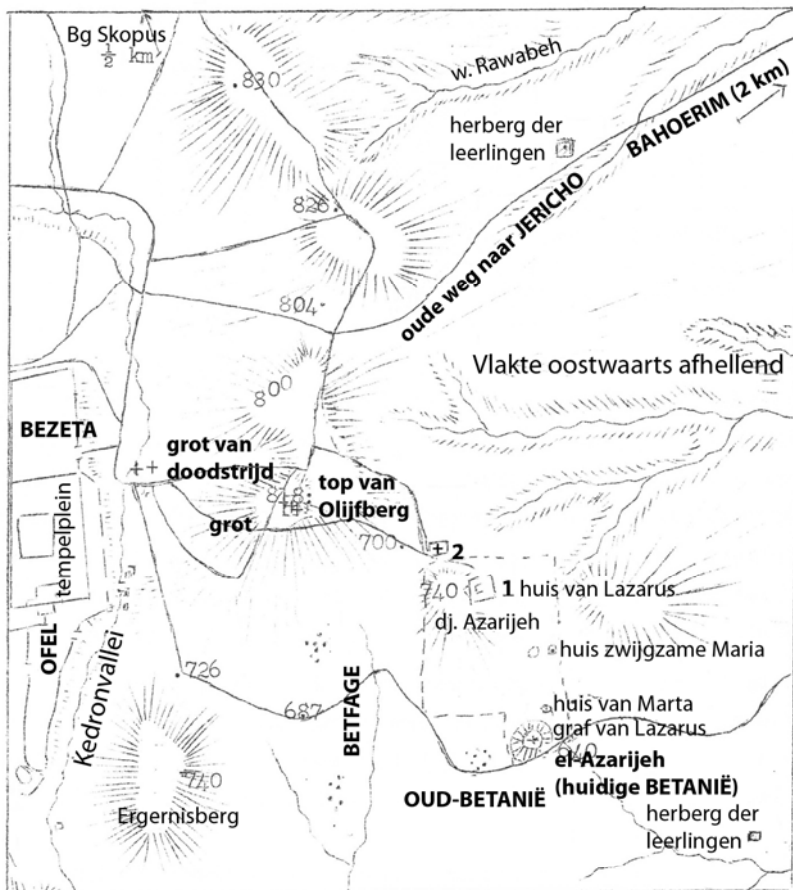
1696.

Jezus gaf de uitleg van deze parabel; ze bevatte de leer over het paradijs, over de val in de zonde en verlossing, over het rijk van de wereld en over de wijnberg van de Heer in de wereld.

De wijnberg wordt door de vorst van de wereld aangevallen en de Zoon van God wordt door dezelfde vorst in de wijngaard mishandeld, ofschoon Hij de wettige bezitter en bebouwer ervan is, daar de Vader Hem de bebouwing ervan heeft toevertrouwd.

De parabel deed ook uitkomen dat, gelijk de zonde en de dood in een tuin een aanvang hebben genomen, ook zijn groot lijden in een tuin moest beginnen en dat ook de voldoening door de dood, en de zegepraal over de dood in een tuin moest bewerkt en voltooid worden.

's Avonds, nadat de Heer deze parabel voor de H. Vrouwen uitgelegd had, was er een maaltijd in de grote onderaardse zaal (steeds dezelfde). Hier was het dat *Jezus de parabel voor de vrouwen had verteld* in het onderdeel van de zaal, nl. in de driehoekvormige kamer, die door een traliewerk gevormd en van het overige afgesloten was. De tafel werd zeer vlug weggeruimd en *de Heer deed nog een lering in de tegenwoordigheid van bijgekomen leerlingen*, die zich tot dan toe veiligheidshalve verspreid gehouden hadden. Begunstigd door de duisternis hadden zij zich nu weer verenigd en in de bijgebouwen van Lazarus' kasteel gewacht.

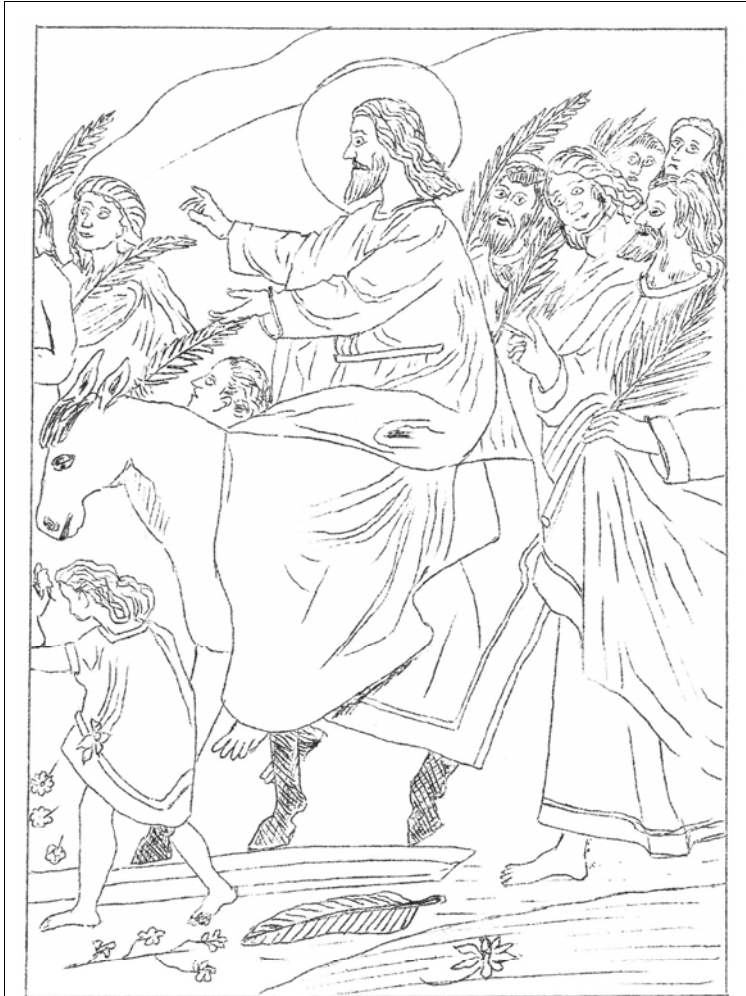
Op het kaartje duiden de volle dikke lijnen wegen aan;
de puntlijn stelt de grenzen voor van het domein van Lazarus en Marta.

Men heeft van west naar oost het tempelplein, de Kedronvallei, de Olijfberg, de djabel Azarijeh, tegen de oosthelling waarvan het huis of kasteel van Lazarus(1) aangebouwd is.

Het domein kan van noord naar zuid 900 m lang zijn en van west naar oost 400 m breed zijn.

Een voorname ingang (2), dicht bij de huidige kapel (+) die herinnert aan het uitgangspunt van Jezus' latere intocht in Jeruzalem.

Ongeveer 100 stappen ten zuiden van de noordelijke ingangspoort (2) staat het kasteel met ingangen aan de noord- en de oostkant. Van het dak kan men op de heuvel komen.

Bovenstaande tekening wil de aandacht vestigen op het prachtig verhaal van Jezus' Intocht in Jeruzalem.

Hierin komt heel bijzonder naar voren dat deze Intocht het werk van God is geweest. Hij heeft erdoor willen aantonen, dat Jezus uiteindelijk zal zegevieren en heersen, hoe vreselijk zijn vijanden ook zijn.

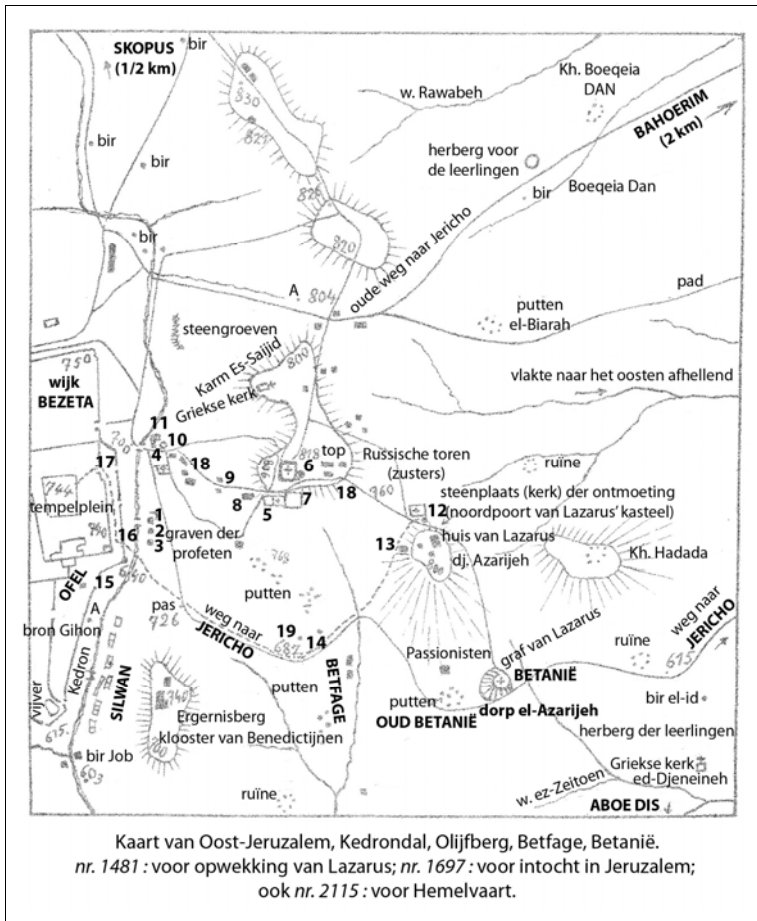
Nog blijkt uit het verhaal voor de lezer die de plaatselijke gegevens wil nagaan en volgen op de kaart van nr. 1697, de grote getrouwheid van Brentano, die dit alles uit Katarina's mond trouw heeft aangetekend zonder het zelf te verstaan.

Plechtige intocht in Jeruzalem (Mt. 21, 1-11; Mk. 11, 1-11; Lk. 19, 29-44; Joa. 12, 12-19).

1697.

Donderdag, 15 maart. –

Heden vroeg liet Jezus Eremenzear en Silas bij zich komen en beval hun naar Jeruzalem te gaan, doch niet langs de grote (rechte) landweg, (die over de top van de Olijfberg loopt), maar langs een zij- of binnenweg over Betfage (zie kaart hieronder).

Aan die kant loopt de weg, die (als privaatweg) in gewone omstandigheden niet bruikbaar of ontoegankelijk is, tussen tuinen en omheinde landgoederen. (Sommige wegen die door privaatgoederen lopen, kunnen door de eigenaars gesloten gehouden en ook voor bijzondere gelegenheden geopend worden).

Die leerlingen moesten alles uit de weg ruimen en de versperde paden openen; bij een herberg vóór (nog buiten) Betfage, waarover de weg voerde (nl. een binnenweg), zouden zij de ezelin met haar veulen in de weide vinden. Zij moesten de ezelin aan de tuin vastbinden, en indien iemand hen daar rekenschap van vroeg, *moesten zij antwoorden dat de Heer het zó wilde*; zij moesten er dan voor zorgen dat de weg tot in de tempel vrij, onbelemmerd was en dan terugkeren.

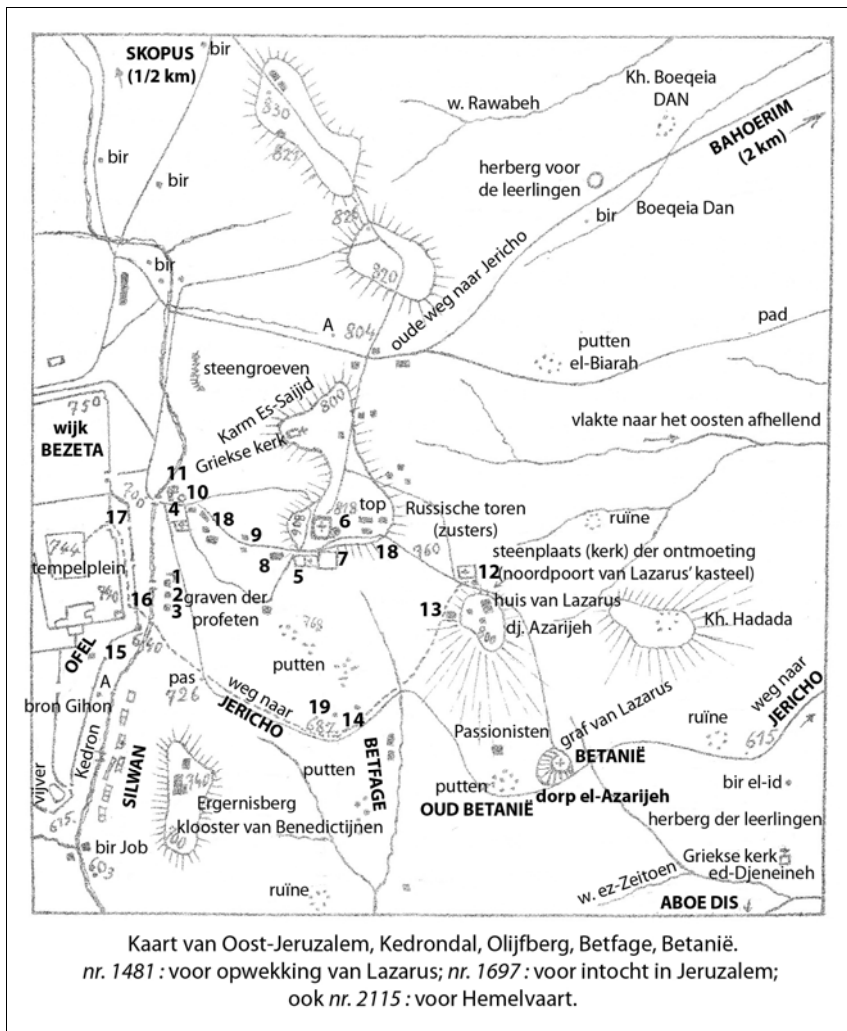
Nu zag ik die 2 jongelingen er op uit trekken; zij openden de tuinen en ruimden alle belemmeringen uit de weg.⁸⁵⁷ Het huis waarbij de ezels weidden, was een grote herberg; het had een voorhof en een bron. (Hetzij een waterbak, hetzij de put of Bir el-halib, nl. de bronput die men daar vindt, op kaartje getal **19**).

⁸⁵⁷ De leerlingen moesten de paden openen. – Op de buiten en in de steden van het Oosten vindt men private wegen die door eigendommen en zelfs gebouwen lopen en die de eigenaars gesloten kunnen houden.

In Jezus' tijd liep een weg dwars door het gebouwencomplex van de burcht Antonia.

Over zo'n weg beschikken de Armenische zusters op de Sionberg en openen hem tegen een kleine vergoeding voor pelgrims om hun weg te verkorten.

Iets dergelijks bestaat of heeft bestaan in de buurt van de H. Grafkerk.

Die ezels behoorden toe aan mensen die naar Jeruzalem ten tempel gegaan waren en hun dieren hier in de weide gezet hadden. De leerlingen bonden de ezelin vast, het veulen bleef vrij.

Ik zag hen hierop hun weg tot in de tempel vervorderen en alles wat de weg verhinderde, ter zijde plaatsen⁸⁵⁸.

1698.

De verkopers van eetwaren die Jezus onlangs weggezonden had, hadden zich weer vóór de ingang van de tempel in hun winkels in de muur geïnstalleerd. De beide uitgezonden leerlingen gingen tot hen en zeiden dat zij van die plaats moesten weggaan, daar de Heer zijn intocht wilde doen. Na dit alles, zoals de Heer het verordend had, volbracht te hebben, gingen zij langs de andere zijde van de Olijfberg op de rechte landweg (de grote weg, die over de top loopt) naar Betfage terug.

⁸⁵⁸ Op het kaartje, kan men geheel dit verhaal heel duidelijk volgen.

Jezus bevindt zich in het huis of kasteel van Lazarus bij het noordelijk einde van zijn domein.

De weg zal eerst leiden naar het zuidwesten, schijnbaar in de richting van Bethlehem.

Hij daalt af naar de kleine vallei of diepte waarin Betfage gelegen is. De ligging van het oude Betfage is duidelijk en onweerlegbaar te herkennen aan de 2 groepen waterputten, el-Biar. Hoewel deze binnenweg gemakkelijker was, werd hij toch niet gebruikt als grote of openbare weg, daar hij behoorde tot privaateigendommen.

De grote openbare weg liep OVER de top van de Olijfberg. Dit kan men best afleiden uit de vele trappen die nog overblijven van de 800 trappen waarlangs men toen uit de Kedronvallei naar de bergtop opklom.

In de Kedronvallei afgedaald, bevond men zich nabij de gulden tempelpoort, de enige in de tempelomheining aan de oostkant.

Aan deze kant kwam men door de Schaapspoort in de stad (cfr. Prat, Jezus Christus en Jerusalem-Antiochië, blz. 9).

De andere (binnen-)weg draaide om de zuidvoet van de Olijfberg, begon bij Betfage weer te stijgen en kwam tussen 2 heuvelen, nl. tussen de Olijfberg en de Berg der Ergernis in een pas [726 m tegenover 812 m (Olijfberg) en 740 m (Ergernisberg)].

Als men van Betfage uit, deze pas bereikt heeft, ziet men opeens de Kedronvallei in de diepte en erachter Jeruzalem in alle helderheid verschijnen. Door deze pas loopt nu de moderne weg naar Jericho, terwijl hij in Davids, en ook nog in Jezus' tijd over de Olijfberg liep.

Jezus had de leerlingen in 2 groepen verdeeld; de oudste die bij de apostelen waren, zond Hij vroeg langs de grote weg (over de berg) naar Jeruzalem vooruit. Zij gingen in verscheidene kleine groepjes; zij moesten zich tot Maria Markus, Veronika, Nikodemus, de zonen van Simeon en al zulke vrienden begeven en hun de intocht van Jezus berichten.

Hijzelf nam met zich de apostelen en jongere leerlingen en vertrok. De 7 vrouwen, met Maria aan het hoofd, volgden op wat grotere afstand.

Onderweg was bij een huis een soort van lusthof met prachtige bomen en daar vertoefde Jezus enige tijd (zie kaart, bij: 13). Van daar stuurde Jezus 2 van zijn leerlingen naar het huis (herberg) bij Betfage; zij moesten de ezelin van de omheining losmaken en, eventueel deswege ondervraagd zijnde, moesten zij antwoorden dat de Heer het dier nodig had.

1699.

De Heer vertoefde hier een goede wijle. Er was een grote toeloop van mensen rond Hem, *die zijn toespraak aanhoorden*. Gans de zaal, waarin Hij op een verhoog het woord voerde, was met loofwerk, bossen groen en kransen versierd; alle wanden van de zaal waren ermee bedekt en van de zoldering hing een zeer fijn en teder loofwerk neer. Dit was een open zaal (naar het voorhof en de zuilengang geopend), door gladde zuilen ondersteund, waartussen ik de H. Vrouwen naar Hem zag staan luisteren. Het voorhof was vol leerlingen en ander toeluisterend volk.

Jezus onderrichtte hier de leerlingen over het vooruitzicht en het gebruik van het eigen verstand; want zij hadden Hem gevraagd waarom Hij deze binnenweg had genomen. Nu antwoordde Hij dat het was om onnodig gevaar te vermijden, en dat men ook zelf op zijn hoede, zorgvuldig en voorzichtig moet zijn, zonder alles aan het toeval over te laten. Om deze reden had Hij ook reeds te voren de ezelin laten vastbinden.

1700.

Het (2^e) paar vooruit gezonden leerlingen hadden de ezelin van de omtuining losgemaakt, en terwijl zij daar een hele tijd op de aankomst van de Heer en van zijn gezelschap wachtten, vermeerderde gedurig de kring van volk rondom hen.

Jezus rangschikte nu zijn stoet. Hij zei tot de apostelen dat zij voortaan, en vooral vanaf zijn dood, zich altijd en overal aan het hoofd van de gemeenschap moesten stellen en haar voorgaan. En nu liet Hij hen twee en twee vóór zich aantreden.

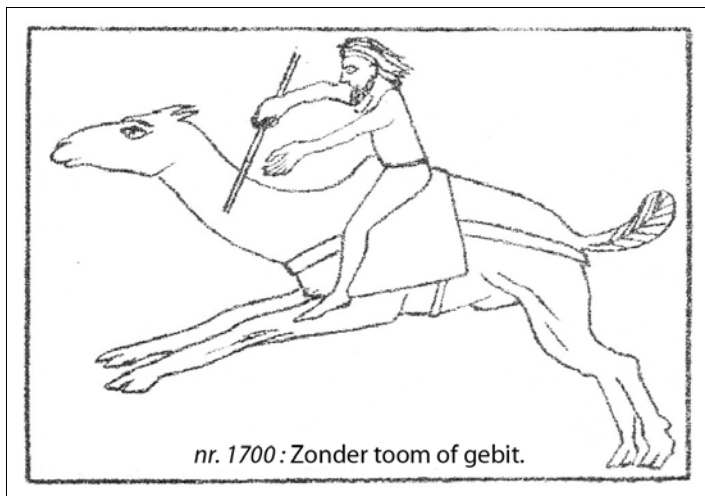
- *Petrus was de eerste en op hem volgden zij, die nadien het Evangelie het verst hebben uitgebreid.*
- *De twee laatste vóór Jezus waren Joannes en Jakobus de Mindere.*

Toen de stoet van Jezus Betfage begon te naderen en de wachtende leerlingen Hem zagen aankomen, trokken zij met de beide dieren Hem op de weg tegemoet. De leerlingen legden op de ezelin de mantels en dekens, die zij van bij Lazarus hadden meegebracht; ze hingen tot de hoeven van het dier neer; alleen de kop en de staart van het dier bleven zichtbaar.

Ook Jezus trok nu zijn feestgewaad aan⁸⁵⁹, dat een leerling Hem had nagedragen; het was van fijne, witte wol en had van achteren een soort van sleep. Jezus deed ook een brede gordel om, waarop lettertekens stonden en om de hals hing Hij een soort van brede stoel, die tot onder de knieën afdaalde; de beide einden ervan waren als 2 bruinkleurige schilden geborduurd.

⁸⁵⁹ Feestgewaad. – In fasc. 15, nr. 542, heeft K. gezegd: Jezus droeg hier (bij de bron van Jakob) een lange witte rok van fijne wol, als een albe met brede gordel; het was een profetenkleed dat de leerlingen gewoonlijk in bewaring mee droegen. Jezus gebruikte het slechts, wanneer Hij in het openbaar leerde of enig profetisch werk wilde verrichten.

De 2 leerlingen, ieder van zijn kant, hielpen Jezus het dier bestijgen; het had geen toom, zijn kop was bloot en vrij.
(Wat niet een zo ongewoon verschijnsel was).

Om de hals van het dier hing een smalle gestreepte doek naar voren af. Ik weet niet of Jezus op de ezelin of op het veulen reed, want beide waren even groot en het onbereden dier liep ernaast.

1701.

De apostelen en leerlingen droegen palmtakken, die zij in de voormelde lusthof afgebroken hadden. (Onthaal met takken, klederen, tapijten, zie fasc. 6, nr. 142, voetnoot 319).

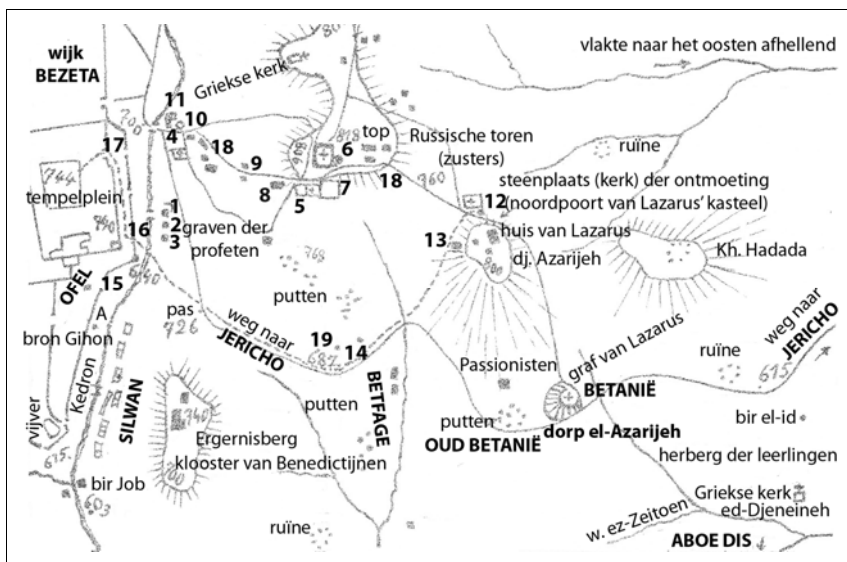
Aan de ene zijde van de Heer ging Eliud, aan de andere Silas en achter Hem Eremenzear. Hierop volgden alle jongste leerlingen, van wie Hij sommigen van de reis had meegebracht en de overigen in de laatste tijd had aangenomen.

Nadat de stoet gerangschikt was, sloten ook de H. Vrouwen er zich twee en twee bij aan, en de H. Maagd die zich anders altijd bescheiden op de achtergrond en als de laatste hield, ging nu aan het hoofd. Zodra de stoet in beweging kwam, begonnen zij te zingen. De inwoners van Betfage, die zich verzameld hadden rond de leerlingen die met de ezelin op Jezus gewacht hadden, volgden als een zwerm achteraan.

Jezus had tegen de leerlingen nogmaals gezegd dat zij in acht moesten nemen wie hun klederen voor Hem open spreidden, wie takken afbraken, en wie dit beide deden, want, voorzegde Hij, de laatsten zijn het, die Mij met de opoffering van zichzelf en ook met de rijkdommen van deze wereld zullen eren.

Als men van Betanië naar Jeruzalem ging (in ons geval: van het huis van Lazarus, zie kaartje stippellijn die de weg van Jezus aanduidt) lag Betfage rechts (in elk geval één wijk en wellicht nog een tweede hoger op de Olijfberg) en meer naar Bethlehem toe (d.i. in zuidwestrichting, van Lazarus' huis uit).

De Olijfberg(-helling) scheidde de beide wegen (de binnenweg en de grote weg over de top).

Betfage lag laag (nl. een beetje diep in een klein dal), op een vochtige en slijkerige grond; het bestond uit een rij huizen aan beide zijden van de weg (of groep huizen, waarvan de oude waterbakken in de rots nog de overblijfselen zijn, zie kaart).

Het huis waarbij de ezelin gestaan had, lag terzijde van de weg op een schone weide van Betfage naar Jeruzalem toe. De weg ging aan die kant omhoog (naar de bergpas tussen de Olijf- en Ergernisberg, zoals reeds gezegd in nr. 1697, voetnoot 857) en liep dan aan de overzijde (na door de pas gekomen te zijn) weer af naar het dal dat tussen de Olijfberg en de heuvelen van Jeruzalem ligt (nl. het Kedrondal).

Jezus had tussen Betfage en Betanië (kasteel van Lazarus te Betanië) vertoefd. De 2 leerlingen hadden achter Betfage gewacht, waar zij de ezelin aan de weg gebracht hadden.

1702.

Dezelfde kramers en andere mensen te Jeruzalem, tot wie Eremenzear en Silas deze morgen gezegd hadden alle

hindernissen bij de ingang van de tempel weg te ruimen, omdat de Heer zijn intocht ging doen, waren aanstonds vreugdig begonnen de weg te versieren. Zij hadden enige stenen van de weg opgebroken en bomen geplant, hun takken boven verenigd en met allerlei gele vruchten als met grote appelen behangen.

De leerlingen die reeds in de morgen naar Jeruzalem gegaan waren, samen met de vrienden van Jezus die zij waren gaan verwittigen, en met nog ontelbare vreemdelingen en Joden, die voor het aanstaande feest naar Jeruzalem gekomen waren – op alle wegen wemelde het van reizigers – en zeer vele Joden die de laatste leerrede van Jezus (in de open zaal) gehoord hadden, stroomden nu naar dit gedeelte van de stad, waar Jezus door moest trekken (nl. door de smalle wijk Ofel tussen de oostelijke Tempelpleinmuur en de stadsmuur).

Te Jeruzalem waren ook vele mensen uit verre gewesten, die zelfs in hun ver vaderland het wonder van Lazarus' opwekking vernomen hadden en nu de wonderdoener wensten te zien (cfr. Joa. 12, 18: Daarom juist kwam de menigte Hem tegemoet, omdat ze hadden vernomen, dat Hij dit wonderteken verricht had).

Daar zich nu overal de tijding verspreidde dat Jezus in aantocht was, trokken zij Hem insgelijks tegemoet.

De weg van Betfage liep door een dal (Olijfborgpas) dat minder hoog was dan het Tempelplein. Als men van Betfage op de Olijfborg kwam (d.i. in deze pas; hier is 'Olijfborg' ruim opgevat), zag men tussen de heuvelen ter zijde (nl. in strikte zin de Olijfborg en de Ergernisberg), waartussen de weg liep, de tempel tegenover of vóór zich staan (zoals reeds gezegd).

Betfage was een arm gehucht. Wanneer ik vroeger door Gesching (waarschijnlijk Gescher, 10 km ten westen van Koesfeld), herinnerde het mij telkens aan Betfage. De weg van Betfage naar Jeruzalem liep zeer aangenaam tussen tuinen en bomen (en weiden).

1703.

De apostelen en leerlingen rondom Jezus zongen vreugdezangen en jubelden het uit en uit de stad kwam het volk Hem in drommen tegemoet. Maar nu traden verscheidene oude priesters in hun ambtsornaat naar voren, belemmerden de weg en hielden de apostelen tegen. Dezen waren ontdaan en durfden niet antwoorden. Maar de priesters riepen JEZUS ter verantwoording en vroegen of Hij geen orde onder zijn aanhangers kon handhaven, en zo ja, waarom Hij dan dat lawaai en gewoel niet verbood. *Maar Hij antwoordde hun dat, indien dezen zwegen, de stenen op de weg zouden beginnen roepen* (Lk. 19, 40), waarop de priesters zich verwijderden.

De opperpriesters ondertussen hielden een raad (Mk. 11, 18; Lk. 19, 47; Joa. 12, 19) en lieten alle mannen en verwanten der vrouwen en kinderen, die Jezus uit Jeruzalem tegemoet getrokken waren, tot zich roepen; zij hielden hen opgesloten in het grote binnenhof (van het rechtshuis) en zonden spionnen uit om na te gaan hoe de zaken verliepen.

Nu braken de mensen takken af en strooiden die op de weg (Mt. 21, 8), trokken hun bovenklederen uit en spreidden ze erover uit en hieven blij geroep en vreugdegezing aan. Ik zag er vele die gans hun bovenlijf tot de gordel van klederen ontdaan hadden. De kinderen waren met geweld uit alle scholen gebroken en juichten met de menigte.

Ik zag Veronika en 2 andere bekende vrouwen.

Veronika had 2 kinderen bij zich; zij spreidde haar sluier op de weg open en ontnam ook iets aan één van de 2 kinderen en strooide ook dit op de weg. Zij en de andere vrouwen voegden zich bij de H. Vrouwen die de processie sloten; zij waren nu wel ten getale van 17.

De weg was met takken, klederen en tapijten zo dicht bestrooid, dat de tocht zeer zacht opwaarts ging; hij trok dan onder de

menigvuldige zegebogen door, die men boven de weg tussen de muren had opgericht.

(Eerst tussen de hogere of lagere muren van de tuinen, daarna tussen de muren van de smalle stadswijk Ofel, waardoor de weg naar de Gulden Poort liep. Hier ging men langs een zacht hellend vlak door en onder de steunmuren van het Tempelplein door en kwam op het plein uit).

1704.

Jezus weende en ook de apostelen weenden (Lk. 19, 41-44), toen Hij zei dat velen, die nu zo juichten, Hem binnenkort zouden bespotten en dat zelfs één van hen Hem zou verraden. Hij beschouwde ook de stad onder tranen, omdat ze, zoals Hij zei, weldra verwoest zou worden.

(Het ligt voor de hand dat dit wenen van Jezus over Jeruzalem plaats heeft gehad op het ogenblik dat Hij de bergpas bereikte en daar opeens Jeruzalem zag verschijnen en een ogenblik stilhield om het woord tot zijn gezellen te richten. Deze pas heeft een minder hoog niveau dan het Tempelplein, zegt K.; de eerste is nl. 726 m, het tweede 740 m en 744 m hoog).

Als Jezus nu door de poort trok, vermeerderde nog het gejuich en zij brachten op zijn weg vele zieken met ziekten van alle aard. De enen werden tot Hem GELEID of ondersteund, de anderen gedragen. Jezus hield voortdurend stil, kwam van zijn rijdier en genas hen allen zonder onderscheid of uitzondering⁸⁶⁰.

⁸⁶⁰ Genas allen zonder uitzondering. – Jezus beleeft een triomfdag. Op zo'n dag past het een koning mild te zijn, barmhartigheid te betonen. Deze vrijgevigheid heeft nog elk jaar haar weerslag op Palmzondag.

De Kerk herdenkt op die dag Jezus' triomf en elk jaar is dit voor vrome zielen een dag van troost en innerlijke vreugde. Jezus zet immers zijn leven in de liturgische jaarkring nog voort.

Ook waren daar vele vijanden van Hem, die met de menigte schreeuwden en tierden om het gerucht nog te vermeerderen (en Hem achteraf wellicht als een rustverstoorder aan te klagen).

Nader bij de tempel was de opluistering van de weg nog fraaier; aan beide zijden waren aftuiningen gemaakt, en daarachter waren boompjes geplant, en kleine dieren met lange halzen, bokjes en schapen met kransen om de hals (offerdieren) sprongen daarin rond, als in kleine tuintjes. Hier stonden altijd, vooral met het naderen van het paasfeest, uitgezochte, reine offerdieren te koop.

De weg van de poort tot aan de tempel, zowat een half uur gaans, duurde wel 3 uren⁸⁶¹.

Maar de Joden hadden nu alle huizen en ook de stadspoort laten sluiten, en wanneer Jezus vóór de tempel afgestegen was en de leerlingen de ezelin terug wilden leiden, moesten zij binnen de poort tot tegen de avond wachten.

Ook de H. Vrouwen en zeer veel volk, allen die in de tempel waren, moesten de gehele dag zonder eten blijven, want men had geheel deze stadswijk doen afsluiten. Vooral was Magdalena zeer bedroefd, omdat Jezus van niemand de minste verversing bekwam.

Hier werd de zienster in haar heerlijk verhaal jammerlijk onderbroken; zij vergat daardoor nog een merkwaardige gebeurtenis, die, naar haar zeggen, heden bij deze gelegenheid in de tempel had plaatsgehad.

Deze gelijkheid van de Jezus, zoals K. Hem tekent met die zoals wij Hem uit ondervinding leren kennen, pleit voor de juistheid en historiciteit van Katarina's beschouwingen.

⁸⁶¹ De weg of afstand die K. opgeeft van de poort naar de tempel is fel overdreven of beter geheel foutief. Zulke gevallen treffen wij nog aan, maar hier is er een zekere verontschuldiging voor, daar Jezus herhaaldelijk van zijn rijdier stapte en tijd besteedde aan het genezen van zieken. Hierdoor kreeg K. de indruk van een veel langere weg.

Jezus te Betanië gezalfd door Magdalena.

1705.

's Avonds was de poort van Jeruzalem weer open (cfr. Mk. 11, 19). De vrouwen waren even vroeger naar Betanië teruggekeerd. Jezus en de apostelen volgden later. Magdalena was zeer bedroefd, omdat de Heer en de zijnen geen verversing in Jeruzalem bekomen hadden en zelf bereidde zij nu de spijzen voor hen. Toen de Heer met de apostelen, wanneer het reeds donker was, in het park van Lazarus' landgoed kwam, trad Magdalena naar Hem toe met water in een bekken en waste Jezus de voeten en droogde deze af met een doek die van haar schouders neerhing. Hier was nochtans geen eigenlijke maaltijd, doch slechts een voorgerecht bereid. Terwijl Jezus deze verversing nu gebruikte, naderde Magdalena tot Hem en goot Hem een kostbare reukolie op het hoofd. Ik zag dat Judas haar in het voorbijgaan bekeef en ik hoorde haar antwoorden dat zij de Heer niet dankbaar genoeg kon zijn voor de weldaden die Hij aan haar en aan haar broeder bewezen had.

Na de maaltijd begaf Jezus zich naar het huis van Simon de melaatse, waar verscheidene leerlingen waren en hield daar nog een korte toespraak.

Vervolgens ging Hij buiten het dorp naar de herberg der leerlingen en sprak ook daar nog enige tijd.

Dan keerde Hij weer terug naar Simon de melaatse, in wiens huis Hij met de apostelen sliep.

Jezus drijft kramers uit de tempel (Mt. 21, 12-13; Mk. 11, 15-17; Lk. 19, 45-46).

1706.

16 maart. –

Terwijl Jezus met de apostelen op weg naar Jeruzalem was, *kreeg Hij honger, maar deze honger scheen mij het zinnebeeld te zijn van zijn heftig verlangen naar de bekering van de Joden en naar de voltooiing van zijn werk (de Verlossing door zijn lijden en dood). Hij wenste dat zijn lijden reeds doorstaan mocht zijn, want Hij kende er de grootheid van: het vooruitzicht ervan deed Hem huiveren.*

Hij naderde tot een vijgenboom aan de weg⁸⁶² en keek omhoog, en daar hij er geen vruchten, doch slechts bladeren op vond, vervloekte Hij hem, zodat Hij verdorde om nimmermeer vruchten te dragen. Zo zou het gaan met hen, sprak Hij, die Hem niet willen erkennen.

Ik kreeg ook de mededeling dat de vijgenboom hier de Oude Wet verbeeldde, gelijk de wijnstok de Nieuwe Wet.

Hierop ging Jezus naar de tempel, en ik zag de takken en groene kransen, die gisteren tot opluistering van zijn intocht gediend hadden, aan de weg op hopen geworpen. Maar reeds waren weer vele kramers vóór de tempel en in de eerste zalen geïnstalleerd. Velen van hen hadden kasten, die zij op de rug droegen en uit elkaar konden vouwen; zij plaatsten deze op stokken, die zij mee

⁸⁶² Een traditie wijst de plaats van de vervloekte boom aan aan de Z-kant van de Olijfberg, aan de weg die Jezus volgde op zijn grote tocht, zoals deze boven aangetoond is (kaart in nr. 1697; cfr. D.B. Bethphage, k. 1708; Oliviers: 2 oude schetsen; Mislin, III, 21; De Géramb, II, 6).

hadden en die zij tot een onderstel of schraag uiteen konden trekken. Ik zag ook op tafelen hopen muntstukken liggen, die soort bij soort aan kettinkjes en haken aaneengeregen waren. Allerlei figuren waren erop afgebeeld; ze waren van gele, witte en bruine kleur; sommige hadden ook meerdere kleuren. Ik weet niet of dit allemaal geld was; ik geloof dat er ook amuletten of sieraden bij waren om aan de hals te dragen⁸⁶³. Ik zag ook stapels korven met vogelen en in een halle zag ik kalveren en ander vee.

Ik zag dat onze Heer al die sjacheraars wegdreef, en daar zij talmden te wijken, draaide Hij een gordel tot een zweep tezamen en dreef hen daarmee uit elkaar tot buiten de tempel⁸⁶⁴.

⁸⁶³ Amuletten. – Amuletten of talismans waren algemeen in zwang bij de Egyptenaren en Chaldeeën, 2 volken, waarmee de Israëlieten in nauwe betrekking gestaan hadden.

Tegen de wet van Mozes in, die bijgelovige praktijken verbiedt, vond het gebruik van amuletten toch ingang bij de Israëlieten (Jes. 3, 18-23).

Anderzijds werden ook analoge godsdienstige voorwerpen met vertrouwen gedragen, zonder eigenlijk bijgeloof.

Wetteksten in busjes of doosjes droeg men eveneens, niet alleen als gedenkmiddel om aan de Wet herinnerd te worden, maar ook als behoedmiddel om van ongelukken gespaard te worden (cfr. D.B. Amulettes).

⁸⁶⁴ Uitdrijving uit de tempel van sjacheraars. – Dit feit heeft tweemaal plaats gehad. Hieraan valt niet te tornen, hoewel menig exegeet de mening verdedigt dat het ene evangelisch verhaal een doublet kan zijn van het ander.

- Een eerste uitdrijving had plaats in het begin van Jezus' openbaar leven (Joa. 2, 14), en
- een tweede op het einde van zijn leven, zoals blijkt uit de synoptici, Mt. 21, 12, enz.

Bij de eerste 3 evangelisten is deze tweede uitdrijving ook met Jezus' Intocht verbonden.

Met haar dubbel verhaal is dus onze K. weer in overeenstemming met de waarheid.

Grieken verlangen een onderhoud met de Heer (Joa. 12, 27).

1707.

Ook vreemde, aanzienlijke bedevaarders uit Griekenland logeerden daar in een herberg. Hun dienaars, zo zag ik, kwamen tot Filippus en zeiden hem dat hun meesters met de Heer wensten te spreken, maar dat zij niet gaarne op onbescheiden wijze door de menigte drongen. Filippus deelde dit mee aan Andreas en deze aan de Heer (Joa. 12, 21-22).

Jezus liet hun antwoorden dat zij, wanneer Hij uit de tempel zou komen, zich moesten bevinden op de weg tussen de poort en het huis van Joannes Markus.

(Dit huis, hoewel door K. dikwijls genoemd, kan moeilijk nauwkeurig aangeduid worden. We stellen het ons bij voorkeur voor op een geringe afstand van de Waterpoort, zie grote kaart 3). Dit huis staat vóór de poort bij verscheidene andere huizen en bij een herberg.

Jezus zette hierop zijn leerrede voort (Joa. 12, 27).

Ik zag dat Hij zeer bedroefd was, en dat, toen Hij op een ogenblik met gevouwen handen naar omhoog blikte, een straal als uit een lichtwolk op Hem neerkwam. Ik hoorde terzelfder tijd een donderend geluid en ik zag het volk ontdaan en verschrikt omhoogkijken en stil tot elkander fluisteren, maar *Jezus ging door met onderwijzen.* Dit geschiedde meerdere malen.

Vervolgens zag ik dat Hij van de leerstoel trad, zich tussen zijn leerlingen terugtrok en, in de menigte verdwijnend, de tempel verliet.

Wanneer Jezus wilde prediken, hingen de leerlingen Hem een witte feestmantel om, die zij bij zich droegen, en wanneer Hij van de leerstoel kwam, namen zij die mantel weer van zijn schouders af. Zo kon Hij zich dan in zijn gewone kleding, waardoor Hij

zich niet van de anderen onderscheidde, gemakkelijker onder het volk verbergen.

Rondom de leerstoel waren 3 leuning, de ene hoger dan de ander, want ook de toehoorders stonden steeds hoger, de achterste kring het hoogst. Deze leuning waren met snijwerk versierd en, zo ik geloof, gegoten. Ook stonden er meerdere bruine koppen of knoppen op. Ik heb geen eigenlijke gesneden beelden in de tempel gezien, tenzij allerhande versieringen: wijnstammen en druiven of trossen, ook offerdieren en beelden als bakerkinderen (baker = kraamverpleegster, een ongeschoolde vrouw die aan kraamverpleging deelnam), van hetzelfde model als het beeld dat ik eens bij Maria gezien heb, maar dit was geborduurd.

Het was nog klare dag, toen Jezus zich met de zijnen in de wijk van het huis van Maria Markus verenigde.

Hier kwamen ook de Grieken tot Hem, die met Hem wilden spreken en Hij onderhield zich enige minuten met hen. Het waren personen van aanzien en zij waren ook van vrouwen vergezeld en deze hielden zich bescheiden een weinig achteruit.

De zienster beschreef de kleding van deze mensen, maar haar haastig spreken, haar afgematheid, ook uitwendige stoornis en haar vele gewestelijke uitdrukkingen maakten haar beschrijving onverstaaanbaar en de aantekening onmogelijk.

Dit waren goede mensen; zij hebben zich bekeerd; op Pinksteren waren zij onder de eersten die Jezus' leer aanvaardden, aansluiting bij de leerlingen zochten en zich lieten dopen.

Jezus opnieuw door Magdalena gezalfd.

1708.

Jezus ging bedroefd met de apostelen naar Betanië ten sabbat. Wanneer Hij in de tempel leerde, moesten de Joden altijd hun

huizen gesloten houden en het was verboden Hem of ook maar zijn leerlingen enige verversing toe te reiken.

In Betanië gingen zij in het herberghuis (*Herbergshaus*) van Simon, de genezen melaatse. Deze was nu goed gestemd en had alles voor een maaltijd bijeengehaald.

Magdalena, vol medelijden met de moeizame arbeid van de Heer, trad Hem bij de ingang van het huis tegemoet; zij droeg een boetekleed, een gordel om het lichaam en een zwarte sluier over haar losgemaakte haren. Zij wierp zich aan zijn voeten neer en veegde met haar weelderig hoofdhaar het stof van zijn voeten af, gelijk men iemands schoenen poetst; zij deed dit openlijk en menig getuige van haar handeling nam er aanstoot aan.

Na in het huis hun sabbatkleederen aangetrokken en de lamp ontstoken te hebben, verrichtten zij onder de lamp hun gebeden. Daarna gingen zij aan tafel. Terwijl zij aanlagen – het liep naar het einde van de maaltijd – verscheen Magdalena opnieuw. Haar liefde, dankbaarheid, berouw en droefheid dreven haar tot Jezus; zij kwam achter zijn ligstoel, brak een flesje met welriekende zalf boven zijn hoofd en goot er dan ook nog van op zijn voeten. Na deze dan met haar haren afgedroogd te hebben, verliet zij weer de zaal.

1709.

Verscheidene aanwezigen waren over haar daad wat geërgerd, maar meer dan alle anderen was Judas dit en hij bracht ook Matteüs, Tomas en Joannes Markus in een wrevelige stemming. *Maar Jezus pleitte voor haar liefde en stelde haar in het gelijk.*

Zij heeft Hem zeer dikwijls zo gezalfd, hoewel dit maar ééns in het Evangelie staat, gelijk menig ander feit, dat zich nochtans meermalen voordeed.

Eerste verradersstap van Judas.

Na de maaltijd en enige gebeden verspreidden zich de apostelen en leerlingen.

Judas echter, geërgerd en verbitterd, ging over tot zijn eerste verradersstap. Nog heden liep hij, reeds vóór het aanbreken van de dag, naar Jeruzalem. Ik zag Hem in de donkere nacht uit nijd en gierigheid over de Olijfberg lopen; ik zag als een akelig licht bij hem, alsof de duivel hem voorlichtte.

Hij liep naar het huis van Kaïfas (waarover weldra, op de oosthelling van de westelijke Sionberg, zie grote kaart 3) en sprak beneden in het huis slechts enkele woorden. Nooit hield Hij zich ergens lang op. Ik zag hem hierop naar het huis van Joannes Markus snellen en binnentreden, net als kwam hij daar gelijk een van de andere leerlingen, die daar dikwijls overnachtten. Dit was zijn eerste definitieve verradersstap.

De verdorde vijgenboom (Mt. 21, 18-22; Mk. 11, 12-14). – Predicatie in de tempel. – Parabel van de hoeksteen.

1710.

17 maart = 1 Nisan; Nieuwe Maan. –

Toen Jezus deze morgen met enige leerlingen van Betanië naar Jeruzalem ging, vonden deze laatsten de vervloekte vijgenboom geheel verdord en zij drukten er hun verwondering over uit.

Ik zag Joannes en Petrus bij de boom stilhouden en Petrus gaf er zijn verwondering over te kennen, *maar Jezus zegde hem: "Indien gij vast gelooft, zult gij nog grotere dingen doen, ja, op uw woord zullen de bergen zich in de zee verplaatsen."* Hij zegde nog veel meer hierover, en ook over de betekenis van de vijgenboom.

Nota door Brentano in de tekst ingelast:

De schrijver wist niet dat men bij Markus 11, 20-23 werkelijk dit antwoord vindt, dat de Heer aan Petrus gaf, toen Hij een volgende keer naar Jeruzalem ging, en wel daags nadat Hij de boom vervloekt had.

Hij sprak de verhaalster dus tegen en zei haar dat het hem onjuist scheen dat het geval van de vijgenboom, volgens haar, zich in 2 keren, op 2 verschillende tochten van Jezus had afgespeeld.

Maar zij bleef bij haar voorstelling en verzekerde nogmaals stellig dat zij het zó en niet anders gezien had. Zij had Jezus' gaan en komen met alle daartussen liggende handelingen zonder onderbreking gezien, en wel als passieve toeschouster, zonder dat actieve deelname een andere volgorde aan de feiten zou hebben gegeven. Overigens zou zij hiertoe door uitwendige stoornissen niet in staat zijn geweest.

Later ontdekte de schrijver bij de H. Markus dat het geval zich inderdaad zó had voorgedaan. Markus noemt zelfs de namen van de 2 apostelen.

De Pelgrim was er des te meer over verwonderd, daar hij reeds ontelbare keren de ondervinding had opgedaan dat zij de geschreven H. Schrift volstrekt niet kende (wel echter uit haar visioenen), zodat zij er telkens opnieuw over verwonderd was dat niet alles wat zij zag, in de H. Schrift bevat was.

Einde van de bemerking van Brentano.

Jeruzalem liep vol vreemdelingen. 's Avonds en 's morgens hield men in de tempel onderrichtingen en godsdienst oefeningen voor hen en *Jezus leraarde voor het volk in de tussentijd.*

Wie Hem een opmerking wilde maken, stond op en Hij ging dan zitten. Sprak Hijzelf, dan stond Hij op.

Terwijl Hij nu heden in de tempel leraarde, traden priesters en schriftgeleerden op Hem toe en vroegen Hem krachtens welke opdracht Hij dit alles deed en hier leerde.

Jezus antwoordde hun: “Ook Ik zal u wat vragen, en indien gij het Mij zegt, dan zal Ik u ook zeggen krachtens welke volmacht Ik zulke dingen doe.”

Hier gaf de zienster Jezus' woorden weer naar hun inhoud, zoals zij in het Evangelie van Mt. 21, 23-32 te vinden zijn. Zij had dit 's voormiddags gehoord.

Matteüs 21

De vraag naar Jezus' bevoegdheid

23. En toen Hij de tempel was binnengegaan, naderden de overpriesters en de oudsten des volks Hem, terwijl Hij leerde, en zij zeiden: Krachtens welke bevoegdheid doet Gij deze dingen? En wie heeft U deze bevoegdheid gegeven?

24. Jezus antwoordde en zeide tot hen: Ik zal u ook een vraag stellen en indien gij Mij daarop antwoord geeft, zal Ik u ook zeggen, krachtens welke bevoegdheid Ik deze dingen doe.

25. Vanwaar was de doop van Johannes? Uit de hemel of uit de mensen? En zij overlegden onder elkander en spraken: Indien wij zeggen: Uit de hemel, zal Hij tot ons zeggen: Waarom hebt gij hem dan niet geloofd?

26. Doch indien wij zeggen: Uit de mensen, zijn wij bevreesd voor de schare, want zij houden allen Johannes voor een profeet.

27. En zij antwoordden en zeiden tot Jezus: Wij weten het niet. Hij van zijn kant zeide tot hen: Dan zeg Ik u ook niet, krachtens welke bevoegdheid Ik deze dingen doe.

De gelijkenis van de twee zonen

28. Wat dunkt u? Iemand had twee kinderen. Hij ging naar de eerste en zeide: Kind, ga en werk vandaag in de wijngaard.

29. En hij antwoordde en zeide: Ja, heer, maar hij ging niet.

30. Hij ging naar de tweede en sprak evenzo. En deze antwoordde en zeide: Ik wil niet, maar later kreeg hij berouw en ging toch.

31. Wie van de twee heeft de wil van zijn vader gedaan? Zij zeiden: De laatste. Jezus zeide tot hen: Voorwaar, Ik zeg u, de tollenaars en de hoeren gaan u voor in het Koninkrijk Gods.

32. Want Johannes heeft u de weg der gerechtigheid gewezen en gij hebt hem niet geloofd. De tollenaars en de hoeren echter hebben hem geloofd, doch hoewel gij dat zaagt, hebt gij later geen berouw gekregen en ook in hem geloofd.

Uit: NBG-vertaling 1951

In de namiddag verhaalde en verklaarde Jezus de parabelen van de wijngaardenier en van de Hoeksteen, die door de bouwmeesters verworpen wordt (Mt. 21, 33-43).

Ik zag dus dat zij tezamen kwamen en besloten voort op zijn leer te letten. Met dit doel zouden zij mannen tot Hem zenden, die hun vertrouwen bezaten en tevens met sommige leerlingen van

Hem verwant waren en die proberen moesten Hem met strikvragen in zijn woorden te vangen. Zij moesten Hem ondermeer ondervragen over de verrijzenis van de doden. De daartoe uitgekozen mannen waren ten getale van vijf. De betekenis van dit getal werd mij te kennen gegeven, maar ik ben ze vergeten.

Op Jezus' terugweg deze avond naar Betanië, kwamen enkele medelijdende personen Hem aan de weg wat te drinken bieden. Hij sliep in de leerlingenherberg bij (een klein uur ten noorden van) Betanië.

1711.

18 maart. –

Jezus hield 's morgens nog eerst onderrichtingen te Betanië en ging pas laat naar de tempel, waar Hij slechts 3 uren lang het volk onderrichtte.

Hij vertelde de parabel van het koninklijk bruiloftzmaak (Mt. 22, 1-14).

Onder zijn toehoorders waren spionnen van de Farizeeën en Jezus keerde vroeg naar Betanië terug en *hield er nog een leerrede in een zaal bij het huis*, waar Magdalena en Marta zich vóór Lazarus' opwekking bevonden. Zelfs tot hier kwamen de bespieders Hem uithoren.

Hierna leerde Jezus in de herberg van de leerlingen, waar ook de H. Vrouwen Hem aanhoorden en Hij sliep daarna in deze herberg.

De Farizeeën en Sadduceeën spannen Jezus strikken. – De keizerlijke cijns. – Verrijzenis. – Grootste gebod.

1712.

19 maart. –

Jezus heeft heden vroeg in Betanië geleraard.

Ik heb Hem niet vroeg in de tempel gezien. Ik zag in de tempel 5 mannen, die met enige leerlingen verwant en bekend en toch aanhangers van de Farizeeën waren en gedeeltelijk zelfs dienaren van Herodes. Door de Farizeeën aangemoedigd naderden zij uit de ingang langs de weg of de gang die tussen de omringende zitplaatsen der toehoorders door tot de leerstoel leidt.

Na Jezus eerst enige lofwoorden toegezwaaid te hebben, kwamen zij met hun vraag voor de dag: “Mogen wij de keizer cijns betalen?”

Jezus wedervoer: “Toon mij eens een muntstuk”.

Nu trok een van hen een geel muntstuk uit zijn borsttas. Het had, naar ik zag, ongeveer de grootte van een Pruisische thaler (zilveren muntstuk, in K.’s tijd zeer in gebruik, gangbaar sedert de 16^e eeuw). De munten die ik bij de wisselaars aan snoeren zag hangen, waren van dat soort.

Het overige vertelt de zienster, zoals het staat bij Matteüs 22, 15-22 (zie hierna).

Daarna hoorde ik nog een indrukwekkende lering.

Jezus sprak over het Rijk van God. Ik heb alles duidelijk gehoord en ik bewaar inwendig nog veel ervan en ben er nu nog over verrukt, maar ik kan het niet onder woorden brengen.

Hij zei daarin ondermeer dat het Rijk van God was als een mens die een plant aanbrengt, die zich tot in het oneindige uitbreidt. Het zou tot de Joden niet meer terugkeren, maar zij die zich zullen bekeren,

zullen tot het Rijk Gods komen. Dit Rijk zal tot de heidenen overgaan en een tijd zal aanbreken waarin alles duister zal zijn in het Oosten en alles helder in het Westen.

Hij waarschuwde ook om het goede (zoveel mogelijk) in het geheim te doen, zoals ook Hij gedaan had en Hij zei dat Hij nu zijn loon op de middag zou ontvangen⁸⁶⁵.

Ook zegde Hij iets dat betrekking had op de moordenaar aan wie zij boven Hem de voorkeur zouden geven. Ik kan u nog niet alles bekend maken, sprak Hij, maar eer het zover is (vóór mijn dood), moet Ik u nog veel zeggen (cfr. Joa. 16, 12).

Johannes 16

Het werk van de Trooster

5. En nu ga Ik heen tot Hem, die Mij gezonden heeft, en niemand van u vraagt Mij: Waar gaat Gij heen?
6. Maar omdat Ik dit tot u gesproken heb, heeft droefheid uw hart vervuld.
7. Doch Ik zeg u de waarheid: Het is beter voor u, dat Ik heenga. Want indien Ik niet heenga, kan de Trooster niet tot u komen, maar indien Ik heenga, zal Ik Hem tot u zenden.
8. En als Hij komt, zal Hij de wereld overtuigen van zonde en van gerechtigheid en van oordeel;
9. van zonde, omdat zij in Mij niet geloven;
10. van gerechtigheid, omdat Ik heenga tot de Vader en gij Mij niet langer ziet;
11. van oordeel, omdat de overste dezer wereld geoordeeld is.
12. Nog veel heb Ik u te zeggen, maar gij kunt het thans niet dragen;
13. doch wanneer Hij komt, de Geest der waarheid, zal Hij u de weg wijzen tot de volle waarheid; want Hij zal niet uit Zichzelf spreken, maar al wat Hij hoort, zal Hij spreken en de toekomst zal Hij u verkondigen.
14. Hij zal Mij verheerlijken, want Hij zal het uit het mijne nemen en het u verkondigen.
15. Al wat de Vader heeft, is het mijne; daarom zeide Ik: Hij neemt uit het mijne en zal het u verkondigen.

Uit: NBG-vertaling 1951

⁸⁶⁵ Jezus zal zijn loon op de middag ontvangen, nl. na in het verborgen zonder baatzucht en louter voor Gods glorie gewerkt te hebben.

Hij, zoals wij later, worden dan in het openbaar beloond.

Zo voer Jezus ten hemel en ontving Hij klaarblijkelijk zijn loon op het middaguur, gelijk het later uit K.'s verhalen zal blijken.

Ik geloof dat deze lering over het Rijk nog wel 8 dagen zal duren. Onmogelijk kan ik ze behoorlijk herhalen, maar ze is zeer schoon.

1713.

Onder de lering in de namiddag traden 7 Sadduceeën tot Jezus en ondervroegen Hem over de verrijzenis en over het geval van een vrouw die reeds 7 mannen had gehad.

Jezus antwoordde dat er na de verrijzenis geen geslacht noch geslachtsbetrekkingen meer zouden zijn, en dat God de God van de levenden en niet van de doden is. Ik zag dat allen over zijn uitspraken verstomd waren.

Ook de Farizeeën kwamen uit hun gestoelte en spraken onderling. Één van hen die een positie in de tempel bekleedde en Manasse heette, trad vooruit en vroeg Jezus zeer bescheiden welk van de geboden het verhevenste was. *Jezus verklaarde het hem.* Manasse loofde Jezus met overtuiging.

Hierop antwoordde Jezus hem dat het Rijk van God niet meer ver van hem verwijderd was. Hij zei hierna nog enige dingen betreffende Christus en David en besloot hiermee de lering (zie Matteüs, geheel 22).

Matteüs 22

Het koninklijke bruiloftsmaal

1. En Jezus antwoordde en sprak wederom in gelijkenissen tot hen en zeide:
2. Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een koning, die voor zijn zoon een bruiloft aanrichtte.
3. En hij zond zijn slaven uit om de ter bruiloft genodigden te roepen, doch zij wilden niet komen.
4. Wederom zond hij andere slaven uit, met de boodschap: Zegt de genodigden: Zie, ik heb mijn maaltijd bereid, mijn ossen en gemeste beesten zijn geslacht en alles is gereed; komt tot de bruiloft.
5. Maar zij sloegen er geen acht op en gingen heen, de een naar zijn akker, de ander naar zijn zaken.
6. De overigen grepen zijn slaven, en zij mishandelden en doodden hen.
7. En de koning werd toornig, en hij zond zijn legers uit en verdelgde die moordenaars en stak hun stad in brand.
8. Toen zeide hij tot zijn slaven: De bruiloft is wel gereed, maar de genodigden waren het niet waard.
9. Gaat daarom naar de kruispunten der wegen en nodigt allen, die gij aantreft, tot de bruiloft.

10. En die slaven gingen naar de wegen en verzamelden allen, die zij aantroffen, zowel slechten als goeden. En de bruiloftsmaal werd vol met hen, die aanlagen.
11. Toen de koning binnentrad om hen, die aanlagen, te overzien, zag hij daar iemand, die geen bruiloftskleed aanhad.
12. En hij zeide tot hem: Vriend, hoe zijt gij hier gekomen zonder bruiloftskleed? En hij verstomde.
13. Toen zeide de koning tot de bedienden: Bindt hem aan handen en voeten en werpt hem uit in de buitenste duisternis; daar zal het geween zijn en het tandengeknars.
14. Want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren.

Het recht des keizers

15. Toen gingen de Farizeeën heen en beraadslaagden, hoe zij Hem in een strikvraag konden vangen.
16. En zij zonden tot Hem hun leerlingen, met de Herodianen, die zeiden: Meester, wij weten, dat Gij waarachtig zijt en de weg Gods in waarheid leert en dat Gij U aan niemand stoort; want Gij ziet de mensen niet naar de ogen.
17. Zeg ons dan, wat dunkt U? Is het geoorloofd de keizer belasting te betalen of niet?
18. Doch Jezus doorzag hun valsheid en zeide: Wat verzoekt gij Mij, huichelaars?
19. Toont Mij het geldstuk voor de belasting. Zij brachten Hem een schelling.
20. En Hij zeide tot hen: Wiens beeldenaar en opschrift is dit?
21. Zij zeiden: Van de keizer. Toen zeide Hij tot hen: Geeft dan de keizer wat des keizers is, en Gode wat Gods is.
22. Toen zij dit hoorden, verwonderden zij zich en zij lieten Hem verder ongemoeid en gingen weg.

De vraag naar de opstanding

23. Op die dag kwamen enige Sadduceeën tot Hem, die beweren, dat er geen opstanding is, en zij ondervroegen Hem,
24. en zij zeiden: Meester, Mozes heeft gezegd, indien iemand sterft zonder kinderen, zal zijn broeder diens vrouw trouwen en voor zijn broeder nakomelingschap verwekken.
25. Nu waren er bij ons zeven broeders. En de eerste huwde en stierf daarop, en daar hij geen nakomelingschap had, liet hij zijn vrouw na aan zijn broeder.
26. Eveneens de tweede en de derde tot de zevende toe.
27. Het laatst van allen stierf de vrouw.
28. Van wie van de zeven zal zij dan in de opstanding de vrouw zijn? Want allen hebben haar tot vrouw gehad.
29. Jezus antwoordde en zeide tot hen: Gij dwaalt, want gij kent de Schriften niet noch de kracht Gods.
30. Immers, in de opstanding huwen zij niet en worden zij niet ten huwelijk genomen, maar zij zijn als engelen in de hemel.
31. Wat nu de opstanding der doden betreft, hebt gij niet gelezen, wat door God tot u gesproken is, toen Hij zeide:
32. Ik ben de God van Abraham, en de God van Isaak, en de God van Jakob?
33. Hij is niet een God van doden, maar van levenden. En de scharen, die dat hoorden, stonden versteld over zijn leer.

Het grote gebod

34. Toen de Farizeeën gehoord hadden, dat Hij de Sadduceeën tot zwijgen had gebracht, kwamen zij bijeen,
35. en één van hen, een wetgeleerde, vroeg, om Hem te verzoeken:
36. Meester, wat is het grote gebod in de wet?
37. Hij zeide tot hem: Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

38. Dit is het grote en eerste gebod.
39. Het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.
40. Aan deze twee geboden hangt de ganze wet en de profeten.

Davids Zoon en Heer

41. Toen de Farizeeën bijeen waren, vroeg Jezus hun,
42. zeggende: Wat dunkt u van de Christus? Wiens zoon is Hij? Zij zeiden tot Hem: Davids Zoon.
43. Hij zeide tot hen: Hoe kan David Hem dan door de Geest zijn Here noemen, als hij zegt:
44. De Here heeft gezegd tot mijn Here: Zet U aan mijn rechterhand, totdat Ik uw vijanden onder uw voeten gelegd heb.
45. Indien David Hem dus Here noemt, hoe kan Hij dan zijn zoon zijn?
46. En niemand kon Hem daarop iets antwoorden en evenmin durfde iemand van die dag af Hem meer iets vragen.

Uit: NBG-vertaling 1951

Allen stonden uiterst verbaasd en konden niets antwoorden. Maar toen Jezus de tempel verliet, vroeg Hem een leerling: “Wat betekent dit: U bent niet ver meer verwijderd van het Rijk van God?, hetgeen U daar aan Manasse gezegd hebt?”

De Heer antwoordde: “Manasse zal geloven en Mij volgen!”, maar allen moesten dit vooralsnog geheim houden. Nu werd mij geopenbaard dat Manasse van dit ogenblik af niets meer tegen Jezus ondernomen heeft, maar zich tot na Jezus’ hemelvaart stilgehouden en zich dan openlijk voor Jezus verklaard en zich bij de leerlingen aangesloten heeft. Hij was in de 40 jaren oud.

Jezus begaf zich ‘s avonds naar Betanië, at met de apostelen bij Lazarus, ging dan naar de herberg waar de vrouwen verzameld waren en *waar Hij ook deze tot in de nacht onderrichtte*. Hij sliep in de herberg van de leerlingen.

Bemerking.

De voorgaande en volgende alinea laat ik op hun plaats, zoals in het Duitse werk, maar klaarblijkelijk moet de volgorde omgekeerd zijn. Op de woorden: Hij was in de 40 jaren oud, zou dus moeten volgen:

Terwijl Jezus in Jeruzalem is, zie ik de H. Vrouwen, ten getale van 5, dikwijls in gebed in de loofhut, waarin Magdalena gezeten was, toen Marta vóór de opwekking van Lazarus haar tot Jezus riep (fasc. 27, einde van nr. 1481). Zij onderhouden bepaalde regels bij het bidden. Nu staan zij samen in een zekere rangschikking; dan weer knielen of zitten zij gescheiden.

Na deze alinea zou nu moeten volgen:

Jezus begaf zich 's avonds van Betanië ...

Strafrede tegen de Farizeeën.

1714.

20 maart. –

Jezus onderrichtte deze morgen nog in de herberg van de leerlingen buiten Betanië en ging daarna naar Jeruzalem ten tempel, en hier hield Hij zich wel 6 uren op.

De Farizeeën waren er in de voormiddag niet tegenwoordig. De leerlingen vroegen Hem naar de betekenis van de vraag: “Uw Rijk kome tot ons?” *En Jezus weidde daar breedvoerig over uit. Hij zei ook dat Hij en de Vader één zijn, en dat Hij tot de Vader ging* (Joa. 14, 10).

Hierop vroegen zij Hem verder: “Indien Gij en de Vader één zijt, waarom hebt Gij dan nodig tot de Vader te gaan?”

Nu sprak Jezus over zijn zending en zei dat Hij zich van de mensheid, van het vlees afwendde, en dat al wie zich van zijn eigen gevallen (bedorven) mensheid afwendt en door Hem tot Hem komt, daardoor ook tot de Vader gaat.

Hij sprak hierover zo roerend, dat de apostelen van vreugde en geestdrift opsprongen en uitriepen: "Heer! wij willen uw Rijk uitbreiden tot de verste einden van de wereld!"

Maar Jezus antwoordde hun: "Wie zo spreekt, richt niets uit!"

Hierop werden zij treurig en *Hij zegde hun nogmaals dat zij nooit moesten zeggen: "Ik heb in uw Naam duivelen uitgedreven en dit of dat gedaan."*

Ook moesten zij hun werken in alle verborgenheid doen (en niet om gezien te worden).

Ook zegde Hij dat Hij gedurende zijn laatste lange afwezigheid veel in het geheim gedaan had, dat zij daarna gewild hadden dat Hij naar zijn vaderstad ging, hoewel de Joden Hem wegens de opwekking van Lazarus wilden ombrengen, maar hoe zouden dan alle voorzeggingen in vervulling gegaan zijn?

1715.

Zij vroegen Hem nog hoe zijn Rijk bekend kon worden, indien zij alles in het geheim moesten doen (cfr. Joa. 7, 3-4).

Zijn antwoord hierop weet ik niet meer.

*(Het antwoord zal wel hierop neergekomen zijn: **de bedoeling mag nooit zijn: om gezien te worden**).*

Nadat Hij hun vervolgens nog veel had gezegd, overviel hun een nieuwe droefheid.

Tegen de middag vertrokken de leerlingen en Jezus bleef met de apostelen; de leerlingen brachten Hem ook te drinken.

Na de middag kwamen de schriftgeleerden en Farizeeën en wel in zo groot getal, dat zij zeer dicht rondom Jezus stonden en de leerlingen zich niet dicht bij Hem konden houden.

Nu hield Hij een verschrikkelijk harde strafrede tegen de Farizeeën.

De zienster vertelde hier het grootste gedeelte van de redevoering die wij lezen bij Matteüs 23, 2-39 en zij voegde er aan toe dat *Jezus eens zegde: “Ge kunt mij nu niet vastgrijpen, omdat mijn uur nog niet gekomen is.”* Hierop verlieten alle Farizeeën de tempel. Jezus ging naar Betanië, wanneer het reeds donker was, en ook daar hield Hij nog een toespraak en sliep in de herberg.

Matteüs 23

Rede tegen de schriftgeleerden en Farizeeën

1. Toen sprak Jezus tot de scharen en tot zijn discipelen,
2. zeggende: De schriftgeleerden en de Farizeeën hebben zich gezet op de stoel van Mozes.
3. Alles dan, wat zij u ook zeggen, doet dat en onderhoudt dat, maar doet niet naar hun werken, want zij zeggen het wel, maar doen het niet.
4. Zij binden zware lasten bijeen en leggen die op de schouders der mensen, maar zelf willen zij ze met hun vinger niet verroeren.
5. Al hun werken doen zij om in het oog te lopen bij de mensen, want zij maken hun gebedsriemen breed en hun kwasten groot,
6. zij houden van de eerste plaats bij de maaltijden en van de eezetels in de synagogen,
7. en van de begroetingen op de markten en om door de mensen rabbi genoemd te worden. Gij zult u niet rabbi laten noemen;
8. want één is uw Meester en gij zijt allen broeders.
9. En gij zult op aarde niemand uw vader noemen, want één is uw Vader, Hij, die in de hemelen is.
10. Laat u ook geen leidslieden noemen, want één is uw Leidsman, de Christus.
11. Maar wie de grootste onder u is, zal uw dienaar zijn.
12. Al wie zichzelf zal verhogen, zal vernederd worden en al wie zichzelf zal vernederen, zal verhoogd worden.
13. Maar wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij sluit het Koninkrijk der hemelen toe voor de mensen. Immers, gij gaat er niet binnen en die trachten binnen te gaan, laat gij niet toe daarin te komen.
14. [Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij eet de huizen der weduwen op, terwijl gij voor de schijn lange gebeden uitspreekt. Daarom zult gij zwaarder oordeel ontvangen.]
15. Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij trekt zee en land rond, om één bekeerling te maken, en wanneer hij het wordt, maakt gij van hem een kind der hel, tweemaal zo erg als gij het zelf zijt.
16. Wee u, blinde wegwijzers, die zegt: Heeft iemand bij de tempel gezworen, dat betekent niets; maar heeft iemand bij het goud van de tempel gezworen, dan is hij gebonden.
17. Gij dwazen en blinden, wat toch is meer, het goud of de tempel, die het goud geheiligd heeft?
18. En heeft iemand bij het altaar gezworen, dat betekent niets; maar heeft iemand bij de gave, die daarop ligt, gezworen, dan is hij gebonden.
19. Gij blinden, immers, wat is meer, de gave of het altaar, dat de gave heiligt?
20. Wie dus gezworen heeft bij het altaar, zweert daarbij en bij alles, wat erop ligt.
21. En wie gezworen heeft bij de tempel, zweert daarbij en bij Hem, die erin woont.
22. En wie gezworen heeft bij de hemel, zweert bij de troon Gods en bij Hem, die daarop gezeten is.

23. Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij geeft tienden van de munt, de dille en de komijn en gij hebt het gewichtigste van de wet verwaarloosd: het oordeel en de barmhartigheid en de trouw.
24. Dit moest men doen en het andere niet nalaten. Gij blinde gewijzers, die de mug uitzift, maar de kameel doorzwelgt.
25. Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij reinigt de buitenzijde van de beker en van de schotel, maar van binnen zijn zij vol roef en onmatigheid.
26. Gij blinde Farizeeër, reinig eerst de inhoud van de beker; dan zal hij ook van buiten rein worden.
27. Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij gelijkt op gewitte graven, die van buiten wel schoon schijnen, maar van binnen vol zijn van doodsbeenderen en allerlei onreinheid.
28. Zo ook gij, van buiten schijnt gij de mensen wel rechtvaardig, doch van binnen zijt gij vol huichelarij en wetsverachting.
29. Wee u, schriftgeleerden en Farizeeën, gij huichelaars, want gij bouwt de grafsteden der profeten en verfraait de gedenktekenen der rechtvaardigen,
30. en gij zegt: Indien wij geleefd hadden in de dagen onzer vaderen, zouden wij met hen geen gemene zaak gemaakt hebben ten opzichte van het bloed der profeten.
31. Gij getuigt dus van uzelf, dat gij zonen zijt van de moordenaars der profeten.
32. Maakt ook gij de maat uwer vaderen vol!
33. Slangen, addereengebroed, hoe zult gij ontkomen aan het oordeel der hel?
34. Daarom, zie, Ik zend tot u profeten en wijzen en schriftgeleerden. Van hen zult gij sommigen doden en kruisigen en van hen zult gij anderen geselen in uw synagogen en vervolgen van stad tot stad,
35. opdat over u kome al het rechtvaardige bloed, dat vergoten werd op de aarde, van het bloed van Abel, de rechtvaardige, tot het bloed van Zacharias, de zoon van Berekja, die gij vermoord hebt tussen het tempelhuis en het altaar.
36. Voorwaar, Ik zeg u: Al deze dingen zullen komen over dit geslacht.
37. Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt, en stenigt, wie tot u gezonden zijn, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels vergadert, en gij hebt niet gewild.
38. Zie, uw huis wordt aan u overgelaten.
39. Want Ik zeg u, gij zult Mij van nu aan niet meer zien, totdat gij zegt: Gezegend Hij, die komt in de naam des Heren!

Uit: NBG-vertaling 1951

Maaltijd bij Lazarus. – Leerrede. – Petrus berispt.

1716.

21 maart. –

Jezus was heden met de H. Vrouwen en de 12 apostelen bij Lazarus.

's Morgens had Hij in de herberg van de leerlingen en ook voor de H. Vrouwen geleerd. Zij hadden om 3 uur een

grote maaltijd bij Lazarus in de onderaardse woning (de grot met de driehoekige verlenging). De vrouwen dienden aan tafel en aanhoorden daarna in hun driehoekige, afgetraliede kamer de lering van Jezus. Ik heb van deze lering zeer veel klaar en duidelijk gehoord en geweten, maar mijn grote bekommernissen hebben mij weer het meeste er van doen vergeten.

Jezus zegde ondermeer dat zij niet lang meer tezamen zouden zijn, dat ze hier bij Lazarus niet meer zouden eten, maar nog eenmaal bij Simon (nrs. 1736-1741), doch dan zouden zij niet meer zo gemoedelijk zijn noch zich veilig voelen.

Hij wekte hen ook op om zeer vertrouwelijk met Hem te zijn, en Hem vragen te stellen, alsof zij allen gelijk waren en HIJ een van de hunnen was (cfr. Joa. 16, 5)⁸⁶⁶.

Nu ondervroegen zij Hem inderdaad over vele punten, maar vooral Tomas, die zeer veel twijfels had; ook Joannes vroeg Hem vaak om uitleg, maar deze spreekt daarbij altijd zacht en stil.

Toen de maaltijd geëindigd was en de dankgebeden verricht waren, gingen zij weerom zitten, en toen Jezus nu over de nabijheid van zijn tijd (dood en heengaan) sprak en eraan toevoegde dat de Zoon des mensen door verraad zou overgeleverd worden (en wel door verraad van één der twaalf), trad Petrus ijverig vóór Hem en zei: “Waarom toch altijd spreken van verraad dat iemand van ons zou plegen! ten hoogste zou iemand van de anderen (van de 72 leerlingen) tot zo iets in staat zijn, maar wat de twaalf betreft, ik sta er voor in dat niemand onzer U zal verraden.”

⁸⁶⁶ Hier hebben wij weer een woord dat voorkomt in Jezus' afscheidrede bij Joannes. Het bevestigt ons in de overtuiging dat Joannes in die afscheidsrede vele uitspraken van Jezus samengebracht heeft, die in andere omstandigheden van tijd en plaats uitgesproken werden, waaraan volgens vele exegeten niet te twifelen valt. Zie fasc. 23; nr. 1178, voetnoot 621.

Petrus zegde dit met grote zelfzekerheid en als gekwetst in zijn eer.

Jezus antwoordde met een heftigheid, die ik nog nooit bij Hem gezien had (omdat het hier er om ging vermetel zelfvertrouwen, dus gebrek aan ootmoed in Petrus te bestrijden.) Hij was nog heviger dan die keer, toen Hij tot Petrus zei: "Wijk van mij! satan!"

Hij zegde hun dat, indien zijn genade en zijn gebed hen niet weerhielde, zij allen zouden vallen. Dat zij allen, wanneer zijn uur gekomen zou zijn, Hem zouden verlaten, dat slechts één onder hen niet zou wankelen, maar dat zelfs deze nog zou vluchten en daarna weerkeren. Hij bedoelde hiermee Joannes, die bij Jezus' gevangenneming onder het vluchten zijn mantel achterliet (Mk. 14, 51-52).

Deze voorspellingen stemden hen treurig (cfr. Joa. 16, 6).

1717.

Judas was bij heel dit gesprek zeer vriendelijk; hij had een gedwongen lach op het gelaat en toonde zich zeer voorkomend. Zij ondervroegen Jezus ook nog over zijn Rijk, dat tot hen moest komen en *Hij sprak onbeschrijfelijk zoet daarover, en zei hun dat zij een andere Geest zouden ontvangen en dat zij eerst na het ontvangen van die Geest alles zouden verstaan.*

Hij zei hun dat Hij tot zijn Vader moest gaan en dat Hij hun dan die andere Geest zou zenden, die van de Vader en Hem uitgaat. Ik herinner me duidelijk dat Hij dit gezegd heeft (cfr. Joa. 15, 26).

Ook zegde Hij iets wat ik niet nauwkeurig kan herhalen, want het horen en vernemen in de extase gaat niet gelijk het vernemen door middel van woorden. Me dunkt nochtans dat Hij gezegd heeft dat Hij in het vlees gekomen was om de mens te verlossen, *dat Hij*

iets te lichamenlijk in zijn werking op hen had, omdat het lichaam altijd (en noodzakelijk) te lichamenlijk werkt, en dat zij Hem daarom niet konden verstaan, maar dat Hij hun weldra zijn Geest zou zenden, om HUN geest te openen;
kom! ik kan het onmogelijk uitdrukken (Joa. 16, 7-13).

Johannes 16
Het werk van de Trooster

7. Doch Ik zeg u de waarheid: Het is beter voor u, dat Ik heenga. Want indien Ik niet heenga, kan de Trooster niet tot u komen, maar indien Ik heenga, zal Ik Hem tot u zenden.
8. En als Hij komt, zal Hij de wereld overtuigen van zonde en van gerechtigheid en van oordeel;
9. van zonde, omdat zij in Mij niet geloven;
10. van gerechtigheid, omdat Ik heenga tot de Vader en gij Mij niet langer ziet;
11. van oordeel, omdat de overste dezer wereld geoordeeld is.
12. Nog veel heb Ik u te zeggen, maar gij kunt het thans niet dragen;
13. doch wanneer Hij komt, de Geest der waarheid, zal Hij u de weg wijzen tot de volle waarheid; want Hij zal niet uit Zichzelf spreken, maar al wat Hij hoort, zal Hij spreken en de toekomst zal Hij u verkondigen.

Uit: NBG-vertaling 1951

Hij sprak ook van zulk een droevige tijd die op handen was, dat zij allen benauwd zouden zijn als een vrouw in barensnood (Joa. 16, 21-22). (Dit alles bevestigt het commentaar in nr. 1716, voetnoot 865).

Hij sprak ook van de schoonheid van de menselijke ziel, die naar Gods evenbeeld geschapen is, en welk een heerlijk werk het is zielen te redden, naar de schaapsstal terug te leiden (en in de hemel te brengen).

1718.

Hij wees er hen ook nog op, hoe zij Hem zo vaak misverstaan hadden en hoe toegevend Hij jegens hen was geweest (Mt. 15, 16; Lk. 22, 38), en hoe ook zij, na zijn heengaan, dezelfde gedragslijn jegens de

*zondaars moesten volgen en geduld hebben met de menselijke zwakheid*⁸⁶⁷.

Petrus evenwel maakte Jezus de opmerking dat HIJZELF daar zo-even zeer heftig geweest was in zijn berisping jegens hem en *dít gaf Jezus de gelegenheid tot een woord over de ware en de valse ijver.*

Jezus sprak op deze manier tot hen tot laat in de nacht. Toen kwamen nog Nikodemus en een zoon van Simeon heimelijk tot hen. Het was wel reeds na middernacht, toen zij gingen slapen, want *de tijd is nabij, zegde Hij, waarin gij angstige, bange, slapeloze nachten zult hebben, maar later zal een tijd komen, waarin gij, te midden van de vervolgingen, met een steen onder uw hoofd, vast en rustig zult slapen, gelijk Jakob onder de hemelladder* (cfr. Joa. 16, 22).

Na het sluiten van Jezus' redevoering zegden zij allen: "Heer, hoe kortstondig was deze maaltijd en deze avond!"

Jezus had trouwens zo innemend gesproken.

Sedert lang had ik Hem niet zo duidelijk gehoord en verstaan, maar ten gevolge van de herhaalde storingen van deze ellendige wereld, die er zich in mengden, was het mij onmogelijk er veel van te onthouden.

⁸⁶⁷ Aan soortgelijke trekken ziet men hoe K. ons de ware Jezus beschrijft, dezelfde Jezus als in de Evangelieën en andere authentieke private openbaringen.

Zo b.v. zegde Jezus tot Jozefa Menendez: *"Ikzelf heb de voeten van mijn apostelen gewassen om aan allen die in het apostolaat werkzaam zijn, te leren hoe zij zich moeten vernederen, zowel voor de zondaars als voor de andere zielen die hun toevertrouwd zijn en dat zij ze allen met zachtheid moeten behandelen."*

Het offer van de weduwe (Lukas, 21, 1-4).

1719.

22 maart. –

Jezus ging heden zeer vroeg naar de tempel. Hij ging niet in de gewone leerzaal, maar naar die waarin Maria het Kindje Jezus opgeofferd had.

In het voorste deel, niet ver van de ingang stond in het midden een offerblok. Links stond een stoel, die niet zo groot was als de leerstoel. Hierop was, terwijl men er offers in wierp, gewoonlijk een priester gezeten, belast met de handhaving der orde. Naast de ingang stonden de stoelen der vrouwen en aan de andere zijde die van de mannen. Aan het einde van de zaal was een tralieafsluiting, waarachter men, toen Maria het Kindje Jezus in de tempel opofferde, het altaar opsloeg.

Het offerblok was een dikke, hoekige zuil van een halve man hoog; het was met een rode en een doorzichtige witte doek bedekt, en aan 3 zijden gingen er als trechters in, waar men het geld in legde. Onderaan had het offerblok een deurtje. Ook stond daar een tafel, waarop vogelen en andere offers geplaatst werden. Het was heden een offerdag voor allen die zich voor het paasfeest wilden reinigen.

Nu kwamen de Farizeeën, die de plaats, welke door Jezus reeds ingenomen was (nl. de bewakersstoel) wilden bezetten en zij waren over zijn aanwezigheid niet weinig geërgerd. Jezus wilde hun de stoel overlaten, maar zij sloegen het aanbod af (beleefdheidshalve en voor de vorm). De apostelen stonden twee en twee naast Jezus. De mannen kwamen eerst en dan de vrouwen; zij gingen door een andere deur ter linkerzijde weer uit. Buiten stonden degenen die kwamen offeren; zij moesten op hun beurt wachten en werden met 5 tegelijk binnengelaten.

1720.

Jesus bleef hier 3 uren lang zitten. Tegen de middag werd het offeren gewoonlijk gesloten, maar Jezus bleef nog langer zitten en ook hierover waren de Farizeeën misnoegd.

Het was de zaal waarin Jezus de overspelige vrouw eens had vrijgesproken. (Dit feit is boven niet verteld; de zienster had het vergeten, Joa. 8, 1-11).

Johannes 8

1. maar Jezus begaf Zich naar de Olijfberg.
2. En des morgens vroeg was Hij weder aanwezig in de tempel, en al het volk kwam tot Hem en Hij zette Zich neder en leerde hen.
3. En de schriftgeleerden en de Farizeeën brachten een vrouw, op overspel betrapt, en zij stelden haar in het midden en zeiden tot Hem:
4. Meester, deze vrouw is op heterdaad betrapt bij het plegen van overspel;
5. en in de wet heeft Mozes ons bevolen zulken te stenigen; Gij dan, wat zegt Gij?
6. En dit zeiden zij om Hem in verzoeking te brengen, opdat zij iets hadden om Hem aan te klagen. Maar Jezus bukte neder en schreef met de vinger op de grond.
7. Doch toen zij Hem bleven vragen, richtte Hij Zich op en zeide tot hen: Wie van u zonder zonde is, werpe het eerst een steen naar haar.
8. En weer bukte Hij neder en schreef op de grond.
9. Maar toen zij dit hoorden, gingen zij één voor één weg, te beginnen bij de oudsten, en zij lieten Jezus alleen en de vrouw in het midden.
10. En Jezus richtte Zich op en zeide tot haar: Vrouw, waar zijn zij? Heeft niemand u veroordeeld?
11. En zij zeide: Niemand, Here. En Jezus zeide: Ook Ik veroordeel u niet. Ga heen, zondig van nu af niet meer!]

Uit: NBG-vertaling 1951

De tempel was gelijk 3 kerken achter elkaar; het waren 3 grote booggewelven, waaronder men stond. (De zin hiervan is onzeker: voorhof van de vrouwen, voorhof van de mannen en het eigenlijke tempelgebouw?). Onder het eerste lag de ronde leerzaal.

De offerzaal, waar Jezus zich nu bevond, lag rechts van deze leerzaal (in de tempel was meer dan één leerzaal), meer naar het Heilige toe. Om bij het offerblok te komen moest men door lange gangen.

Katarina gaf nog vele aanwijzingen betreffende de aangrenzende zalen, doch onduidelijk.

(Ons inziens is ook het bovenstaande onbegrijpelijk.)

De laatste die heden kwam offeren was een arme, schamele weduwe. Men kon niet zien wat men inlegde, maar Jezus wist wat zij gaf *en Hij zei tot de leerlingen dat zij het meest van al gegeven had, aangezien zij alles gegeven had wat zij nog bezat om zich heden voedsel aan te schaffen.*

Ook liet Jezus haar zeggen dat zij Hem moest afwachten tussen het huis waar weldra het laatste avondmaal gehouden zou worden en het huis van Joannes Markus.

Strafrede tegen de Farizeeën.

1721.

's Namiddags leraarde Jezus weer in de gewone leerplaats in de voorzaal of vestibule van de tempel. Deze ronde leerplaats was vlak tegenover de ingang, en links en rechts liepen trappen rond die plaats naar het (hoger gelegen) Heilige, en uit dit Heilige nogmaals trappen naar het (weer hoger gelegen) Allerheiligste.

Nu kwamen de Farizeeën weer naar zijn leerrede luisteren, en Hij raakte ondermeer nogmaals het onderwerp aan, dat Hij laatst had behandeld in zijn tot hen gerichte redevoering.

Hij vroeg hun dan waarom zij Hem niet gevangen hadden genomen, daar Hij hun gisteren daartoe toch de tijd gelaten had. Maar Hij herhaalde ook nu dat het was omdat zijn uur eerst moest komen, aangezien de zaak niet van hen afhing.

Toch zou dit uur aanbreken, maar dan moesten zij niet hopen een rustig paasfeest te beleven, zoals gewoonlijk: zij zouden niet weten waar zich te

verbergen. Al het bloed van de profeten dat zij vergoten hadden, zou op hun hoofd neerkomen. Hij kondigde zelfs aan dat die profeten uit hun graf zouden opstaan, dat de aarde zou beven en zij, zonder zich te bekeren, verstokt zouden blijven.

Ik heb, naar aanleiding van Jezus' rede, (in bijvisioenen), ook gezien dat bij Jezus' dood vele gebouwen te Jeruzalem instortten, graven opengingen, doden te voorschijn kwamen en dan weer verdwenen (in hun graf terugkeerden, nrs. 1950-1959).

Jezus sprak ook van het offerblok en van de penning der weduwe, en toen Hij tegen avond uit de tempel ging, sprak Hij met haar onderweg en beloofde haar dat haar zoon tot Hem zou komen.

Hierom was zij onuitsprekelijk gelukkig. Deze zoon van haar verenigde zich inderdaad met de leerlingen nog vóór Jezus' dood. Deze weduwe was deugdzaam en streng wetsgetrouw, uiterst eenvoudig en rechtschapen.

Jezus voorspelt de verwoesting van de tempel.

1722.

Onderweg vestigde een leerling Jezus' aandacht op de tempel (de enorme steenblokken) en op zijn schoonheid.

Jezus antwoordde hem dat de ene steen niet op de andere zou blijven.

Hij besteeg met hen de Olijfberg. Op de helling was een lustplaats, waar een stenen leerstoel stond, met graszoden banken er omheen. Daar kwamen de priesters 's avonds dikwijls, na hun moeizame dagtaak, zitten uitrusten. Jezus ging op deze stoel plaatsnemen (Mt. 24, 3) en enige apostelen vroegen Hem, wanneer dan de verwoesting zou gebeuren.

Toen was het dat Jezus het “WEE!” uitsprak (Mt. 24, 4-14), wat Hij besloot met de woorden: “Zalig wie volhardt tot het einde!”

Matteüs 24

Rede over de laatste dingen

1. En Jezus ging de tempel uit en vertrok. En zijn discipelen kwamen tot Hem om Hem op de gebouwen van de tempel te wijzen.
2. En Hij antwoordde en zeide tot hen: Ziet gij dit alles niet? Voorwaar, Ik zeg u, er zal hier geen steen op de andere gelaten worden, die niet zal worden weggebroken.
3. Toen Hij op de Olijfberg gezeten was, kwamen zijn discipelen alleen tot Hem en zeiden: Zeg ons wanneer zal dat geschieden, en wat is het teken van uw komst en van de voleinding der wereld?
4. En Jezus antwoordde en zeide tot hen: Ziet toe, dat niemand u verleide!
5. Want velen zullen komen onder mijn naam en zeggen: Ik ben de Christus, en zij zullen velen verleiden.
6. Ook zult gij horen van oorlogen en van geruchten van oorlogen. Ziet toe, weest niet verontrust; want dat moet geschieden, maar het einde is het nog niet.
7. Want volk zal opstaan tegen volk, en koninkrijk tegen koninkrijk, en er zullen nu hier, dan daar, hongersnoden en aardbevingen zijn.
8. Doch dat alles is het begin der weeën.
9. Dan zullen zij u overleveren aan verdrukking en zij zullen u doden, en gij zult door alle volken gehaat worden om mijns naams wil.
10. En dan zullen velen ten val komen en zij zullen elkander overleveren en elkander haten.
11. En vele valse profeten zullen opstaan en velen zullen zij verleiden.
12. En omdat de wetsverachting toeneemt, zal de liefde van de meesten verkillen.
13. Maar wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden.
14. En dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn.
15. Wanneer gij dan de gruwel der verwoesting, waarvan door de profeet Daniël gesproken is, op de heilige plaats ziet staan – wie het leest, geve er acht op – laten dan wie in Judea zijn,
16. vluchten naar de bergen.
17. Wie op het dak is, ga niet naar beneden om zijn huisraad mede te nemen, en wie in het veld is,
18. kere niet terug om zijn kleed mede te nemen.
19. Wee de zwangeren en de zogenden in die dagen.
20. Bidt, dat uw vlucht niet in de winter valle en niet op een sabbat.
21. Want er zal dan een grote verdrukking zijn, zoals er niet geweest is van het begin der wereld tot nu toe en ook nooit meer wezen zal.
22. En indien die dagen niet ingekort werden, zou geen vlees behouden worden; doch ter wille van de uitverkorenen zullen die dagen worden ingekort.
23. Indien dan iemand tot u zegt: Zie, hier is de Christus, of: Hier, geloof het niet.
24. Want er zullen valse christussen en valse profeten opstaan en zij zullen grote tekenen en wonderen doen, zodat zij, ware het mogelijk, ook de uitverkorenen zouden verleiden.
25. Zie, Ik heb het u voorsagd.
26. Indien men dan tot u zegt: Zie, Hij is in de woestijn, gaat er niet heen; zie, Hij is in de binnenkamer, geloof het niet.
27. Want gelijk de bliksem komt van het oosten en licht tot het westen, zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn.
28. Waar het aas is, daar zullen de gieren zich verzamelen.

29. Terstond na de verdrukking dier dagen zal de zon verduisterd worden en de maan zal haar glans niet geven en de sterren zullen van de hemel vallen en de machten der hemelen zullen wankelen.
30. En dan zal het teken van de Zoon des mensen verschijnen aan de hemel en dan zullen alle stammen der aarde zich op de borst slaan en zij zullen de Zoon des mensen zien komen op de wolken des hemels, met grote macht en heerlijkheid.
31. En Hij zal zijn engelen uitzenden met luid bazuingeschal en zij zullen zijn uitverkorenen verzamelen uit de vier windstreken, van het ene uiterste der hemelen tot het andere.
32. Leert dan van de vijgeboom deze les: Wanneer zijn hout reeds week wordt en de bladeren doet uitspruiten, weet gij daaraan, dat de zomer nabij is.
33. Zo moet ook gij, wanneer gij dit alles ziet, weten, dat het nabij is, voor de deur.
34. Voorwaar, Ik zeg u, dit geslacht zal geenszins voorbijgaan, voordat dit alles geschiedt.
35. De hemel en de aarde zullen voorbijgaan, maar mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan.
36. Doch van die dag en van die ure weet niemand, ook de engelen der hemelen niet, ook de Zoon niet, maar de Vader alleen.
37. Want zoals het was in de dagen van Noach, zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn.
38. Want zoals zij in [die] dagen vóór de zondvloed waren, etende en drinkende, huwende en ten huwelijk gevende, tot op de dag, waarop Noach in de ark ging,
39. en zij niets bemerkten, eer de zondvloed kwam en hen allen wegnam, zo zal ook de komst van de Zoon des mensen zijn.
40. Dan zullen er twee in het veld zijn, één zal aangenomen worden en één achtergelaten worden;
41. twee vrouwen zullen aan het malen zijn met de molen, één zal aangenomen worden, en één achtergelaten worden.
42. Waakt dan, want gij weet niet, op welke dag uw Here komt.
43. Maar weet dit: Als de heer des huizes geweten had, in welke nachtwaak de dief zou komen, hij zou gewaakt hebben en in zijn huis niet hebben laten inbreken.
44. Daarom, weest ook gij bereid, want op een uur, dat gij het niet verwacht, komt de Zoon des mensen.
45. Wie is dan de trouwe en verstandige slaaf, die de heer over zijn dienstvolk gesteld heeft om hun op tijd hun voedsel te geven?
46. Zalig die slaaf, die zijn heer bij zijn komst zó bezig zal vinden.
47. Voorwaar, Ik zeg u, dat hij hem over al zijn bezit zal stellen.
48. Maar als die slaaf slecht was, en in zijn hart zou zeggen:
49. Mijn heer blijft uit, en hij zou beginnen zijn medeslaven te slaan en met de dronkaards zou eten en drinken,
50. dan zal de heer van die slaaf komen op een dag, dat hij het niet verwacht, en op een uur,
51. dat hij het niet weet, en hij zal hem folteren en hem in het lot der huichelaars doen delen. Daar zal het geweest zijn en het tandengeknars.

Uit: NBG-vertaling 1951

Hier bleef Jezus nauwelijks een kwartier. Men zag de tempel vandaar onbeschrijfelijk schoon⁸⁶⁸.

⁸⁶⁸ Vandaár is de tempel ... nl. van de plaats waar later de Eleona of eerste kerk van de Olijfberg gestaan heeft en waarvan in 1925 met de herbouw begonnen werd.

Hij schitterde zo heerlijk in de avondzon, dat men er nauwelijks de ogen op gevestigd kon houden. Prachtige donkerrode en gele, glanzende blokstenen waren verwerkt in zijn muren, die als een soort inlegwerk gemetseld waren. Salomo's tempel had meer goud, maar deze hier was schitterend in zijn stenen.

De Farizeeën waren zeer tegen Jezus verbitterd; nog in de nacht kwamen zij samen in een raad en zonden dan bespieders op Hem af. Ook zeiden zij: “Kregen wij nu nog maar eerst Judas te zien, want zonder zijn hulp kunnen wij in ons opzet niet slagen.”

Sedert die avond (nr. 1716) was Judas niet meer bij hen geweest.

1723.

23 maart. –

Heden zeer vroeg zag ik Jezus weer op de stenen stoel op de Olijfberg met de apostelen en leerlingen rondom Hem.

Ik was deze nacht zo ontsteld en ziek, dat ik maar weinig van de inhoud zijner toespraak onthouden heb.

Jezus heeft zijn beschrijving van de verwoesting van de tempel voortgezet en een gelijkenis van een vijgenboom die daar stond, te pas gebracht. Hij heeft toen ook gezegd dat Hij reeds verraden was, maar door de verrader niet met zijn naam genoemd was

Daar was een spelonk waar Jezus vaak eenzaam ging bidden om zich op zijn lijden voor te bereiden. Deze plaats, 110 m ten zuidzuidwesten van de hemelvaartplaats of Olijfbergtop, wordt beschouwd als de plaats waar Jezus zijn grote profetie over de ondergang van Jeruzalem en over het einde van de wereld gedaan heeft.

Vóór het portaal van die kerk, zowel als boven op de top van de Olijfberg, geniet men een heerlijk panorama op de tempel, het Tempelplein en het majestatisch schitterend gebouwencomplex. Daarachter zag men de stad halfcirkelvormig uitgestrekt (cfr. D.B. Oliviers, k. 1789).

De schittering van de façade van de tempel bracht de geest in verbazing, verzekert Flavius Josephus, die over zijn grootsheid en pracht niet uitsproken komt.

geworden. (Volgens Matteüs had Judas gezegd: “Wat wilt gij geven en ik zal HEM overleveren.” (Mt. 26, 15).

De verrader had zijn slachtoffer naamloos aangeboden.

“De Farizeeën,” sprak Jezus, “verlangden de verrader weer te zien. Ik echter verlang dat hij zich mag beteren, berouw krijgen en niet tot wanhoop vervallen.” Terwijl Jezus dit alles in bedekte en algemene woorden zegde, had Judas onder het luisteren een gedwongen lach op het gelaat.

Ook vermaande Hij de apostelen zich geen menselijke zorgen te maken, noch bang te zijn, omdat Hij hun gezegd had dat zij verstrooid zouden worden. Zij mochten het vervolg van het gebeuren (zijn verrijzenis; hemelvaart, triomf, enz.), dat Hij hun ook reeds aangekondigd had, niet uit het oog verliezen; zij mochten de hoop op wat later zou komen, niet laten versmachten onder de droefheid van het ogenblik. Hij maakte dit duidelijk door de gelijkenis van een mantel, die ik vergeten ben.

1724.

Ook verweet Hij hun in het algemeen dat enigen gemord hadden over de liefdedaad van Magdalena. Jezus bedoelde daarmee de wrevel van enigen over de zalving van Magdalena op vrijdag laatst, doch Hij drukte zich hierover slechts in algemene woorden uit. Hij had hierbij waarschijnlijk de eerste stap van Judas tot het eigenlijke verraad op het oog, want deze stap was gezet naar aanleiding van deze zalving. Ook beoogde Hij meteen hem te waarschuwen voor de toekomst, daar hij, naar aanleiding van de volgende en laatste zalving van Magdalena het verraad geheel zou volvoeren (zie nr. 1741).

Dat ook anderen zich over deze kwistige, vrijgeveige liefdedaad van Magdalena ergerden, was een misplaatste gestrengheid in zeden en het gevolg van een aangeboren zuinigheid. Zij zagen in

zulke zalvingen die bij wereldse feestgelegenheden veel voorkwamen, een wulps misbruik van de rijkdom en het drong tot hun begrip niet door dat de heiligste der heiligen deze hulde, dit liefdeblijk ten hoogste waardig was.

Nota van Brentano. – Deze laatste woorden zijn niet letterlijk van K., maar ze geven de zin weer van de verklaring die Anna Katarina gaf van de woorden die Jezus bij deze gelegenheid sprak.

Ik heb onder Jezus' woorden (in een bijvisioen) die zalving nogmaals gezien. Magdalena trad vol medelijden de Heer bij de ingang tegemoet. Zij droeg een boetekleed, een gordel om het lichaam en een sluier over haar loshangende haren; zij wierp zich aan zijn voeten neer en veegde met haar haar het stof ervan af, zoals men iemand de schoenen poetst. Zij deed dit in aller bijzijn openbaar en enigen namen er aanstoot aan.

Even later onder het gastmaal zalfde zij Jezus; zij heeft dit zeer dikwijls gedaan (hoewel het maar een- of tweemaal vermeld is), zoals overigens vele gebeurtenissen vaker plaats gehad hebben dan het in het Evangelie staat, en zij heeft wegens die zalving achteraf nog moeilijkheden met de leerlingen gehad.

Tot dezen zegde Jezus ook dat Hij nog tweemaal – zó althans meen ik gehoord te hebben – in het openbaar zou leren. En toen Hij hun het einde van de wereld en de verwoesting van Jeruzalem beschreef, voegde Hij bij de tekenen, die Hij hun als het voorspel van de gebeurtenis aangaf, ook de tekenen waaraan zij zouden herkennen dat het uur van zijn afscheid nabij was. Hij zegde hun nl. dat dan onder hen nog een twist zou ontstaan, wie van hen de grootste was; hieraan zouden zij weten dat het uur nabij was, waarop Hij hen verlaten zou (Lk. 22, 24).

Hij zegde ook dat één van hen Hem zou verloochenen en dat Hij hun dit alles vooraf aankondigde, opdat

zij ootmoedig zouden zijn en niet op zichzelf vertrouwen, maar waken.

Hij voorspelde hun nog vele andere handelingen en bijzonderheden, doch steeds met buitengewone liefde en geduld.

Tegen de middag leraarde Jezus weer in de tempel. Hij verhaalde de parabelen van de tien maagden en van de toevertrouwde talenten. Hij sprak weer zeer streng tegen de Farizeeën en Hij herhaalde zijn woorden over het vermoorden van de profeten (Mt. 23, 33-39).

Matteüs 23

Rede tegen de schriftgeleerden en Farizeeën

33. Slangen, adderengebroed, hoe zult gij ontkomen aan het oordeel der hel?

34. Daarom, zie, Ik zend tot u profeten en wijzen en schriftgeleerden. Van hen zult gij sommigen doden en kruisigen en van hen zult gij anderen geselen in uw synagogen en vervolgen van stad tot stad,

35. opdat over u kome al het rechtvaardige bloed, dat vergoten werd op de aarde, van het bloed van Abel, de rechtvaardige, tot het bloed van Zacharias, de zoon van Berekja, die gij vermoord hebt tussen het tempelhuis en het altaar.

36. Voorwaar, Ik zeg u: Al deze dingen zullen komen over dit geslacht.

37. Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt, en stenigt, wie tot u gezonden zijn, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels vergadert, en gij hebt niet gewild.

38. Zie, uw huis wordt aan u overgelaten.

39. Want Ik zeg u, gij zult Mij van nu aan niet meer zien, totdat gij zegt:

Gezegend Hij, die komt in de naam des Heren!

Uit: NBG-vertaling 1951

Ook sprak Hij zo dat het bleek dat Hij het opzet (moordplan) kende, dat zij voornemens waren op Hem uit te voeren.

Over deze herhalingen onderrichtte Hij nadien de leerlingen (trok er lessen voor hen uit), en leidde er de gevolgtrekking uit af, dat men de vermaningen

en terechtwijzingen moest herhalen, ook daar waar, menselijk gesproken, geen hoop op beterschap bestond.

Toen Jezus de tempel verliet, kwamen wel 100 vreemdelingen en heidenen tot Hem, maar *Hij verwees hen naar de leerlingen die in de stad en de omgeving woonden.* Deze mensen hadden Jezus' lering niet gehoord, want het was hun verboden in de tempel (verder dan hun voorhof) te komen. Zij waren reeds door zijn intocht in Jeruzalem, door zijn wonderen en door alles wat zij vernomen hadden, overtuigd en bekeerd. Onder hen waren ook die Grieken met wie Jezus onlangs gesproken had.

Jezus scheidde hier van de leerlingen en nam slechts enige van hen met zich mee. Ik heb Hem niet naar Betanië, noch op de Olijfberg zien gaan. Hij zal dus aan de voet van de Olijfberg gebleven zijn.

1725.

24 maart; Sabbat. –

Beneden bij de Olijfberg was een schone vlakke plaats⁸⁶⁹ en tussen muren ook enige open herbergen. Hierin nemen vreemdelingen op andere tijden dikwijls hun intrek, maar nu stonden ze ledig. Jezus heeft daar overnacht.

Dagelijks kwamen mensen uit Jeruzalem deze huizen reinigen.

's Morgens onderrichtte Jezus de leerlingen en apostelen op deze plaats. Hij voorzegde hun weer vele dingen, ondermeer dat Hij nog tweemaal met hen

⁸⁶⁹ Vlakke plaats. – Op een latere kaart van Getsemani zullen wij zien hoe de Kedronvallei zich verbreedt vanaf de tuin van Getsemani tot tegenover de zuidoosthoek van de Tempelberg of Tempelplein, tussen de 2 Kedronbruggen.

De zuidelijkste der 2 bruggen ligt tegenover het grafmonument van Absalom. Deze vlakke is ook nu met olijfbomen beplant en heeft een vruchtbare grond (cfr. D.B. Geths. k. 634).

zou eten en dat Hij verlangde naar het ogenblik waarop Hij met hen het laatste liefdemaal zou houden. Dán zou Hij hun immers alles geven wat Hij hun menselijk nog geven kon⁸⁷⁰.

Hierna ging Jezus nog in de tempel. Twee en twee elkander aflossend kwamen de Farizeeën Hem bespieden.

Hij sprak van zijn terugkeer tot de Vader. Hij zette uiteen dat Hij gekomen was om aan de dwingelandij van de zonde over de mensen een einde te maken; dat in een tuin de zonde haar kop had opgestoken, maar die kop in een tuin ook weer afgeslagen zou worden en dat men in een tuin de handen aan Hem zou slaan.

Hij wees erop dat zijn vijanden Hem reeds na de opwekking van Lazarus hadden willen doden, maar dat Hij zich verwijderd had, opdat alles vervuld zou worden.

Hij verdeelde zijn reis in den vreemde in 3 delen; ik weet niet meer zeker of het in 3 x 4; of 3 x 5; of 3 x 6 weken was⁸⁷¹.

Hij zei ook dat zij het plan beraamden Hem in zijn dood tussen moordenaars terecht te stellen (cfr. Jes. 53, 12), maar dat het hun toch niet zou lukken Hem ook na zijn dood schande aan te doen.

Hij sprak ook opnieuw over de vermoorde profeten, die dan uit hun graf zouden opstaan, ja, Hij wees zelfs

⁸⁷⁰ Wat Hij hun menselijk nog geven kon. – Tot Katarina van Siëna zegde Jezus: “Meer kon Ik u niet schenken dan Mijzelf, God en Mens tezamen, aan u tot voedsel te geven.” (Godd. Leer, II, 58).

⁸⁷¹ Zijn reis verdeelde Hij in 3 x 4 weken. – Zijn reis heeft geduurd van 16 oktober tot 8 januari, dus 85 dagen of juist 12 weken = 3 x 4 weken.

*met de hand naar de plaatsen waar zij zouden
verrijzen. Maar zij, de Farizeeën, zouden in angst en
vrees verkeren en het plan, dat zij met Hem
voorhadden (nl. Hem geheel uit te schakelen)
verijdeld zien (aangezien Hij zou verrijzen).*

*Hij sprak ook over Eva, en zei dat door haar de zonde
op de wereld gekomen was, en dat daarom de
vrouwen ook gestraft waren en niet in het Heiligdom
mochten komen (niet zo ver als de mannen, of bedoeld is
misschien ook: geen functie in de tempeldienst mochten
bekleden).*

*Maar door de vrouwen was ook de verlossing
(Verlosser), de bevrijding van de zonde en zaligheid
op de wereld gekomen, en daarom bevrijdde Hij ze
van de slavernij, maar niet van de onderdanigheid
(aan de man; Efez. 5, 22-23).*

*Hij herhaalde nogmaals dat Hij tot de Vader ging,
en zegde ook iets daarover dat Hij de wil van zijn
Vader was, maar dit begreep ik niet.*

*Hij verklaarde zeer duidelijk en onomwonden dat
HIJ de zaligheid van de mensen was en het mensdom
van de slavernij der zonde kwam verlossen.*

*Hij zette ook uiteen waarom de gevallen engelen
geen verlossing bekomen hadden, maar wèl de
mensen, die de genade terug konden krijgen, maar dit
betoog ben ik vergeten.*

*Hij bleef in de herberg beneden aan de voet van de Olijfberg,
maar zij waren voorzien van een lamp, waaronder zij de
sabbatgebeden lazen.*

Jezus in Betanië.

1726.

Zondag, 25 maart. –

Deze morgen ging Jezus met de zijnen over de Kedronbeek en dan noordwaarts door een rij huizen, waartussen kleine graspleinen lagen, waar schapen op weidden; hier stond ook het huis van Joannes Markus.

De Heer wendde zich dan naar Getsemani, een dorpje van de grootte van Betfage, aan beide zijden van de Kedronbeek gelegen⁸⁷².

Het huis van Joannes Markus lag wel een kwartier buiten de poort (of vóór de poort, *vor dem Tore*), waardoor men het vee op de veemarkt aan de noordzijde van de tempel dreef (zie grote kaart

⁸⁷² Het uitgangspunt van Jezus' tocht is niet bepaald. Wij moeten aannemen dat Hij de Kedronbeek oversteekt over de brug tegenover het dorp Silwan of Siloë, nabij de bron van Gihon, of 'der trappen'.

Op de westkant van de Kedronbeek richt Hij zich noordwaarts en komt in de buurt van de Waterpoort, waar het huis van Joannes Markus niet ver van afgelegen is.

Van hier gaat Jezus nog bijna 1 km noordwaarts hetzij door de smalle wijk Ofel, hetzij er langs, buiten de muur en komt in de omgeving van de Schaapspoort, waardoor men op de veemarkt kwam naast de schaapsvijver.

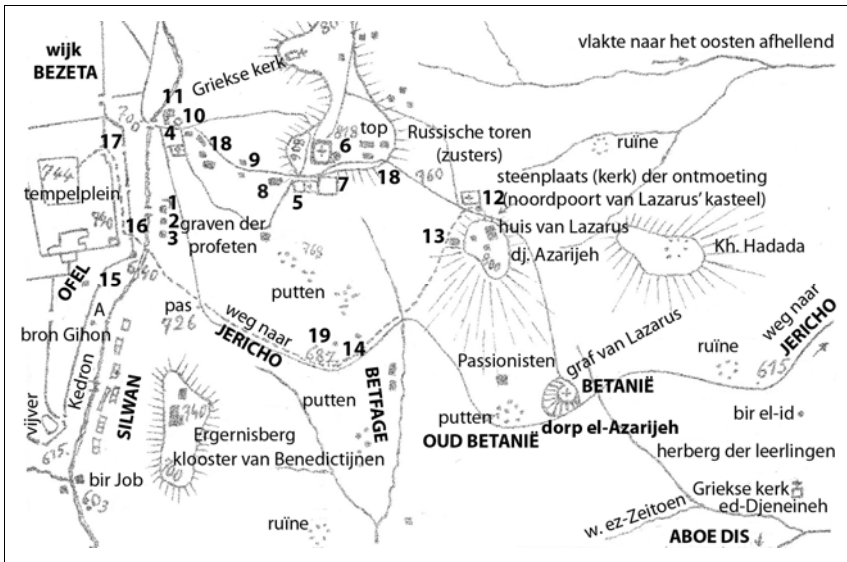
Bij de Schaapspoort was men (bijna) een kwartier meer noordelijk dan de Waterpoort en het huis van Joannes Markus.

Door de Schaapspoort daalt men af naar de Hof Getsemani en hier lag in de nabijheid aan weerszijden van de Kedronbeek het dorp Getsemani. Zo heette niet alleen een tuin, maar ook een dorp in zijn nabijheid.

In Pet. Boll. T. XVI, 113, 358 wordt de naam Getsemani gegeven aan een gehucht of dorp, dat een paar 100 stappen lag ten noorden van de Hof Getsemani en aan beide zijden van de beek.

De opgave van K. 'een half uur van de Schaapspoort' is nog een keer fel overdreven. Ook is de afstand, een klein uur van de Schaapspoort naar Betanië nog overdreven.

3); het stond op een grote heuvel die later met huizen bebouwd is geworden.

Van hier was het wel een half uur van Getsemani (± 700 m) en van Getsemani over de Olijfberg was het een klein uur naar Betanië. Betanië (versta: het noordelijk gedeelte met Lazarus' kasteel) lag bijna recht ten oosten van de tempel en niet méér dan een uur van Jeruzalem, als men de rechte weg volgde.

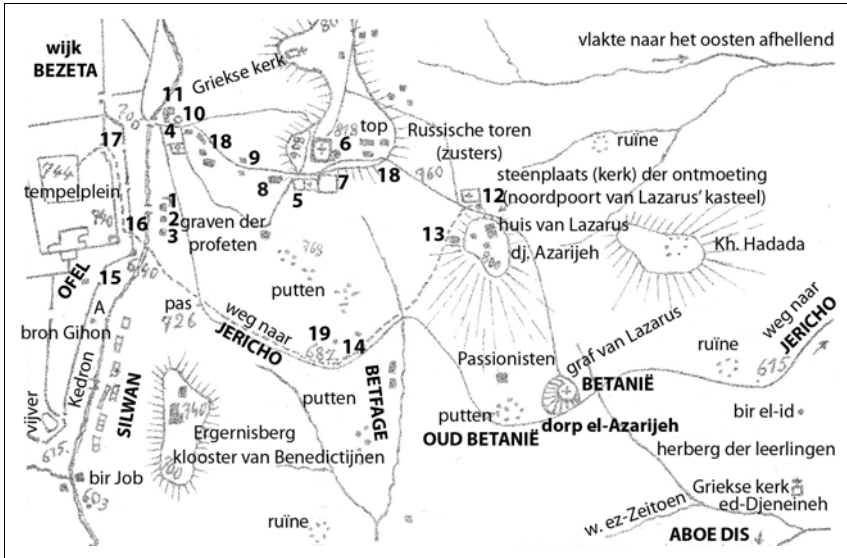
- Te Betanië kon men van op enige punten de tempel en de daarachter gelegen grote gebouwen en huizen zien⁸⁷³.

⁸⁷³ Te Betanië is vanaf enige hoge punten Jeruzalem zichtbaar; althans zijn het de hoogste punten, b.v. van de heuvel van Lazarus' kasteel en van de djebel Azarijeh, maar dan niet over de top van de Olijfberg, doch ter zijde, langs zijn hellingen.

Aangezien K. zo juist de ligging van Betfage en zijn belemmerd uitzicht beschrijft, zal ook haar beschrijving van het uitzicht te Betanië juist moeten zijn.

- Te Betfage kon men dit niet, daar het lager in een diepte (of klein dal) gelegen was en het gezicht door de opstijgende Olijfberg belemmerd werd.

Eerst vertoonde zich Jeruzalem wanneer men de bergengte of pas, waardoor de weg liep, bereikt had. Dan kwam opeens de stad met de tempel in het zicht (zie kaart nr. 1697).

1727.

Terwijl Jezus met de leerlingen over de Kedronbeek naar Getsemani ging (dus in het begin van deze wandeling), zegde Hij tot de apostelen, terwijl Hij op een verdieping van de Olijfberg wees (op een diepe plaats aan zijn voet): "Daar zult gij Mij verlaten, daar zal Ik gevangen genomen worden."

Hij was zeer bedroefd. Vervolgens ging Hij met hen naar Betanië. Hier zag ik Hem eerst in het huis van Lazarus, later in de

(gewone leerlingen-)herberg, waar Hij inzonderheid *de leerlingen onderrichtte*.

Hierna ging Hij met dezen in allerlei lusthoven aan de oostkant van Betanië rondwandelen (zie kaart nr. 1697; alsook hiervoor).

Ik zag Hem ook een paar uren meer noordelijk (of ten noordoosten) in dat verspreide dorp, waar Hij op 29 februari veel genezingen deed en ook die bezeten jonge man bevrijdde, uit wie ik de 3 duistere rijken van de wereld zag wijken (nr. 1655).
Hij troostte de mensen en sprak met hen gelijk Iemand die afscheid neemt.

‘s Avonds nam Jezus deel aan een grote maaltijd bij Lazarus. De H. Vrouwen waren weer in hun driehoekige, afgetraliede ruimte. *Ook zij werden door Jezus onderricht. Aan het einde van de maaltijd zegde Hij aan allen dat zij nog één keer rustig konden slapen.*

Grote lering in de tempel.

1728.

Maandag in de Goede Week, 26 maart. –

Deze morgen reeds vroeg ging Jezus met zijn leerlingen naar Jeruzalem. Tegenover de tempel over de Kedronbeek gekomen, ging Hij buiten de stad naar het zuiden, dan door een kleine poort in de stad en vervolgens aan de voet van de berg Sion op een gemetselde brug over een diep ravijn. Ook onder de tempel waren holen of spelonken (zie fasc. 1, nr. 28, voetnoot 57 en fasc. 2, nr. 63, voetnoot 144).

Jezus ging aan de zuidzijde van de tempel door een lange overwelfde gang, die, afgezien van enige openingen van boven, donker was en Hij kwam uit in de plaats van het voorhof der vrouwen. Dan wendde Hij zich naar het oosten en ging door de deur, waarin de overspelige vrouwen aan de kaak gesteld werden,

vervolgens over de offerplaats tot in de eerste tempelhal (voorzaal of vestibule), waar Hij de leerstoel betrad⁸⁷⁴.

De versmadingsdeur van de overspelige vrouwen bleef gedurende Jezus' onderrichtingen altijd open, hoewel de Farizeeën dan dikwijls alle andere ingangen deden sluiten, want zij zeiden: "De zondedeur blijve bestendig open voor de zondaar."

*Jezus leraarde zeer diepzinnig en wonderbaar, ondermeer over de vereniging en scheiding. Hij bracht een gelijkenis te pas van het vuur en van het water, die elkander tegenstrijdig zijn en mekaar willen vernietigen. "Indien," sprak Hij, "het water het vuur niet overweldigt (niet in zulk een hoeveelheid gebruikt wordt, dat het 't vuur uitdooft), dan wordt de vlam er des te krachtiger en heviger door."*⁸⁷⁵

⁸⁷⁴ De weg van Jezus is hier weer, zoals dikwijls, alleen met de hoofdpunten aangeduid.

Naar het schijnt daalt Jezus in het Kedrondal af langs dezelfde weg, die Hij volgde bij zijn Intocht in Jeruzalem. Hij volgde een weg die over en door Betfage liep.

Ergens tegenover de Waterpoort of zuidoosthoek van het Tempelplein gekomen wendt Hij zich zuidwaarts. Bij de zuidpunt van de heuvel Ofel gekomen treedt Hij de stad binnen, hetzij door de Sluippoort, hetzij door de Bronpoort en gaat noordwaarts langs de oostvoet van de westelijke Sionheuvel.

Bij de zuidwesthoek van het Tempelplein gaat Hij over de landbrug, die, over de stadsvallei, West-Sion en de wijk Akra met de Tempelberg verbindt.

Verder is het onmogelijk aan te duiden waar juist de plaatsen te zoeken zijn, die door K. aangewezen worden. Toch schijnt zij hier door 'tempel' het Hiëron of heilig gebouwencomplex te bedoelen (zie grote kaart 3).

⁸⁷⁵ Water kan het vuur prikkelen. – Er steekt immers een brandstof in.

Jezus openbaarde aan Katarina van Siëna *dat de vervolgingen dienen om aan de Kerk haar vroegere luister weer te geven: ze ageren op de geest van de Kerk, gelijk water op vuur* (Leven, blz. 450).

Als jongen bemerkte ik dat in onze buurt een smid met een plat schupje, waarmee hij kolen op het vuur deed, af en toe wat water op het vuur

Hij sprak over de vervolging en de foltering en, door het vuur bedoelend diegenen onder zijn leerlingen, die Hem getrouw zouden blijven, en door het water hen die zich van Hem zouden laten scheiden en die, volgens de aard van het water, de diepte zouden zoeken (en in hun verderf zouden lopen).

Hij sprak ook van een verbinding van melk met water, die zo innig is, dat men deze bestanddelen na hun vermenging niet meer kan scheiden. Ik weet althans dat Hij daardoor zijn vereniging met hen wilde aanduiden.

Ook sprak Hij hun van de zachtheid (verteerbaarheid) en voedzaamheid van de melk. Daarbij maakte Hij ook gewag van de verbinding der mensen in het huwelijk, en dit als antwoord op de vraag van de leerlingen, die, geloof ik, Hem ondervroegen op de wedervereniging van vrienden en echtgenoten na de dood.

1729.

Op de vraag van de leerlingen antwoordde Jezus dat men 2 soorten van huwelijken of verenigingen moest onderscheiden, nl. die van het vlees en het bloed enerzijds, en die van de geest anderzijds.

schepte, terwijl hij de blaasbalg trok. Ook leggen de smeden hun kolen in water.

In zijn boek 'Chaldea', blz. 11 schrijft O. Dapper: "De asfalt-nafte vat vlam, zodra ze bij het vuur wordt gehouden en wonder! door water is dat vuur niet te blussen, maar het laait nog feller, tenzij het water te overvloedig is."

Ook de H. Teresia gebruikt het beeld van water en vuur om de macht van de liefde te beschrijven, die niet door hinderpalen weerhouden, maar eerder geprikkeld wordt (cfr. Hoogl. 8, 7; Rom. 8, 35-39; I Kor. 12, 2-8).

- *De eerste vereniging wordt door de dood verbroken en zulke banden worden daar niet vernieuwd (bestaan dus niet meer), maar*
- *de vereniging van de geest wordt na de dood hersteld en bestendigd;*

zij moesten niet ongerust of bang zijn of zij hierna alleen, dan wel met elkander zouden wezen; zij die op aarde door de vereniging van de geest met mekaar verbonden zijn, zullen na de dood maar één lichaam uitmaken en in dit lichaam bij elkaar en verenigd zijn.

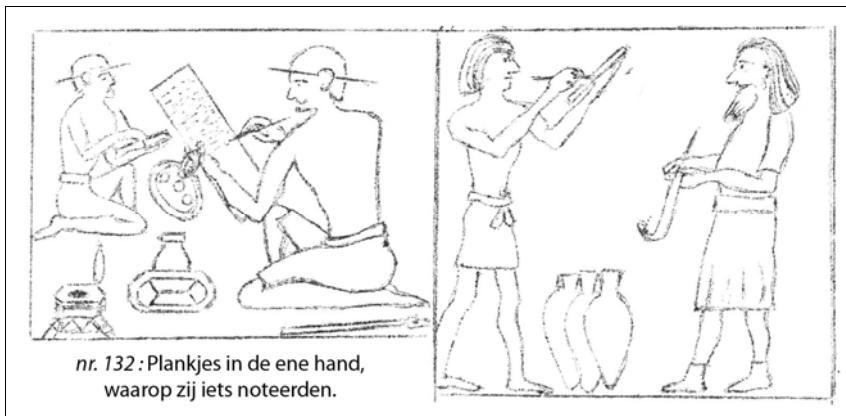
Hij sprak ook van de Bruidegom der zielen en van de Kerk die zijn lichaam, zijn Bruid is (Rom. 12, 4; I Kor. 10, 17; 12, 27). De martelingen en de dood van het lichaam hoefden zij niet te vrezen; er bestond een veel wreder foltering en dood, nl. die van de ziel. (Mt. 10, 28).

Daar de apostelen en leerlingen niet alles verstonden, *beval Jezus hun aanstonds op te schrijven wat zij niet begrepen*, en ik zag Joannes en Jakobus de Mindere en nog een derde plankjes vóór zich op de leuning leggen en nu en dan er een teken op maken⁸⁷⁶.

⁸⁷⁶ En nog een derde. – Dit kan b.v. Natanael Chased van Gennabris geweest zijn. Hier oefende hij het ambt van schrijver uit (nr. 374); of ook Natanael de bruidegom van Kana, die volgens nr. 1687 ervaren was in het schrijven.

Een kleine afbeelding van schrijfgierief is geplaatst in fasc. 5, nr. 132 (zie ook hierna), waar men ook bij het schrijven een plankje als onderlegger aangewend ziet.

Dit alles ziet men ook afgebeeld in D.B. bij de trefwoorden: Calame, Main, Livre, Lettres, Ecritoire.

Zij schreven op de kleine rollen met een zekere kleurverf, die zij in een slag van hoorn bij zich hadden. Zij trokken die kleine rollen uit de borsttas van hun kleding en schreven slechts in het begin van Jezus' rede.

Jezus sprak van een gastmaalvereniging met hen (in het laatste avondmaal of het H. Sacrament), die nergens door verbroken zou worden. Hij sprak ook van de versterking door het water en over de sacramenten (Dooptwater? of water der vervolging?).

Jezus zei verder tot de apostelen dat zij zich van hun vrouwen moesten onthouden.

Hij hield hun dit in vragende vorm voor.

Zo vroeg Hij hun: "Kunt gij dit en dat tegelijk?"

Er was nl. sprake van een offer dat zij moesten brengen, en het besluit was dat zij zich van hun vrouwen moesten onthouden.

Een leerling nochtans mocht er een hebben.

1730.

Over de doop van Joannes sprekend zegde Hij dat alleen de zonden er door werden afgewassen⁸⁷⁷, maar dat HIJ hun de H. Geest zou zenden, die door (en in) zijn doop hen allen tot kinderen van de Verlossing zou maken. Na zijn dood (en hemelvaart) moesten zij aan de vijver Bethesda allen dopen, die de doop kwamen ontvangen. Indien velen erom vroegen, moesten zij hun twee en twee de handen op de schouders leggen en hen onder de straal of spuit van de pomp, die in de vijver stond, dopen.

Zoals voorheen de Engel daar (tot het water) afdaalde (Joa. 5, 4), zo zou nu de Geest daar over de gedoopten komen, zodra HIJ, Jezus, zijn bloed zou vergoten hebben, ook indien zij nog geen H. Geest hadden ontvangen.

Petrus, in het bewustzijn dat hij door Jezus tot hoofd over de anderen aangesteld was, vroeg of zij dan altijd zo moesten doen met allen, zonder voorafgaande beproeving of onderrichting.

Jezus antwoordde dat de mensen moede waren van het wachten op het feest en in dorheid versmachtten.

⁸⁷⁷ Nota van de Duitse uitgever: Alleen werden de zonden afgewassen. Namelijk door het berouw van de dopeling (cfr. S. Tomas, pg. 3, q. 38, a. 3).

De Pelgrim plaatste in zijn dagboek naast deze woorden een vraagteken, als zag hij daar een onnauwkeurigheid of fout in, maar deze woorden hebben een goede zin, want het uitwerksel van Joannes' doop was in elk geval de uiterlijke afwassing of reiniging van de overtredingen der Oude Wet, ook wanneer wegens het ontbreken van de vereiste gesteldheid in de dopeling, de zuivering en heiliging van de ziel niet kon volgen.

Waar de inwendige reiniging plaatsvond, was deze niet het rechtstreeks gevolg van de Joannesdoop zelf, maar het uitwerksel van het geloof en van het boetvaardig gevoelen of berouw, waarmee die doop ontvangen werd.

Bijgevolg zouden zij dus maar zo doen.

Na de H. Geest ontvangen te hebben, zouden zij altijd weten wat zij juist doen moesten⁸⁷⁸.

Jezus sprak ook met Petrus over de boetvaardigheid (berouw met belijdenis) en over de vergiffenis. Voor allen beschreef Hij het einde van de wereld en noemde de tekenen op die het zouden voorafgaan.

Een ziener (Joannes) zou een gezicht daarover krijgen, en de Heer verhaalde enige taferelen of gebeurtenissen, die er aan moesten voorafgaan.

Ik zag ook dat Hij de openbaring van Joannes bedoelde (de inhoud van de Apocalyps) want toen Jezus van de helderziende man (de ziener van Patmos) sprak, werd mij het tafereel getoond, hoe Joannes de Engel op de zee ziet staan (Apoc. 10).

Openbaring 10 Het geopende boek

1. En ik zag een andere sterke engel nederdalen uit de hemel, bekleed met een wolk, en de regenboog was op zijn hoofd en zijn gelaat was als de zon en zijn voeten waren als zuilen van vuur,
2. en hij had in zijn hand een geopend boekje en hij zette zijn rechtervoet op de zee en de linker op de aarde,
3. en hij riep met luider stem, zoals een leeuw brult, en toen hij riep, lieten de zeven donderslagen hun stemmen horen.
4. En toen de zeven donderslagen gesproken hadden, wilde ik het opschrijven, maar ik hoorde een stem uit de hemel zeggen: Verzegel hetgeen de zeven donderslagen gesproken hebben en schrijf het niet op.
5. En de engel, die ik zag staan op de zee en op de aarde, hief zijn rechterhand op naar de hemel,
6. en zwoer bij Hem, die leeft tot in alle eeuwigheden, die de hemel geschapen heeft en hetgeen daarin is en de aarde en hetgeen daarop is en de zee en hetgeen daarin is: er zal geen uitstel meer zijn,
7. maar in de dagen van de stem van de zevende engel, wanneer hij bazuinen zal, is ook voleindigd het geheimenis van God, gelijk Hij zijn knechten, de profeten, heeft verkondigd.

⁸⁷⁸ Op het feest, *am Feste*. – Men moet weten dat heel de tijd tussen Pasen en Pinksteren een feesttijd was. Daar de tussentijd niet lang was, bleven sommige pelgrims te Jeruzalem. Dus wachtten zij reeds lang genoeg.

Misschien wil Jezus bovendien zeggen dat zij ook moede waren te wachten op hun beurt bij het vervullen van hun verplichtingen in de tempel.

8. En de stem, die ik gehoord had uit de hemel, (hoorde ik) wederom met mij spreken en zij zeide: Ga heen, neem het boek, dat geopend ligt in de hand van de engel, die op de zee en op de aarde staat.
9. En ik ging heen tot de engel en zeide tot hem, dat hij mij het boekje zou geven. En hij zeide tot mij: Neem het en eet het op, en het zal uw buik bitter maken, maar in uw mond zal het zoet zijn als honing.
10. En ik nam het boekje uit de hand van de engel en at het op, en het was in mijn mond zoet als honing, maar toen ik het gegeten had, werd mijn buik bitter.
11. En er werd tot mij gezegd: Gij moet wederom profeteren over vele natiën en volken en talen en koningen.

Uit: NBG-vertaling 1951

Jezus zelf beschreef verscheidene soortgelijke taferelen. Hij sprak van de getekenden op het voorhoofd (Apoc. 7) en zei dat gans de bron van het levende water, dat op de Kalvarieberg moest ontspringen, volkomen vergiftigd zou worden⁸⁷⁹, maar dat al het goede water zich in een vijver in het dal Josafat zou verzamelen.

Openbaring 7 **De verzegelden uit Israël**

1. Daarna zag ik vier engelen staan aan de vier hoeken der aarde, die de vier winden der aarde vasthielden, opdat er geen wind zou waaien over de aarde, of over de zee, of over enige boom.
2. En ik zag een andere engel opkomen van de opgang der zon, hebbende het zegel van de levende God; en hij riep met luider stem tot de vier engelen, aan wie gegeven was aan de aarde en de zee schade toe te brengen,
3. en hij zeide: Brengt geen schade toe aan de aarde, noch aan de zee, noch aan de bomen, voordat wij de knechten van onze God aan hun voorhoofd verzegeld hebben.
4. En ik hoorde het getal van hen, die verzegeld waren: honderdvierenveertigduizend waren verzegeld uit alle stammen der kinderen Israëls.
5. Uit de stam Juda twaalfduizend verzegelden, uit de stam Ruben twaalfduizend, uit de stam Gad twaalfduizend,
6. uit de stam Aser twaalfduizend, uit de stam Naftali twaalfduizend, uit de stam Manasse twaalfduizend,
7. uit de stam Simeon twaalfduizend, uit de stam Levi twaalfduizend, uit de stam Issakar twaalfduizend,
8. uit de stam Zebulon twaalfduizend, uit de stam Jozef twaalfduizend, uit de stam Benjamin twaalfduizend verzegelden.

De schare, die niemand tellen kan

⁸⁷⁹ Nota van de Duitse uitgever:

Deze woorden hebben waarschijnlijk betrekking op de 3 à 4-derhalf jaar, die de heerschappij van de Antichrist zal duren, terwijl de Kerk van God in de uiterste angst als van de aardbodem zal verdwenen zijn.

9. Daarna zag ik, en zie, een grote schare, die niemand tellen kon, uit alle volk en stammen en natiën en talen stonden voor de troon en voor het Lam, bekleed met witte gewaden en met palmtakken in hun handen.
10. En zij riepen met luider stem en zeiden: De zaligheid is van onze God, die op de troon gezeten is, en van het Lam!
11. En al de engelen stonden rondom de troon en de oudsten en de vier dieren, en zij wierpen zich op hun aangezicht voor de troon en aanbaden God,
12. zeggende: Amen, de lof en de heerlijkheid, en de wijsheid en de dankzegging, en de eer en de macht en de sterkte zij onze God tot in alle eeuwigheden! Amen.
13. En een van de oudsten antwoordde en zeide tot mij: Wie zijn dezen, die bekleed zijn met de witte gewaden, en vanwaar zijn zij gekomen?
14. En ik sprak tot hem: Mijn heer, gij weet het. En hij zeide tot mij: Dezen zijn het, die komen uit de grote verdrukking; en zij hebben hun gewaden gewassen en die wit gemaakt in het bloed des Lams.
15. Daarom zijn zij voor de troon van God en zij vereren Hem dag en nacht in zijn tempel; en Hij, die op de troon gezeten is, zal zijn tent over hen uitspreiden.
16. Zij zullen niet meer hongeren en niet meer dorsten, ook zal de zon niet op hen vallen, noch enige hitte,
17. want het Lam, dat in het midden van de troon is, zal hen weiden en hen voeren naar waterbronnen des levens; en God zal alle tranen van hun ogen afwissen.

Uit: NBG-vertaling 1951

Ook maakte Hij nog gewag van mannen op paarden en van meer zulke taferelen (Apoc. 6).

Openbaring 6

De eerste zes zegels geopend

1. En ik zag, toen het Lam een van de zeven zegels opende, en ik hoorde een van de vier dieren zeggen met een stem als van een donderslag: Kom!
2. En ik zag, en zie, een wit paard, en die erop zat, had een boog en hem werd een kroon gegeven, en hij trok uit, overwinnende en om te overwinnen.
3. En toen Hij het tweede zegel opende, hoorde ik het tweede dier zeggen: Kom!
4. En een tweede, een rossig paard, kwam, en hem, die erop zat, werd gegeven de vrede van de aarde weg te nemen, en dat zij elkander zouden slachten, en hem werd een groot zwaard gegeven.
5. En toen Hij het derde zegel opende, hoorde ik het derde dier zeggen: Kom! En ik zag, en zie, een zwart paard, en die erop zat had een weegschaal in zijn hand.
6. En ik hoorde als een stem te midden van de vier dieren zeggen: Een maat tarwe voor een schelling en drie maten gerst voor een schelling; en breng geen schade toe aan de olie en de wijn.
7. En toen Hij het vierde zegel opende, hoorde ik de stem van het vierde dier zeggen: Kom!
8. En ik zag, en zie, een vaal paard, en die daarop zat, zijn naam was [de] dood, en het dodenrijk volgde achter hem. En hun werd macht gegeven over het vierde deel der aarde om te doden, met het zwaard, met de honger, met de zwarte dood en door de wilde dieren der aarde.
9. En toen Hij het vijfde zegel opende, zag ik onder het altaar de zielen van hen, die geslacht waren om het woord van God en om het getuigenis, dat zij hadden.
10. En zij riepen met luider stem en zeiden: Tot hoelang, o heilige en waarachtige Heerser, oordeelt en wreekt Gij ons bloed niet aan hen, die op de aarde wonen?

11. En aan elk hunner werd een wit gewaad gegeven, en hun werd gezegd, dat zij nog een korte tijd moesten rusten, totdat ook het getal vol zou zijn van hun mededienstknechten en hun broeders, die gedood zouden worden evenals zij.
12. En ik zag, toen Hij het zesde zegel opende, en daar geschiedde een grote aardbeving en de zon werd zwart als een haren zak en de maan werd geheel als bloed.
13. En de sterren des hemels vielen op de aarde, gelijk een vijgeboom zijn wintervijgen laat vallen, wanneer hij door een harde wind geschud wordt.
14. En de hemel week terug als een boekrol, die wordt opgerold, en alle berg en eiland werd van zijn plaats gerukt.
15. En de koningen der aarde en de groten en de oversten over duizend en de rijken en de machtigen en iedere slaaf en vrije verborgen zich in de holen en de rotsen der bergen;
16. en zij zeiden tot de bergen en tot de rotsen: Valt op ons en verbergt ons voor het aangezicht van Hem, die gezeten is op de troon, en voor de toorn van het Lam;
17. want de grote dag van hun toorn is gekomen en wie kan bestaan?

Uit: NBG-vertaling 1951

Ik hoorde Hem zeggen dat alle water weerom doopwater moest worden en nog veel wat ik niet herhalen kan.

Toen Hij tot de apostelen sprak van hun onthouding van hun vrouwen, wees Hij hun op het voorbeeld van Abraham en van andere oudvaders, die zich vóór het offer telkens gedurende lange tijd gereinigd en onthouden hadden.

Gedurende heel deze lering waren geen Farizeeën tegenwoordig.

Jezus ging 's avonds naar Betanië in het huis van Lazarus.

In deze vertaling is op deze plaats een beschouwing van Brentano van een bladzijde lang weggelaten; ze bevat een vermoedelijk commentaar op een parabel van Jezus, welke de zienster slechts gebrekkig en fragmentarisch had kunnen vertellen.

Jezus treedt de laatste maal als leraar in de tempel op.

1731.

Dinsdag in de Goede Week, 27 maart. –

Jezus onderwees de gehele dag in de tempel, zonder in het minst door vijanden gestoord of onderbroken te worden. Zijn woord was ernstig.

Hij sprak over de waarheid en over het zelf-doen en zelf-onderhouden van wat men leert. Ook HIJ wilde nu vervullen hetgeen Hij geleerd had.

Het was niet genoeg te geloven, men moest ook het geloof vervullen(volgens het geloof leven, Jak. 1, 23).

Zij allen, zijn toehoorders, ja, zelfs de Farizeeën konden Hem niets ten laste leggen, wat niet waar en juist was in zijn leer, maar nu wilde Hij ook de waarheid, die Hij voorgehouden had, vervullen in zijn terugkeer tot de Vader.

Maar, alvorens heen te gaan, wilde Hij hun nog alles overlaten en geven wat Hij had. Geld en goed had Hij niet (Hand. 3, 6), maar Hij wilde hun zijn gezag en volmacht meedelen en een vereniging met hen stichten, die tot het einde der dagen zou duren en nog inniger zou zijn dan zijn tegenwoordige vereniging. Hij wilde hen ook allen verbinden tot ledematen van hetzelfde lichaam (cfr. I Kor. 10, 17; Joa. 14, 20).

Hij noemde zoveel op, wat Hij nog met hen doen wilde, dat Petrus de hoop opvatte dat Hij nog langer bij hen zou blijven, en tot Jezus zei: “Indien Gij dit allemaal nog met ons wilt doen, zult Gij bij ons moeten blijven tot het einde van de wereld.”

Jezus zegde ook wat op het laatste avondmaal hoofdzakelijk zou gebeuren, zonder evenwel het

avondmaal te noemen. Hij zei hun ook dat Hij voor de laatste keer met hen het paasmaal wilde houden en Petrus vroeg Hem waar? Jezus antwoordde hem dat Hij hun dit op tijd en stond zou zeggen. Na die Pasen zou Hij tot Zijn Vader gaan.

1732.

Petrus vroeg dan verder of Hij zijn Moeder, die zij allen zo hoog vereerden en zo teder beminden, niet zou meenemen.

Jezus antwoordde dat zij nog een getal jaren, waarin een 5 voorkwam – ik meen nog 15 jaren – bij hen zou blijven. Hij zegde nog veel meer over zijn Moeder wat ik me niet meer herinner.⁸⁸⁰

Ook leerde Hij heden - of was het gisteren - over Noë, die zich aan de wijn vergrepen en zat gedronken had (Gen. 9, 21) en over de kinderen van Israël, voor wie het hemelse brood (manna) onsmakelijk was geworden (Ex. 16, 3; Num. 11, 3-6).

Hij sprak van bittere alsem, waarmee men het doordesemen moet (om er weer smaak in te vinden)⁸⁸¹, en in zijn afreis wilde Hij het brood des levens bereiden,

⁸⁸⁰ Wij zijn er vroeger al getuigen van geweest en zijn het hier weer en zullen er nog herhaaldelijk getuige van zijn hoe de godsvrucht tot Maria reeds tijdens Jezus' leven met het christendom zelf ontstaan is en wel op aanbeveling van Jezus zelf, b.v. fasc. 16, nr. 646, voetnoot 301.

⁸⁸¹ Wat de alsem betreft, Jezus bedoelt te zeggen dat we, dankzij de versterving, smaak gaan vinden in geestelijke zaken, in gebed, geestelijke lezing en oefeningen, zelfs in moeilijke deugdoefeningen.

De felle indrukken daarentegen van het zingenot versmachten of verdrijven het verheven, maar teder gevoel van de geestelijke troost.

Door de alsem van zijn lijden wilde Jezus ook voor ons alle genaden verdienen, de zoete Eucharistie en alle troost eraan verbonden.

want nu was het nog niet gebakken. Hij sprak wonderbaar hierover, maar ik kan het niet zo mooi herhalen.

Jezus zei ook dat Hij hun de waarheid zo lang onderwezen en meegedeeld had, maar dat zij altijd getwijfeld hadden en nog twijfelden. Hij voelde dat Hij hun door zijn lichamelijke tegenwoordigheid niet meer nuttig kon zijn (Joa. 16, 7); daarom wilde Hij hun alles geven wat Hij had en slechts genoeg behouden om de naaktheid van zijn lichaam te dekken.

Dit verstonden zij niet, maar ik verstond het; zij meenden ten hoogste dat Hij sterven of verdwijnen zou.

Reeds gisteren, toen Hij van de vervolging van de Joden tegen Hem sprak, bracht Petrus in dat Hij zich toch verwijderen zou, dat zij met Hem wilden meegaan, aangezien Hij toch ook na de opwekking van Lazarus weggegaan was.

Toen Jezus tegen de avond de tempel verliet, nam Hij afscheid ervan. Hij zei dat Hij hem in dit lichaam niet meer zou betreden. Dit was zo aangrijpend, dat alle apostelen en leerlingen zich op de grond wierpen en luid schreiden en weenden (zich op de grond werpen, of zelfs wentelen is een oosterse uiting van grote droefheid). *Ook Jezus weende* en ook ik kon me niet weerhouden te wenen met hen. Het is zo aandoenlijk grote mensen, bejaarde mannen, te zien wenen.

Judas zag ik niet wenen, maar hij was in angst. In al deze laatste dagen was hij reeds in zijn geweten gekweld.

Gisteren heeft Jezus geen woord over hem gesproken.

1733.

Toen zij vóór de tempel (het Hiëron) op het grote voorplein (voorhof der heidenen) kwamen, waar de heidenen zich mochten ophouden, wilden velen van dezen zich tot Jezus wenden.

Zij bemerkten dat de apostelen weenden. *Jezus echter zei hun zich later tot de apostelen en leerlingen te wenden, daar de tijd daartoe nu niet geschikt was. Hij had immers alle macht aan de apostelen gegeven.*

Ik zag Jezus op de gehele weg, die Hij op Palmendag gevolgd was, met hen de stad uitgaan en *zich dikwijls met treurige en ernstige woorden naar de tempel omkeren.*

Hij ging met hen nog in de open herberg aan de voet van de Olijfberg, waar Hij onlangs *'s avonds geleerd had, sprak daar nog met meerdere leerlingen* en ging dan in het donker naar Betanië.

Hier zette Jezus in het huis van Lazarus zijn onderrichtingen voort gedurende het avondmaal, waarbij de vrouwen dienden; zij (mannen en vrouwen) waren nu minder gescheiden. Hij bestelde een rijke maaltijd tegen de volgende avond in het huis van Simon (nrs. 1738-1742). Zij sliepen *'s morgens in de zaal rondom tegen de wanden op kussens die zij open rolden.*

Heden was het zeer stil in Jeruzalem. In de tempel waren geen Farizeeën; zij hielden raad en waren zeer ongerust en zenuwachtig, omdat Judas nog niet bij hen terug geweest was (Mt. 26, 3-4).

Ik zag bij vele goede mensen in Jeruzalem grote droefheid; zij zullen dus van leerlingen wel de uitlatingen van de Heer vernomen hebben. Ik zag Nikodemus, Jozef van Arimatea, de zonen van Simeon en anderen zeer treurig, hoewel zij nog gans onder de Joden leefden, zonder de omgang met hen te vermijden.

Ook Veronika zag ik in haar woning van droefheid overstelpt; ik zag haar, handenwringend, in haar huis her en derwaarts gaan; haar man vroeg haar waarom zij zo treurig was. Haar huis stond in de stad, midden tussen de tempel en de Kalvarieberg.

Ik was ook in het huis van het laatste avondmaal, waar, naar ik bemerkte 76 leerlingen in de bijgebouwen sliepen. Ik wist nooit waar ze verbleven: het was hier.

Laatste zalving van Magdalena (Mt. 26, 6-13; Mk. 14, 3-9; Joa. 12, 2-7).

1734.

Woensdag in de Goede Week, 28 maart. –

Hedennamiddag om 4 uur vond de Pelgrim de zienster in geestvervoering. Haar aangezicht was bedekt met bloed dat in strepen van haar voorhoofd neergevloeid was. De band om haar voorhoofd was met bloed doordrenkt; ook haar zijde en borst hadden gebloed.

Hij wekte haar om het bloed van haar voorhoofd af te wissen en om haar hoofddoek te verversen, om gepraat te voorkomen, opdat zij niet door vreemden in die toestand verrast zou worden.

Zij ontwaakte zonder evenwel aanstonds tot het volle bewustzijn te komen; zij was vol kinderlijke vreugd. Zonder zich rekenschap van tijd en omgeving te geven, zei ze als een kind dat zich haastig verontschuldigt:

“Ik bloed niet; zij hebben in Simons huis een lammetje geslacht en ik heb er bij geholpen. *De Heer is nu bij Lazarus en Hij onderricht de leerlingen.* Judas heeft alle nodige inkopen voor de maaltijd gedaan en de beurs eens wijd geopend. Magdalena is naar Jeruzalem zelf gaan kopen. Ik was overal bij en ik heb overal meegeholpen en kon dus niet komen. Ik weet dat iemand thuis op mij zit te wachten, maar ik kon niet weg!”

Dit alles stamelde zij als een kind in een onuitsprekelijk blijde stemming en als dronken van geluk. En inderdaad, een vriend van haar, Melchior Diepenbrock, de latere kardinaal en aartsbisschop van

Breslau wachtte reeds geruime tijd in de voorkamer, om afscheid van haar te nemen.

Zij bleef gedurende haar gesprek met hem in dezelfde toestand en liet zich nauwelijks overhalen om het bloed van haar aangezicht af te laten wassen. Daarna vertelde zij in geheel wakkere toestand op haar gewone manier het volgende.

Te Betanië, in het voorhof van Lazarus' huis, waren heden zeer vele leerlingen verzameld. *Jezus leerde daar 's morgens.*

Om 3 uur in de namiddag werden daar tafels gezet. Er waren meer dan 60 gasten; zij stonden achter de tafels.

Jezus en de apostelen gingen rond aan de andere zijde van de tafels, die slechts aan de achterzijde door de leerlingen ingenomen waren en zij dienden hen. *Jezus ging van tafel tot tafel, reikte dit en dat over en onderhield zich met hen.*

Judas was afwezig; hij deed inkopen voor de maaltijd die bij Simon besteld was.

1735.

Magdalena was 's morgens naar Jeruzalem gegaan om zalf te kopen. *Maria, aan wie Jezus heden vroeg zijn nabije dood aangekondigd had, was onuitsprekelijk treurig.* Haar nichte, Maria van Kleofas, die ouder is dan zij en van wie ik een gebeente bezit, bleef ononderbroken bij haar om haar te troosten en zij waren, om enige afleiding voor haar smart te vinden, samen naar de herberg van de leerlingen en naar de nabijgelegen lusthoven gaan wandelen.

Jezus sprak tot de leerlingen over zijn nabije dood, over de uitwerkselen (en vruchten) ervan en over wat daarna zou volgen. Hij zei dat iemand aan wie Hij zijn vertrouwen geschonken had (Ps. 41, 10), iemand die Hem alles verschuldigd was, Hem aan de Farizeeën zou verkopen. Hij zou zelfs niet de gangbare prijs voor een slaaf eisen, maar Hem leveren voor de prijs die de vijand zou bepalen; hij

*zou vragen: "Wat wilt u mij voor Hem geven?"
Wanneer de Farizeeën een slaaf kochten, dan werd hun toch de prijs opgegeven en gevorderd, maar zijn verrader zou Hem leveren voor de prijs, die zijzelf zouden bieden. Hij zou zijn Meester nog smadelijker verkopen dan een slaaf.*

Bij dit horen weenden de leerlingen smartelijk en konden van verdriet niet meer eten, *maar Jezus moedigde hen aan en reikte hun vriendelijk spijs toe*; de leerlingen heb ik dikwijls veel liefdevoller, voorkomender en tederder jegens Jezus gezien dan de apostelen; ik geloof dat zij ootmoediger waren, omdat zij minder dikwijls bij Hem waren.

Jezus gaf 's morgens nog veel onderrichtingen aan zijn apostelen, maar deze verstonden zij niet in hun hele diepzinnigheid en Jezus beval hun aan te tekenen wat niet klaar voor hen was. Nadat Hij hun zijn Geest gezonden zou hebben, zouden zij het zich daardoor herinneren en het verstaan (cfr. Joa. 14, 26).
Ook zag ik Joannes en verscheidene anderen veel noteren.

(Dit is nog een woord dat men in de afscheidsrede terugvindt en dus een nieuw bewijs dat deze rede ook uitspraken bevat die op een andere tijd, op een andere plaats, in andere omstandigheden gesproken waren).

Jezus voorspelde hun vlucht en veel andere bijzonderheden die plaats zouden hebben, wanneer Hij verraden en overgeleverd werd.

Zij konden het zich bij geen mogelijkheid indenken en toch deden zij het naderhand, waarover ik mij niet minder verwonderde.

Hij zegde hun veel wat later volgen zou en hoe zij zich dan moesten gedragen.

1736.

Tot de leerlingen zegde Jezus waarheen zij zich moesten begeven: enigen naar Arimatea, anderen naar Sikar, weer anderen naar Kedar.

De 3 leerlingen die Hem op zijn laatste verre reis vergezeld hadden, moesten niet naar huis gaan.

Wanneer men van levensopvatting totaal veranderd is, dan moet men niet naar de zijnen terugkeren, want daaruit ontstaat onenigheid en men loopt gevaar voor het verzet, waarop men stuit, te bezwijken.

Eliud en Eremenzear gingen derhalve, geloof ik, naar Sikar, Silas bleef vooralsnog. *Zo onderrichtte Jezus hen buitengewoon liefdevol en gaf hun nog in alles raad.* Ook zag ik dat velen zich reeds 's avonds verspreidden.

Gedurende deze onderrichting kwam Magdalena met de aangekochte zalf van Jeruzalem terug. Zij was 's morgens tot Veronika gegaan en had in haar huis vertoefd, terwijl men de inkoop van de zalf voor haar deed. Het waren 3 soorten van zalf en wel de duurste die er te krijgen waren. Zij had hetgeen zij nog bezat, daaraan besteed. Er was wel een halve kan van dat water of die olie, waarvan de naam met 'NAR' begint (Nardus-olie, Joa. 12, 3). De namen van de beide andere zalven ben ik vergeten.

De vazen waren met de inhoud mee aangekocht; ze waren van een witachtige, heldere, en toch niet gans doorzichtige stof, (nl. albast, Mt. 26, 7), die er bijna uitzag als parelmoer, maar dit was het toch niet. Die vazen waren gelijk kleine urnen en van boven toegeschroefd; op de bolvormachtige voet was allerlei knop- en sierwerk. Magdalena droeg deze vazen onder haar mantel naast elkaar op de heup in een zak, die (met banden) van de ene schouder schuin over de borst en de rug neerhing.

De moeder van Joannes Markus vergezelde haar naar Betanië en ook Veronika deed haar een eindweegs uitgeleide.

Terwijl zij door Betanië gingen, zag ik dat Judas deze vrouwen ontmoette, met Magdalena sprak en inwendig verbitterd was.

1737.

Magdalena had van Veronika vernomen dat de Farizeeën besloten hadden Jezus gevangen te nemen en te doden, maar nu nog niet wegens de ontelbare vreemdelingen waarvan het in Jeruzalem krioelde, en vooral wegens de vele heidenen die te Jeruzalem waren en Jezus aanhingen; zij deelde dit (in Simons huis) aan de andere vrouwen mee (Mt. 26, 4-5).

Jezus sprak heden met de leerlingen ook nogmaals over zijn Moeder; zij zou al de verschrikkelijke folteringen van zijn lijden en dood moeten mee doorstaan en daarna toch nog (15 jaren) moeten leven.

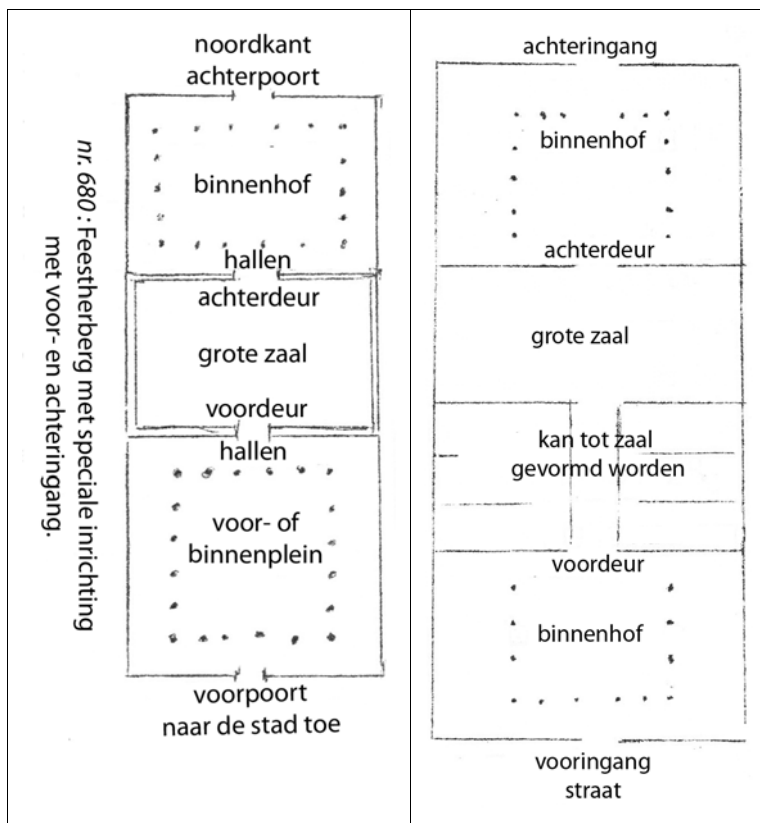
De vrouwen waren in Simons huis en hielpen het maal bereiden.

Judas had de nodige aankopen gedaan en de beurs eens wijd geopend en had daarbij gedacht dat hij het reeds 's avonds terug zou hebben. Bij een man van Betanië, naar de kant waar zich de tuinen uitstrekten, kocht hij allerhande groenten, 2 lammeren, vruchten, vissen, honing en het overige.

De eetzaal van Simon was heden een andere dan die waar zij de vorige keer, daags na de Intocht in de tempel gegeten hadden. Heden aten zij in een open zaal in het achterdeel van het huis; de zaal had uitzicht op het binnenhof⁸⁸².

⁸⁸² Hier hebben wij hetzelfde huistype als bij Maria de Sufanietin te Ennon (zie tekening in fasc. 17, nr. 680).

Het heeft een voor- en een achteringang en ieder van beide geeft toegang tot een zaal. Langs de straat liggen de woonkamers, die tot een zaal omgevormd kunnen worden en uit deze komt men in de achterwaarts

Ze was versierd en had een opening of luik in het plafond; het luik was met een doorzichtig floers als met een koepel overspannen. Aan beide zijden van deze koepel hingen 2 groene piramiden van kroezig, bruingroen, vetachtig kruid neer, dat ronde bladertjes had; ik ben de naam ervan vergeten. De bodem van de piramiden was eveneens met groen bedekt en me docht dat zij dit altijd zo groen hielden. Onder deze sierkoepel stond de ligstoel van Jezus

gelegen feestzaal en uit deze op het binnenhof. Langs de achteringangpoort bereikt men in tegenovergestelde richting over het binnenhof de feestzaal, zonder over de straat te moeten.

(dus onder de plafondopening en tussen de neerhangende loofpiramiden).

De ene zijde van de tafel was onbezet en dáár diende men de spijzen op, die tussen een rij zuilen door over het binnenhof aangebracht werden.

Aan deze zijde had alleen Simon, die zijn gasten diende, zijn plaats. Ook stonden hier 3 hoge platte waterkruiken onder de tafel op de grond.

De gasten lagen bij deze maaltijd op lage, dwars staande banken, die van achteren een aansluitende leuning hadden en van voren een arm waarop men leunde. De banken stonden twee en twee, zodat telkens de 2 die er op lagen, mekaar in het aangezicht zagen. De vrouwen aten ditmaal in een open zaal links en konden schuinweg over het binnenhof de maaltijd van de mannen zien⁸⁸³.

1738.

Zodra alles gereed was, werden door Simon en zijn dienaar Jezus, de apostelen en Lazarus afgehaald. Zij hadden feestklederen aan (cfr. Mt. 22, 12). Simon droeg een lang kleed, een gordel met figuren en aan de ene arm een lange manipel (zie fasc. 27, nr. 1566, voetnoot 816); deze was beneden met harige franjes afgeboord. De dienaar droeg een bovenkleed zonder mouwen.

Simon begeleidde Jezus, de dienaar de apostelen. Zij gingen niet over de straat noch door Simons huis (dat nabij de straat gelegen is; zij kwamen aan de achterkant binnen, zie hiervoor nr. 1737, voetnoot 882), maar kwamen langs achteren over het binnenhof in de zaal. Immers, in Betanië was zeer veel volk en er was door de talrijke vreemdelingen, die begerig waren om Jezus te zien, een

⁸⁸³ Het binnenhof is met een zuilengang omgeven.

In die gang zijn de deuren van kamers die tegen de ringmuur aangebouwd zijn en in deze gangen is gewoonlijk ook de keuken ingericht. Zo brengen de dienaars uit deze keuken de spijzen tussen de zuilen over het binnenhof in de eetzaal en konden de vrouwen uit hun eetzaal tussen de zuilen schuinweg over het binnenhof in de zaal der mannen zien.

groot gewoel in het dorp. Ook was het de mensen opgevallen dat Simon, wiens huis anders openbaar en toegankelijk was, zulke grote inkopen had gedaan en nu zijn herberg gesloten hield. Kortom, men vermoedde wat; men was nieuwsgierig en woelig. De mensen klommen onder de maaltijd bijna op de muren.

Als voor een feest gekleed traden allen de zaal door de achterdeur binnen. Ik herinner me niet een voetwassing, doch slechts een traditionele reiniging vóór de deur gezien te hebben.

De banken, waarop zij aan tafel aanlagen, waren hier breed, zodat er 2 naast elkander lagen. Jezus lag in het midden op een ligstoel alleen. Op de tafel stonden verscheidene grote bekers en telkens 2 kleine daarnaast; ze bevatten 3 soorten van dranken, een groenachtige, een rode en gele. Ik meen dat er een soort van perensap onder was.

Eerst werd een lam opgebracht; het lag uitgestrekt met de kop op de voorpoten in een langwerpige ronde of ovale schotel; het werd met de kop naar Onze Heer geplaatst. Hij nam een wit mes als van been of steen en stak het in de nek van het lam en sneed neerwaarts, eerst aan de ene zijde van de hals, dan aan de andere, en hierna maakte Hij een lange snede over rug en kop in hun gehele lengte; de lijn van deze snede herinnerde mij onwillekeurig aan het kruis. Hij legde een afgesneden deel aan Joannes voor, een aan Petrus en tenslotte aan zichzelf.

Hierna maakte Simon, de gastheer, dwarssneden aan beide zijden van het lam en legde de stukken links en rechts de apostelen en Lazarus voor in de volgorde waarin zij lagen.

1739.

Ook de vrouwen hadden een lammetje, maar het was kleiner en lag breder in de schotel; het hield de kop naar de Moeder Gods gewend, die het verdeelde. Het zag er bijna uit als een egel. (De vertelster moest bij deze vergelijking zelf lachen).

Na dit lam kwamen 3 grote vissen en kleine daartussen. De grote lagen als zwemmend op hun buik in een witte, stijve saus.

Dan kwam een gebak: broodjes in de vorm van lammeren en van vogelen met uitgebreide vleugelen; vervolgens honigraten, groenten als salade en een saus waarin zij dit kruid indoopten, olie, meen ik.

Dan kwamen vruchten die peren schenen te zijn en daartussen stond in het midden een vrucht, gelijk een pompoen, waarin verscheidene andere vruchten, zoals druiven, met hun steel ingestoken waren. De schotels waren gedeeltelijk wit, gedeeltelijk van binnen geel, plat of diep volgens de aard van de spijzen.

Na de nutting van het lam dronken zij. *Vóór de maaltijd hadden zij gebeden en onder de maaltijd gaf Jezus aldoor onderrichtingen.*

De vrouwen die ten getale van 7 of 9 waren, zaten rondom hun tafel. Magdalena zat tegenover de H. Maagd; beiden hadden onder de maaltijd veel geweend.

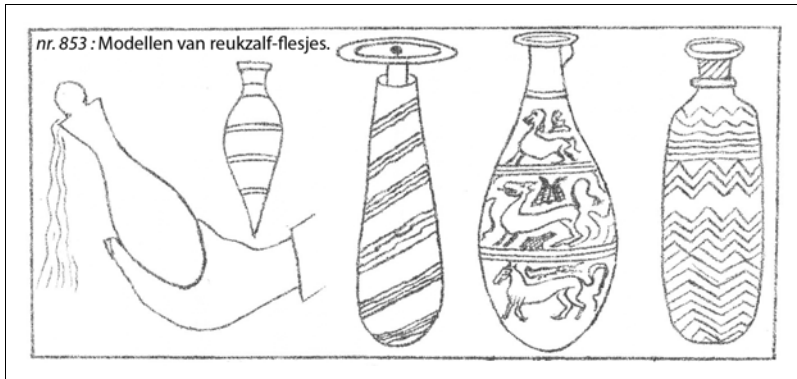
Nu was de maaltijd bijna geëindigd en Jezus sprak maar voort. Alle apostelen luisterden met gespannen aandacht en open mond, en ook Simon die diende, ging tegenover Jezus staan en hoorde zijn woord onbeweeglijk aan.

1740.

Maar Magdalena bij de vrouwen stond, zonder iets te zeggen, in alle stilte op; zij had een fijne, blauwwitte, dunne mantel om, bijna gelijk de mantels der H. Driekoningen, wat de stoffe betreft; haar loshangende haarlokken waren met een sluier bedekt.

Zij droeg de zelf in een plooi van haar mantel, ging door de lovergangen naar de zaal. Hier ging zij achter Jezus staan, wierp zich onder het storten van overvloedige tranen aan zijn voeten neer en legde haar aangezicht op zijn ene voet, die op het rustbed lag. Zijn andere voet, die meer naar de grond hing, stak de Heer zelf haar toe. Zij ontbond dan zijn sandalen en zalfde zijn voeten van boven en van onder. Nu vatte zij haar lange, loshangende en

met de sluier bedekte haarlokken met beide handen en veegde er mee over de gezalfde voeten van de Heer en bond dan aan deze de sandalen weer vast.

Hierdoor ontstond een onderbreking in de toespraak van Jezus. Hij had Magdalena's komen wel bemerkt, maar de anderen die zo iets niet voorzien hadden, waren verrast en verstoord.

Jezus echter zei: "Ergert u niet aan deze vrouw", en hierop richtte Hij in stilte enige woorden tot haar.

Na Jezus' voeten gezalfd te hebben, trad Magdalena nu achter Hem en goot het kostelijke reukwater over zijn hoofd uit, zodat het overvloedig op zijn kleed neervloeide en het doordrenkte. Dan streek zij met haar hand nog zalf op zijn hoofd, vanaf de kruin over het achterhoofd en de afhangende haarlokken en de fijne geur vervulde de zaal.

1741.

De apostelen hadden ondertussen onderling gefluisterd en gemord en zelfs Petrus was misnoegd over deze storing. Maar Magdalena ging gesluierd al wenend achter de tafel (aan de zijde waar de gasten aanlagen) en toen zij voorbij de plaats van Judas kwam, hield deze, die met zijn buurman over haar daad reeds gemord had, haar de hand in de weg, zodat zij moest blijven staan, en hij sprak haar nors en verbitterd aan wegens die verkwisting van

kostbaarheden, die men ten bate der armen had kunnen besteden. Door Judas tegengehouden bleef Magdalena daar onder haar sluier hevig staan wenen.

Maar Jezus zegde hun haar door te laten en verklaarde plechtig dat zij Hem tegen zijn dood gezalft had - wat zij daarna niet meer zou kunnen - en dat overal waar het Evangelie gepredikt zou worden, gewag gemaakt zou worden zowel van haar edelmoedige daad als van hun kleinzielig gemor (Mt. 26, 11-13).

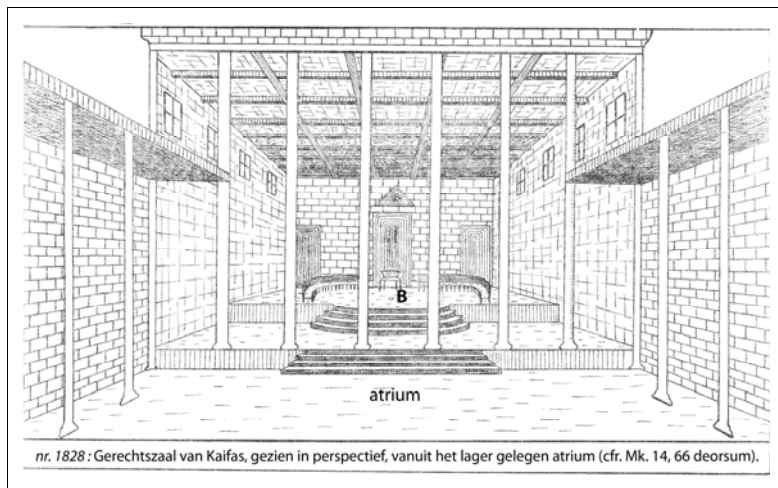
Magdalena ging nu zielsbedroefd heen; de maaltijd was door het morren der apostelen en door het verwijt van Jezus gestoord. *Hij sprak nog een korte wijle* en dan keerden zij allen naar het huis van Lazarus terug.

Nu bereikten de verbittering en geldgierigheid in Judas hun toppunt; hij dacht bij zichzelf dat hij die rotte boel (waar zulke verkwisting goedgepraat werd, terwijl hij met het beheer van de gelden belast was), niet langer kon verdragen. Zonder zijn bedoeling te laten merken, legde hij zijn feestkleed af en nam de schijn aan, als moest hij zich verwijderen om in het huis waar zij gegeten hadden, het overschot van de maaltijd in bewaring te plaatsen voor de armen. Maar in de plaats daarvan liep hij in allerijl, als onder de prikkel van sporen, naar Jeruzalem.

Ik zag de duivel als een rood, spits, dunlijvig spook gedurig bij hem; hij liep vóór en achter hem, als lichtte hij hem voor. Judas zag in de duisternis en liep met vaste stappen zonder zich te stoten⁸⁸⁴. Ik zag hem te Jeruzalem in het huis lopen, waar Jezus later bespot zal worden (nr. 1828).

⁸⁸⁴ K. ziet de duivel onder de gedaanten van dieren die door hun aard enige overeenkomst vertonen met de zonde die zij voorstellen en waartoe de duivel de mensen bekoort.

Hierop is reeds de nadruk gelegd in fasc. 10, nr. 294, voetnoot 90. In nr. 1894 zullen wij hierover misschien nog een uitvoeriger nota plaatsen.

NOTA bij de laatste zalving van Magalena.

Deze zalving had plaats op 28 maart, de woensdag.

Jezus sterft op vrijdag, 30 maart.

Op 28 maart zette Judas de beslissende stap tot het verraad.

Ieder van de 4 evangelisten verhaalt deze laatste zalving, maar op een eigenaardige wijze verbindt ieder van hen met deze zalving trekken uit de zalving van nr. 1708, en zelfs met trekken uit de zalving van fasc. 19, nr. 853.

Met de laatstgenoemde is door Lukas Magdalena's laatste zalving bij Simon samengetrokken, door de 3 andere evangelisten met de zalving uit nr. 1708.

Vandaar de kleine onderlinge verschillen bij de evangelisten, waarvan men al de trekken bij K. terugvindt.

Op deze ingewikkelde kwestie gaan wij hier niet dieper in, niet omdat ze te moeilijk is, maar te lang om ze uiteen te zetten.

Wie de vergelijking wil uitpluizen, zie na en vergelijk de verhalen van K. in de nrs. 853, 1708, 1734 en vlg. en bij Mt. 26, 6-13; Mk. 14, 3-9, Lk. 7, 36, Joa. 12, 2-3.

Judas, zo zagen wij, komt in het gerechtshuis waar Jezus later bespot en door Kaïfas veroordeeld zal worden. Jezus' vijanden waren er in een raadsvergadering bijeengekomen.

Katarina zet haar verhaal voort als volgt:

1742.

De Farizeeën en hogepriesters waren er nog verzameld, maar Judas verscheen niet in hun vergadering. Twee mannen spraken met hem beneden in het huis, en toen hij zei dat hij hun Hem wilde overleveren en vroeg wat zij hem daarvoor wilden geven, gingen zij dit zeer blijde aan de anderen zeggen. Toen kwam er een derde bij, die hem dertig zilverlingen bood.

Judas verlangde deze aanstonds, maar zij wilden hem die niet geven, zeggend dat hij hier al eens geweest was en zolang was weggebleven; hij moest het eerst doen, en dan zouden zij hem de prijs uitbetalen. Ik zag hen nu het akkoord maken met in elkanders hand te slaan, en ook, naar ik zag, met aan de ene zijde van elkanders kleed iets af te rukken⁸⁸⁵.

Zij verlangden nog dat Hij, alvorens te vertrekken, hun zeggen zou hoe en wanneer? Maar hij wilde niet langer blijven om geen achterdocht te wekken; hij antwoordde dat hij eerst nog alles nauwkeurig moest nagaan en dat het dan morgen wel zonder opzien zou kunnen geschieden. Ik zag de duivel gedurig daartussen. Nu ijlde Judas weer naar Betanië, trok zijn feestkleed aan en voegde zich weer bij de anderen.

⁸⁸⁵ Elkaar in de hand slaan ten teken van overeenkomst fasc. 13, nr. 453, voetnoot 208.

Een lapje van het kleed gescheurd kon later dienen tot bewijs van de overeenkomst.

Zo knipte David een stukje van Saüls mantel, terwijl deze sliep, ten bewijze dat hij de kans had gehad hem te doden, maar niet had gewild (I Kon. 24).

1743.

Na de maaltijd was Jezus naar het huis van Lazarus teruggekeerd en vele leerlingen hadden zich naar hun herbergen verspreid.

In de nacht kwam nog Nikodemus van Jeruzalem tot Jezus en sprak lang met Hem. Vóór de dag keerde hij naar Jeruzalem terug en Lazarus deed hem een eindweegs uitgeleide.

Over haar persoonlijke rol in dit visioen vertelde K. het volgende:

Ik was 's middags aanwezig bij het klaarmaken van het eten en dan bij Jezus' onderrichtingen voor zijn leerlingen.

Deze aanwezigheid was zo waar en levendig, dat ik tussen Simons huis en het domein van Lazarus heen en weer liep en niet minder van droefheid verscheurd dan van vreugde verrukt was. Dan dacht ik op eenmaal weer: "Het is toch zo; Hij is tot ons gekomen! Hij moet terugkeren!" En onder zulke gevoelens en bedenkingen werkte ik mee bij het opdienen van de tafels en in de keuken. Ik versjouwde tafelgerei en deed de afwas en door die afwisseling van vreugd en droefheid en door het zien van de droefheid van Maria en van de grote liefde van Jezus, liep mij het zweet van het aangezicht, en toen kwam de Pelgrim en wekte mij en zei dat mijn aangezicht met bloed overdekt was (zie nr. 1734).

Het is me moeilijk zelfs maar één van die taferelen volledig te verhalen of te beschrijven, want ik voel me nog steeds er bij tegenwoordig en zie de gebeurtenis zich voort naar alle zijden (met al zijn onderdelen afspelen, zodat ik het niet met de nodige aandacht kan verhalen).

Het verhaal van de gebeurtenissen der 2 volgende dagen en nachten en van de zaterdag vóór Pasen beslaat een geheel groot boekdeel.